

HET SOENNITISCHE PAD

HÜSEYN HİLMİ İŞİK

HET SOENNITISCH PAD

HET SOENNITISCHE PAD

HÜSEYN HİLMİ İŞİK
(rahmetullahi alejh)

1. Baskı : Haziran 2020

Baskı ve Cilt

Çınar Matbaacılık

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat: 5

Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No : 45103

Tel: (0212) 628 96 00

Kitap İsteme :

Tel: 0212 876 09 67 Gsm: 0536 399 95 31

INHOUD

Voorwoord.....	4
1 - Ma'lûmât an-nâfi'a (Nuttige Informatie	11
2 - De geloofsleer van de Ahl as-sunnah.....	46
a) De 'ulûm al-islâmiyya bestaat uit twee delen.....	50
b) De fiqh geleerden worden ingedeeld in zeven graden.....	54
3 - De 267e brief uit het eerste volume van Imâm ar-Rabbânî's MAKTÛBAT	56
4 - De 268e brief uit het eerste volume van Imâm ar-Rabbânî's MAKTÛBAT	58
5 - Imâm al-a'zam Abû Hanîfa	62
6 - Het wahhabisme.....	75
7 - Laatste opmerkingen.....	109
9 - Masjid an-Nabawî.....	112
Woordenlijst.....	120

Bismillâh-ir-Rahmân-ir-Rahîm

(In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle)

HET SOENNITISCH PAD

VOORWOORD

Laten we het boek beginnen met de Basmala,

De naam van Allah biedt de beste bescherming.

Zijn gunsten zijn niet te meten, met geen enkele instrument,

Hij is zo genadig, en houdt van vergeving!

Allâhu ta'âlâ schept en zendt nuttige dingen uit mededogen tegenover alle mensen op aarde. Hij zal in het Hiernamaals de gelovigen die op aarde berouw hebben getoond voor hun zonden —ongeacht hoeveel zonde zij hebben begaan— zeker en vast vergeven. Van de gelovigen die zonder berouw zijn gestorven en die naar de Hel zouden moeten gaan, zal Hij degenen die Hij wenst, vergeven en hen toelaten tot het Paradijs. Degene die elk levend wezen schept en elk bestaand ding voortdurend in leven houdt, die hen allen beschermt tegen vrees en verschrikking, is enkel Hij. We beginnen met het schrijven van dit boek door onze toevlucht te zoeken bij de eervolle naam van Allâhu ta'âlâ.

Hamd (lof, dank) aan Allâhu ta'âlâ! Salât en salâm (gebeden en groeten) aan Rasûlullah (de Boodschapper van Allah)! Gunstige smeebeden aan zijn reine Ahl al-bayt (naaste verwanten) en aan elk van zijn rechtvaardige, trouwe Sahâba (Metgezellen) (radiyallâhu ta'âlâ ‘anhum ajma’in)!

We moeten niet veronderstellen dat de uitdrukking **(De wereld bestaat uit een strijd.)** loos is. We zijn voortdurend een strijd aan het leveren: met spirituele wapens bestrijden we enerzijds de natuurverschijnselen, zoals de verschroeiende hitte in de zomer en de vriezende kou bij sneeuwachtig weer in de winter, en anderzijds de listen en belastingen van slechte mensen en ongelovigen. Daarnaast bestrijden we hun materiële aanvallen. Om een vijand te bestrijden, is het noodzakelijk om hem eerst goed te leren kennen. Anders kunnen we in plaats van onszelf te beschermen, onze burens en vrienden misschien wel schade toebrengen. Zaken die de mens nodig heeft om in rust te leven, worden **(Bezittingen)** of **(Eigendom)** genoemd. Een naald, touw, een huis of appartement zijn allen bezittingen. Allâhu ta'âlâ heeft aan sommige personen en volkeren toestemming gegeven om

bepaalde bezittingen te gebruiken. Deze bezittingen en tevens de echtgenote van een man, zijn kinderen, burens en verwanten zijn zaken waar een persoon nuttig gebruik van maakt. Iedereen gebruikt zijn bezittingen en eigendom in de mate dat hij hiervoor toestemming heeft gekregen van Allâhu ta'âlâ. Het is helemaal niet toegestaan om er meer van gebruik te maken of andermans eigendom te gebruiken. Er is een wijdverspreid gezegde dat als volgt gaat: (Wees niet trots op je bezittingen, zeg niet: "Is er iemand zoals ik?") Wanneer een tegenstrijdige wind waait, werpt het – net als gedorst graan – alles in het rond.) Bezittingen en eigendom die worden verkregen via harâm (verboden) wegen, worden (**Dunyâ**) genoemd. Dunyâ, dus harâm en makrûh (afkeurenswaardig) zaken, zijn schadelijk. Of iets nuttig of schadelijk is, wordt in de boeken verschillend overgeleverd. De meest correcte onderscheid tussen al deze zaken is degene die werd aangegeven door Allâhu ta'âlâ.

De geboden van Allâhu ta'âlâ worden (**Fard**) genoemd, en Zijn verboden, (**Harâm**). De geboden van de Profeet worden (**Sunnah**) genoemd en zijn geboden, (**Makrûh**). Deze vier categorieën worden tezamen de (**Islam**) genoemd. Het teken dat erop wijst dat men îmân (geloof) heeft in zijn hart, is het goedkeuren en aanvaarden van de ahkâm al-islâmiyya (de geboden en verboden van de islam). De persoon die ook maar één van de sunnah zaken niet goed vindt, zal zijn îmân verliezen en kâfir (ongelovig) worden. De persoon die een voorschrift van de islam niet naleeft, ondanks dat hij wel îmân bezit, wordt een (**Fâsiq**) (zondaar) genoemd. De islam niet naleven, is (**Zondig**). Een ongelovige zal eeuwig in de Hel branden; een zondaar daarentegen zal in de Hel branden in de mate van (en zolang als) zijn zonde, maar zal daarna naar het Paradijs gebracht worden. De persoon die îmân bezit en de islam naleeft, wordt een (**Sâlih 'abd**) (vrome dienaar, godvruchtige slaaf) genoemd. [De vrouwelijke vorm van 'sâlih' is 'sâliha'.] Mensen die in de bergen of in de woestijn leven, en die nooit gehoord hebben over de de islam, worden niet als ongelovige of zondaar beschouwd. Zij zullen na de Afrekening op de Dag des Oordeels, het Paradijs of de Hel niet betreden. Ze zullen net als de dieren ongedaan gemaakt worden. De islam die behoort tot de goddelijke religies is een erg grote ni'mah (gunst) die leidt tot een enorme gelukzaligheid. Zij die de waarde van deze gunst niet inzien, zullen hiervoor straf ondergaan.

Elke moslim dient elke dag vijf keer (**het gebed te verrichten**). Deze gebeden zijn een teken die erop wijzen dat men îmân bezit in zijn hart. De

persoon die niet gelooft dat deze gebeden fard (verplicht) zijn, zal kâfir (ongelovig) worden. Ongelovigen die geloven in een goddelijke religie die is vervalst, worden (**Ahl al-kitâb**) genoemd, dus (**Mensen met een heilig boek**). Ongelovigen die niet behoren tot deze categorie, worden (**Mushrik**) (polytheïst, afgodendienaar) genoemd. Onder de ongelovigen, behoren er sommige joden en de meeste christenen, tot de mushriks. Vandaag de dag zijn er op aarde praktisch geen ongelovigen meer die geen mushrik zijn. Moslims die sommige uitspraken van Muhammad (‘alayhissalâm – vrede zij met hem) verkeerd begrijpen en verkondigen, worden (**Ahl al-bid’ah**) genoemd. De shi’ieten en wahhabieten zijn moslims die behoren tot de Ahl al-bid’ah. Als een persoon die behoort tot de Ahl al-bid’ah, niet gelooft in ook maar één van de uitspraken van Muhammad (‘alayhissalâm), dan zal hij/zij ongelovig worden. De moslims die geloven in de woorden van Muhammad (‘alayhissalâm) zonder hier wijzigingen in te brengen, worden ware moslims genoemd en zij behoren tot de (**Ahl as-sunnah**). De leider van deze ware moslims, is Imâm al-a’zâm Abû Hanîfa Nu’mân ibn Thâbit. De ware moslims die de i’tiqâd (geloofsleer) van de Ahl as-sunnah aanhangen, worden wat betreft ‘ibâdah (daden van aanbidding) onderverdeeld in vier madhhabs (rechtsscholen): de (**Hanafi**), (**Shâfi’i**), (**Mâlikî**) en (**Hanbalî**). Moslims die behoren tot deze vier madhhabs, beschouwen elkaar als broeders. Zij verrichten samen het gezamenlijk gebed, ongeacht tot welke van de vier madhhabs ze behoren. Men dient deze ware moslims niet te verwarren met de afgedwaalde Ahl al-bid’ah. Deze laatsten vernietigen de islam van binnenuit. Alhamdulillah (dank, lof aan Allah)! De meeste hedendaagse moslims over de hele wereld, behoren tot de juiste madhhab die (**Ahl as-sunnah**) wordt genoemd. Het aantal wahhabieten en shi’ieten – die elk een ander afgedwaald pad zijn ingeslaan – neemt steeds af.

Er zijn drie groepen mensen die zichzelf ‘moslim’ noemen. De eerste groep bestaat uit de ware moslims die zich bevinden op het pad van de Sahâba al-kirâm. Zij worden (**Ahl as-sunnah**), (**Soenniet**) of ook wel (**Firqa an-nâjiyyah**) genoemd. Deze laatste benaming betekent ‘de groep die gered zal worden van de Hel’. De tweede groep bestaat uit degenen die de Sahâba al-kirâm vijandig gezind zijn. Zij worden (**Râfidî**), (**Sji-iet**) of (**Firqa ad-dâlla**) genoemd, met andere woorden ‘de afgedwaalde groep’. De derde groep zijn degenen die zich vijandig opstellen tegenover zowel de soennieten als de shi’ieten. Ze worden (**Wahhabiet**) of (**Najdî**) genoemd. Ze hebben de benaming ‘najdî’ gekregen omdat ze voor het eerst

verschenen in Nadjd, Saoedi-Arabië. Ze worden ook (**Firqa al-mal'ûna**), 'de vervloekte groep' genoemd omdat ze de moslims mushrik (polytheïst, afgodendienaar) verklaren. Dit staat beschreven in onze boeken (**Endless Bliss**) en (**Advice for the Muslim**). Onze Profeet ('alayhissalâm) heeft een persoon die een moslim ongelovig verklaart, vervloekt. Het zijn de joden en de Britten die de moslims verdeeld hebben in deze drie groepen.

Er zijn duizenden waardevolle boeken geschreven die de islamitische geloofsprincipes, geboden en verboden juist verkondigen. De meeste hiervan zijn vertaald naar andere talen en verspreid over alle landen. De islamitische geleerden die deze juiste boeken hebben geschreven, worden (**Ahl as-sunnah geleerden**) genoemd (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in). Anderzijds hebben kortzichtige personen die enkel aan hun eigen vermaak denken en idioten die omgekocht zijn door de Britten in ruil voor positie en/of geld, telkens weer de nuttige, met fayd¹ vervulde en verlichte pad van de islam aangevallen, en hebben ze geprobeerd de Ahl as-sunnah geleerden te bevleken, de godsdienst islam te veranderen en de moslims te misleiden. Deze strijd tussen de moslims en de onreligieuze mensen heeft elke eeuw plaatsgevonden en zal tot de Laatste Dag blijven bestaan. Allâhu ta'âlâ heeft het in het oneindige verleden op deze manier gewenst.

De Ahl as-sunnah geleerden hebben al hun kennis geleerd van de Sahâba al-kirâm (Metgezellen van de Profeet). Deze laatste hebben het overgenomen van Rasûlullah (Boodschapper van Allah) en zijn afgereisd naar verre landen om te islam te verkondigen. Om deze reden hadden zij geen tijd om boeken te schrijven. Onder de geleerden die tweehonderd jaar na de hijra (migratie) kwamen, waren er die de islamitische kennis vermengden met hun eigen visies, de wetenschappelijke kennis uit hun tijd en de woorden van de oude filosofen. Zo ontstonden er tweeënzeventig incorrecte (**Bid'ah**) groeperingen. De joden en de Britten hebben een grote aandeel in het ontstaan van de bid'ah groeperingen.

De persoon die zijn nafs (ego, eigen-ik) volgt en een verdorven hart heeft, zal naar de Hel gaan, ongeacht welke groepering hij aanhangt. Elke gelovige dient altijd veelvuldig (**Lâ ilâha illallah**) op te zeggen voor de tazkiya van zijn nafs, dus om zich te zuiveren van de kufr (ongeloof) en zonden die eigen zijn aan de natuur van de nafs. En voor de tasfiya van zijn hart, dus om zich te bevrijden van het ongeloof en de zonden die afkomstig

1 Spirituele kennis die komt vanuit het gezegende hart van de Profeet en via de harten van awliyâ' (heiligen) stroomt.

zijn van zijn nafs, de duivel, slechte vrienden en schadelijke, verderfelijke boeken, dient men (**Astaghfirullah**) op te zeggen. De smeekbeden van de persoon die de ahkâm al-islâmiyya (de islamitische geboden en verboden) naleeft, zullen zeker aanvaard worden. Als een persoon de vijf dagelijkse gebeden niet verricht, naar vrouwen kijkt die zich niet gepast bedekt hebben of naar mensen wiens ‘awrah² plaats ontbloot zijn, en hetgeen dat harâm (verboden) is eet en drinkt, dan moet aangenomen worden dat hij de ahkâm al-islâmiyya niet naleeft. De smeekbeden van zo’n personen zullen niet aanvaard worden.

De moslims bestaan uit twee klassen: de khawâs [geleerden] en de ‘awâm [het gewone volk]. In het Turkse boek (**Durr-i Yektâ**)³ wordt gezegd: (‘Awâm zijn de mensen die geen kennis hebben over sarf en nahw (Arabische grammatica: morfologie en syntaxis) en de methodiek en regels van de letterkunde wetenschappen. Zij kunnen fiqh (jurisprudentie) en fatwâ boeken niet begrijpen. Het is fard (verplicht) voor hen om de kennis van îmân (geloof) en ‘ibâdah (aanbidding) te vragen aan en te leren van Ahl as-sunnah geleerden. En voor geleerden is het fard om door middel van hun woorden, preken en teksten eerst de geloofsprincipes te onderwijzen, daarna de vijf daden van aanbidding die de basis vormen van de islam. In de boeken (**Zahîra**) en (**Tâtârhâniyya**) wordt vermeld dat het onderwijzen van de geloofsfundamenten en de i’tiqâd (geloofsleer) van de Ahl as-sunnah voorrang moet krijgen boven alles.) Sayyid ‘Abdulkhâim efendi⁴ (rahmatullâhi ‘alayh), een grote geleerde en deskundige in zowel de zâhir (zichtbare, onbedekte) en bâtin (verborgen) wetenschappen, zei om deze reden kort voor zijn overlijden: “Ongeveer dertig jaar lang heb ik in de moskeeën in Istanbul geprobeerd om enkel de îmân, de i’tiqâd van de Ahl as-sunnah en de goede morele waarden van de islam te prediken.” Daarom verkondigen wij in al onze boeken de i’tiqâd van de Ahl as-sunnah en de goede ethische waarden van de islam, en vertellen we dat het noodzakelijk is om goedheden te verrichten tegenover iedereen en om de staat te dienen en te helpen. De verdeeldheid zaaïende teksten van mensen die onwetend zijn over de religie en van lâ-madhhabî’s⁵ [zindiqs], die mensen opsteken tegen de staat en broeders tegen elkaar opzetten, keuren wij niet goed.

2 Lichaamsdelen die bedekt moeten zijn in de islam.

3 De schrijver van dit boek, Imâmzâda Muhammad ibn ‘Abdullah As’ad van Konya (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh), werd geboren in 1267 AH [1851].

4 Sayyid ‘Abdulkhâim Arwâsî overleed in 1362 AH [1943] te Ankara.

5 Personen die de vier madhhabs (rechtsscholen) niet aanvaardden.

Onze Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) zei: **(De dien (religie) bevindt zich onder de schaduw van zwaarden.)** Hij verklaarde hiermee dat de moslims in rust zouden leven onder de bescherming van de staat en de wetten. Zolang de staat sterk is, zal de rust en vredigheid toenemen. Ook de moslims die in rust leven en hun godsdienstige plichten vrijuit kunnen uitvoeren in niet-moslimlanden zoals de Europese landen en Amerika, dienen niet in opstand te komen tegen de overheid die hen vrijheid geeft; ze dienen zich niet te verzetten tegen de wetten en dienen geen fitnah (chaos, onrust) en anarchie te veroorzaken. De Ahl as-sunnah geleerden bevelen ons om ons zo te gedragen. De geleerden die behoren tot één van de vier ware madhhabs (rechtsscholen) worden **(Ahl as-sunnah geleerden)** genoemd.

Opgelet/Een belangrijke noot: Over de hele wereld zijn er allerlei soorten uitzichten. De mens kan maar niet genoeg krijgen om deze te bezichtigen. Zijn deze allemaal uit zichzelf ontstaan? Elk bestaand ding is altijd berekend en geordend; het lijkt net alsof alles het product is van eenzelfde machine. Alles is verbonden aan de fysische, chemische, biologische en astronomische wetten. En wat dient gezegd te worden over/En vooral, de harmonie en geordendheid in de schepping van de mens! Het samenwerken van onze inwendige organen, net als de onderdelen van een machine, doet degenen die de werking hiervan inzien, verbazen. Zelfs Darwin, de bekende Britse niet-moslim, zei: (Wanneer ik denk aan de ordening en subtiliteiten in de bouw van het oog, heb ik het gevoel dat ik mijn verstand zal verliezen uit verbazing.) Alle bestaande dingen zijn aan elkaar verbonden middels onveranderlijke wetten. Religieuze geleerden zeggen dat er een **Khâliq** (Schepper) bestaat die dit alles schept en weet. Ongelovigen die in geen enkele religie geloven daarentegen, menen dat alles toevallig is ontstaan. De Schepper zendt ook boodschappen door middel van Zijn profeten. Hij zegt: **(Ik heb alles geschapen. Ik ben de Eigenaar van jullie allemaal. Als jullie in Mij geloven, zal Ik jullie in het Paradijs plaatsen. Ik zal jullie talloze ni'mah (gunsten) geven. Jullie zullen leven in eeuwige vermaak en geluk. Degenen die niet geloven in Mijn profeten, zal Ik eeuwig laten branden in de Hel.)** Als we zouden veronderstellen dat het Paradijs en de Hel niet bestond, dan zouden degenen die geloofd hebben in de profeten wel misleid zijn, maar ze zouden helemaal geen schade ondervinden. Maar aangezien de woorden van de profeten wel waarachtig zijn, zullen degenen die niet in hen geloven en die hun woorden vervalsen eeuwig branden.

Het is – alhamdulillah (dank aan Allah) – duidelijk te zien dat islamitische geestelijken in alle uithoeken van Turkije, ons gezegend land, steeds dit juiste pad van de Ahl as-sunnah trachten te verspreiden en te verdedigen. Zo nu en dan vernemen we dat enkele onwetenden die de boeken van Ahl as-sunnah geleerden niet hebben gelezen of niet hebben begrepen, verbazingwekkende uitspraken doen en teksten schrijven. Echter, deze smelten als sneeuw voor de zon tegenover het sterke geloof van de moslims en hun onderlinge broederlijke liefde. Ze tonen enkel de onwetendheid en de zieligheid van hun bezitter aan.

Zij die de moslims vernietigen en fitnah (chaos) en bid’as (innovaties) veroorzaken, proberen de Ahl as-sunnah geleerden en de tasawwuf (soefi) geleerden (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’in) te bezoedelen. Net zoals alle andere Ahl as-sunnah geleerden, hebben Ahmed Cevdet pâsha en onze wetenschappelijke onderzoekscommissie, de nodige antwoorden op hen gegeven, en hebben ervoor gezorgd dat de juiste betekenissen die Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) uit de Qur’ân al-karîm heeft afgeleid, werden beschermd tegen vervalsing. In dit boek van ons vermelden wij elk afzonderlijk zowel het juiste als het verkeerde pad. Wij bidden tot Allah, de Verhevene, dat onze waardevolle lezers door het bestuderen van dit boek tot een rechtvaardig oordeel komen aan de hand van hun gezond verstand en hun zuivere geweten, dat ze samenspannen op het ware pad die getoond wordt door dit boek, en dat ze leugenachtige, lasterlijke en afgedwaalde personen vermijden, om zich zo te beschermen tegen de eeuwige ondergang. Verklaringen die later op sommige plaatsen werden toegevoegd aan ons boek, werden geplaatst tussen vierkante haakjes [...]. Al deze verklaringen zijn overgenomen uit betrouwbare boeken.

Milâdî
2017

Hijrî Shamsî
1383

Hijrî Qamarî
1437

Noot van de uitgever:

Het is vrij toegestaan voor iedereen om de originele versie van dit boek te drukken en te vertalen naar elke andere taal. We bidden tot Allâhu ta'âlâ dat Hij hen zegent voor deze dienstige daad en wij danken hen hartelijk. Toestemming voor verveelvoudiging wordt verleend op voorwaarde dat het papier dat gebruikt wordt om te drukken van goede kwaliteit is en enkel indien de opmaak van de tekst en de setting correct en zorgvuldig wordt uitgevoerd zonder fouten.

Noot: Missionarissen trachten het christendom te verspreiden, de joden de verzonnen uitspraken van rabbijnen en de uitgeverij Hakikat Kitâbevi in Istanboel, de islam. De vrijmetselaars streven er op hun beurt naar om de religies te vernietigen. De persoon die beschikt over verstand, kennis en geweten, zal het rechte pad kunnen onderscheiden en inzien. Hij zal helpen dit te verspreiden en ervoor zorgen dat alle mensen zowel hier op aarde als in het Hiernamaals het geluk bereiken.

KALIMA AT-TANZÎH

(Subhânallâhi wa bi-hamdihi subhânallâhil-adzîm) Wanneer een persoon deze Kalima at-tanzîh 's morgens en 's avonds honderd keer opleest, dan zullen zijn zonden vergeven worden en zal hij beschermd worden tegen het opnieuw begaan van zonden. Deze du'â (smeebede) is terug te vinden in het eerste volume van het boek **(Maktûbât)** van Imâm ar-Rab-bânî (quddisa sirruh), in de 307^e en 308^e brieven. Het leidt eveneens tot de verlossing van alle soorten problemen.

1 - MA'LÛMÂT AN-NÂFI'A (NUTTIGE INFORMATIE)

Dit boekje is geschreven door Ahmed Cevdet pâsha (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh). De oorspronkelijke versie bestaat uit eenentwintig pagina's. Hij heeft de islam een grote dienst geleverd door een zeer waardevol boek (**Majalla**) samen te stellen waarbij hij de ahkâm al-Qur'âniyya (de Koranische voorschriften) heeft geschreven in de vorm van wetten. Verder heeft hij 'De Ottomaanse geschiedenis' geschreven bestaande uit twaalf volumes –de meest correcte in zijn soort –, en is hij de schrijver van het bekende boek (**Qisâs-i Anbiyâ**) (De geschiedenis van de profeten). Hij werd geboren in 1238 AH [1823] te Lofja (Lovetsj), Bulgarije en overleed in 1312 AH [1894]. Hij werd begraven in de tuin van de Fâtih Moskee in Istanboel.

Cevdet pâsha zegt: Deze 'âlam, dus alles, was onbestaand. Allâhu ta'âlâ heeft deze uit het niets geschapen. Hij wilde deze 'âlam tot de Laatste Dag tot bloei brengen en versieren met mensen. Hij schiep Âdam ('alayhis-salâm) uit aarde, en heeft de 'âlam versierd met zijn kinderen. Hij heeft sommige onder de mensen vereerd door hen aan te stellen als profeet, om de mensen te tonen wat zij nodig hebben om zowel op deze wereld als in het Hiernamaals in rust te leven en het geluk te bereiken. Hij heeft deze profeten onderscheiden van de andere mensen door hen een hoge graad toe te kennen. Hij deelde Zijn geboden en verboden mee aan de profeten ('alayhimussalâm) door middel van de engel, genaamd **Jabrâ'il** (Jibrîl, Gabriël) ('alayhissalâm). Zij hebben deze geboden op hun beurt aan hun ummah's (gemeenschappen) verkondigd, precies zoals Jabrâ'il ('alayhis-salâm) het aan hen had meegedeeld. De eerste profeet is Âdam ('alayhis-salâm) en de laatste profeet onze Meester, Muhammad Mustafâ ('alayhis-salâtu wassalâm). Tussen deze twee, zijn er veel profeten gekomen. Enkel Allâhu ta'âlâ weet hun aantal. De volgende zevenentwintig zijn de profeten wiens namen bekend zijn:

Âdam, Shis [Shît], **Idrîs**, **Nûh** (Noah), **Hûd**, **Sâlih**, **Ibrâhîm**, **Ismâ'il**, **Ishâq**, **Ya'qûb** (Jacob), **Yûsuf** (Jozef), **Ayyûb**, **Lût**, **Shu'ayb**, **Mûsâ** (Mozes), **Yûsha'**, **Hârûn** (Aaron), **Dâwud** (David), **Sulaymân** (Salomo), **Yûnus**, **Ilyâs**, **Alyasa'**, **Dhu'l-kifl**, **Zakariyyâ**, **Yahyâ**, 'Îsâ (Jesus) en **Muhammad Mustafâ** ('alayhimussalâtu wassalâm). Uitgezonderd Shît en Yûsha', worden vijfentwintig namen vernoemd in de Qur'ân al-karîm. De namen 'Uzayr, Luqmân en Dhu'l-qarnayn worden ook vermeld in de Qur'ân al-

karîm. Sommige Ahl as-sunnah geleerden hebben verklaard dat deze drie, alsook Tubba' en Khidir profeten waren; volgens anderen behoren ze tot de awliyâ' (heiligen).

Muhammad ('alayhissalâm) is 'Habîbullah' (de Geliefde van Allah). **Ibrâhîm** ('alayhissalâm) is 'Khalîlullah' (vriend van Allah). **Mûsâ** ('alayhissalâm) is 'Kalîmullah' (degene met wie Allah gesproken heeft). **Îsâ** ('alayhissalâm) is 'Rûhullah' (degene die Allah schiep zonder een vader). **Âdam** ('alayhissalâm) is 'Safiyyullah' (degene die werd uitverkoren en rein werd gemaakt door Allah). Nûh ('alayhissalâm) is 'Najîyyullah' (degene die Allah beschermd heeft van de stortvloed). Deze zes zijn superieur aan de andere profeten. Zij worden (**Ulu'l-'azm**) genoemd. De meest superieure onder hen is **Muhammad** ('alayhissalâm).

Allâhu ta'âlâ heeft op aarde honderd sahîfa en vier grootse boeken laten neerdalen. Deze werden allemaal gebracht door Jabrâ'il ('alayhissalâm). In een hadîth ash-sharîf (overlevering van de Profeet) staat vermeld dat er tien sahîfa naar Âdam ('alayhissalâm) werden gezonden, vijftig sahîfa naar Shît ('alayhissalâm), dertig sahîfa naar Idrîs ('alayhissalâm) en tien sahîfa naar Ibrâhîm ('alayhissalâm). [Sahîfa betekent (in deze context) 'klein boekje', 'risâla'. Het betekent niet één zijde van blad papier zoals wij het kennen.] De vier boeken die zijn neergedaald zijn als volgt: de Tawrât ash-sharîf (Thora) aan Mûsâ ('alayhissalâm), de Zabûr ash-sharîf (Psalmen) aan Dâwud ('alayhissalâm), de Injîl ash-sharîf (Bijbel) aan 'Îsâ ('alayhissalâm) en de Qur'ân al-karîm (Heilige Qur'ân) aan Muhammad ('alayhissalâm), de Profeet der Einde der Tijden [dus, de laatste Profeet].

In de tijd van Nûh ('alayhissalâm) ontstond er een stortvloed waardoor de hele wereld onder water liep. Alle mensen en dieren die toen op aarde waren, verdronken. Echter, enkel Nûh ('alayhissalâm) en de gelovigen die zich bevonden op het ark/de boot, waren gered. Nûh ('alayhissalâm) had toen hij aan boord ging, van alle dieren een paar genomen; de dieren hebben zich middels deze paar voortgeplant.

Op de boot had Nûh ('alayhissalâm) drie zonen: Sâm, Yâfas en Hâm. Alle mensen die zich nu bevinden op de hele wereld, zijn afkomstig van het geslacht van deze drie. Om deze reden wordt Nûh ('alayhissalâm) ook wel 'de tweede vader' genoemd.

Ismâ'il en Ishâq ('alayhimassalâm) zijn de zonen van Ibrâhîm ('alayhissalâm). Ya'qûb was de zoon van Ishâq ('alayhissalâm), en Yûsuf ('alayhissalâm) was de zoon van Ya'qûb ('alayhissalâm). Ya'qûb ('alayhissalâm)

wordt ook wel ‘Isrâ’îl’ genoemd. Om deze reden worden zijn kinderen en kleinkinderen (Banî Isrâ’îl) genoemd, dus ‘zonen van Isrâ’îl’. De Banî Isrâ’îl namen toe in aantal en er zijn veel profeten gekomen uit hen. Mûsâ (Mozes), Hârûn, Dâwud, Sulaymân, Zakariyyâ, Yahyâ en ‘Îsâ (‘alayhimussalâm) behoorden tot hen, alsmede de moeder van ‘Îsâ (‘alayhissalâm), namelijk hadrat Maryam (Maria). Sulaymân (‘alayhissalâm) was de zoon van Dâwud (‘alayhissalâm), en Yahyâ (‘alayhissalâm) was de zoon van Zakariyyâ (‘alayhissalâm). Hadrat Maryam was de dochter van Imrân en Hunna. Hunna was de schoonzus van Zakariyyâ (‘alayhissalâm). Hârûn (‘alayhissalâm) was de broer van Mûsâ (‘alayhissalâm). Yûsha’ (‘alayhissalâm) was de zoon van de zus van Mûsâ (‘alayhissalâm). De Arabieren zijn de afstammelingen van Ismâ’îl (‘alayhissalâm) en Muhammad (‘alayhissalâm) is voortgekomen uit dit Arabisch geslacht.

Net zoals Hûd (‘alayhissalâm) werd gestuurd naar het volk ‘Âd, en Sâlih (‘alayhissalâm) naar het volk Thamûd, zo werd Mûsâ (‘alayhissalâm) gestuurd naar de Banî Isrâ’îl. Yûsha’, Hârûn, Dâwud, Sulaymân, Zakariyyâ en Yahyâ (‘alayhimussalâm) werden eveneens gestuurd naar de Banî Isrâ’îl. Zij hadden echter geen afzonderlijke religie, ze hadden de Banî Isrâ’îl uitgenodigd tot de religie van Mûsâ (‘alayhissalâm). Hoewel het boek Zabûr (Psalmen) was neergedaald tot Dâwud (‘alayhissalâm), was er geen sharî’ah [dus, ahkâm (voorschriften), geboden, aanbidding] terug te vinden in de Zabûr. Het zat vol met predikingen en adviezen. Om deze reden heeft het de Tawrât niet ongeldig gemaakt (nash). Het versterkte het juist. Daarom duurde de religie van Mûsâ (‘alayhissalâm) voort tot aan de tijd van ‘Îsâ (‘alayhissalâm). Toen ‘Îsâ (‘alayhissalâm) was gekomen, had zijn religie de religie van Mûsâ (‘alayhissalâm) ongeldig gemaakt. Met andere woorden, de voorschriften in de Tawrât waren niet meer geldig. Vanaf dan was het niet meer toegestaan om de religie van Mûsâ (‘alayhissalâm) te volgen. Tot de komst van de religie van Muhammad (‘alayhissalâm) was het noodzakelijk om de religie van ‘Îsâ (‘alayhissalâm) te volgen. Echter, het merendeel van de Banî Isrâ’îl geloofde niet in ‘Îsâ (‘alayhissalâm); ze bleven volharden om de Tawrât te volgen. Zo onstond enerzijds het jodendom en anderzijds het christendom. Zij die geloofden in ‘Îsâ (‘alayhissalâm) werden (**Nasârâ**) genoemd. Vandaag de dag worden zij ‘christenen’ genoemd. Zij die niet geloofden in ‘Îsâ (‘alayhissalâm) en bleven in ongelooft en afdwaling worden (**Yahûd**) (joden) genoemd. De joden menen nog steeds dat ze de religie van Mûsâ (‘alayhissalâm) volgen en de Tawrât en

Zabûr lezen. En de Nasârâ zeggen dat ze de religie van ‘Îsâ (‘alayhissalâm) volgen en de Injîl (Bijbel) lezen. Echter, onze Meester, Muhammad (‘alayhissalâtu wassalâm), de sayyid (heer) van beide werelden en de Profeet van alle mensen en jinn, werd gestuurd naar alle ‘âlams (werelden) als Profeet, en zijn religie, namelijk (**De religie islam**) heeft alle vorige religies ongeldig gemaakt. Aangezien deze religie geldig zal zijn tot de Laatste Dag, is het niet toegestaan, waar dan ook op de aarde, om een andere religie aan te hangen dan zijn religie. Na hem zal er geen enkele profeet meer komen. Alle dank aan Allâhu ta’âlâ dat wij behoren tot zijn ummah (gemeenschap). Onze religie is de religie islam.

Onze Profeet Muhammad (‘alayhissalâm) werd geboren in Mekka, op maandagochtend 12 Rabî’ al-awwal, hetgeen overeenkomt met 20 april 571 AD. Hij overleed in Medina, in het 11^e jaar van de hijra (migratie naar Medina), hetgeen overeenkomt met 632 AD. Toen hij veertig jaar oud was, kwam de engel genaamd (**Jabrâ’îl**) (Gabriël) naar hem en vertelde hem dat hij Profeet was. In 622 AD emigreerde (hijra) hij van Mekka naar de stad Medina. Hij trad op maandag 20 september binnen in het dorp Qubâ van de stad Medina. Deze dag markeert het begin van de (**Hijrî Shamsî**) (zonne-) kalender van de moslims. Het begin van de Perzische zonnekalender van de sjiieten is zes maanden eerder. Met andere woorden, op 20 maart, de dag van (**Nawruz**), hetgeen een feestdag is van de vuuraanbiddende majûsî’s. De eerste dag van de maand Muharram van dat jaar, werd het begin van de (**Qamarî**) (maan)kalender.

Wij geloven in alle profeten. Ze zijn allen profeten die gestuurd zijn door Allâhu ta’âlâ. Echter, toen de Qur’ân al-karîm werd neergedaald, werden de andere religies ongeldig verklaard. Daarom is het nu niet toegestaan om een van deze te volgen. De christenen geloven ook in alle voorgaande profeten. Maar aangezien ze niet geloven dat Muhammad (‘alayhissalâm) de Profeet is van alle mensen, zijn ze kâfir (ongelovig) en afgedwaald van het rechte pad. De joden daarentegen, zijn nog verder verwijderd van de islam, omdat ze ook niet geloven in ‘Îsâ (‘alayhissalâm).

De joden en de christenen worden (**Ahl al-kitâb**) [ongelovigen met een heilig Boek] genoemd omdat ze geloven dat de vervalste boeken die zij nu in hun handen hebben, in deze staat zijn neergedaald vanuit de hemel. Het is toegestaan [maar makrûh] om met hun dochters te trouwen met een nikâh (islamitische huwelijkscontract) en dieren die door hen geslacht werden te eten [indien ze tijdens het slachten de naam van Allâhu ta’âlâ hebben uit-

gesproken. Het is niet toegestaan voor moslimmeisjes om te trouwen met een van deze mannelijke ongelovigen. Als een meisje de intentie heeft om te trouwen met een van hen of een murtad (afvallige), dan zal ze beschouwd worden geen belang te hebben gehecht aan de religie van Muhammad (‘alayhissalâm). Een moslim die geen waarde hecht aan de islam, zal uit het geloof treden en (**murtad**) worden. Dit huwelijk zal dan volbracht zijn tussen twee ongelovigen.]

Personen die in geen enkele profeet geloven; personen die er wel in geloven maar eveneens een profeet of sommige schepselen aanbidden omdat ze geloven dat deze een (**Goddelijk Attribuut**) bezit; en murtads, worden (**Mushrik**) genoemd, dus ongelovigen zonder een heilig Boek. Over (**Mulhids**) werd ook gezegd dat ze behoren tot de ongelovigen zonder een heilig Boek. Het is niet toegestaan om met hun dochters te trouwen en te eten van dieren die zij hebben geslacht.

‘Îsâ (‘alayhissalâm) koos uit zijn metgezellen twaalf personen om zijn religie na hem te verspreiden. Zij worden ‘Hawârî’ [Apostel, le Apôtre, Apostle] genoemd. Dit zijn:

Sham’ûn [Petrus]; Yuhannâ [Johannes]; de oudere Ya’qûb; Andreas, de broer van Petrus; Filip [Filippus]; Toma [Thomas]; Bartolomi [Bartolomeüs]; Metiyyâ [Matteüs]; de jongere Ya’qûb; Barnabas; Yehûda [Judas]; Tadyus [Jakobi]. In sommige boeken staat er in de plaats van Barnabas, Simon. Yehûdâ [Judas] werd murtad (afvallig). In zijn plaats werd Matyas [Matthias] verkozen. Petrus was de leider van de apostelen. Deze twaalf gelovigen hebben, nadat ‘Îsâ (‘alayhissalâm) ten hemel werd opgenomen op drieëndertigjarige leeftijd, zijn religie overall verspreid. Het correct verspreid worden van de religie die Allâhu ta’âlâ had gezonden, duurde echter slechts tachtig jaar. Daarna werden de revoluties en doctrines van Bolus [Paulus] – die eerder een jood was, maar zich had bekeerd tot het christendom – overall verspreid. Paulus deed zich voor alsof hij geloofde in ‘Îsâ (‘alayhissalâm). Hij stelde zich voor als een religieuze geleerden en zei: “‘Îsâ (Jezus) is de zoon van Allah. Daarom heeft hij goddelijke attributen.” Hij heeft ook andere verzonnen zaken verteld. Hij verklaarde wijn en varkensvlees halâl (toegestaan). Hij wijzigde de qiblah (gebedsrichting) van de Kâ’ba naar het oosten, waar de zon opkwam. Hij zei: “De Dhât (Persoon, Wezen) van Allah is Eén. Hij heeft drie soorten Attributen.” Deze Attributen werden ‘uqnûm’ (hypostasen) genoemd. De doctrines van deze joodse huichelaar werd vermengd in de eerst geschreven vier boeken die

Injil worden genoemd, en vooral in het Evangelie van Lucas; op deze wijze werden de christenen verdeeld in verschillende groeperingen. Personen die geloofden dat ‘Îsâ (‘alayhissalâm) een goddelijk attribuut bezat, werden mushrik (afgodendienaar). Er ontstonden tweeënzeventig groeperingen en boeken die niet overeenkwamen met elkaar. Vandaag de dag zijn er drie grote groeperingen overgebleven. De meeste van hen zijn mushrik.

[‘Abdullah ibn ‘Abdullah at-Tarjumân, die een priester was op het eiland Majorca, een van de Spaanse eilanden Balearen, en die zijn naam veranderde nadat hij zich bekeerde tot de islam in Tunesië, schreef een boek met de titel (**Tuhfat-ul-arîb firradd-i ‘alâ ahlissalîb**) in het Arabisch in het jaar 823 AH [1420]. Dit boek werd in 1290 AH [1872] gedrukt in Londen. In 1401 AH [1981] werd het in het Arabisch gedrukt in Istanbul door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi, en toegevoegd aan het boek (**Al-munqidu ‘aniddalâl**); het is eveneens vertaald naar het Turks door dezelfde stichting. In dit boek zegt hij het volgende:

(Degenen die de genoemde vier boeken schreven, waren: Metâ [Matteüs], Luka [Lucas], Marko [Marcus] en Yuhannâ [Johannes]. Zij waren de eersten die de Bijbel veranderden en van de christenen mushrik (afgodendienaren) maakten. De Palestijnse Matteüs had ‘Îsâ (Jezus) (‘alayhissalâm) enkel gezien in het jaar dat hij ten hemel werd opgenomen en heeft acht jaar later het eerste Evangelie geschreven. In dit boek schreef hij de verbazingwekkende gebeurtenissen die in Palestina werden gezien bij de geboorte van ‘Îsâ (alayhissalâm), en het feit dat zijn moeder hadrat Maryam (Maria) zijn zoon meenam naar Egypte toen de joodse koning [Herodes] hem wilde vermoorden wanneer hij een kind was. Hadrat Maryam stierf zes jaar nadat haar zoon ten hemel steeg, en werd begraven in Jeruzalem. Lucas, die van Antiochië (Antakya) was, heeft ‘Îsâ (‘alayhissalâm) nooit gezien. Nadat ‘Îsâ (‘alayhissalâm) ten hemel werd opgenomen, bekeerde hij zich met de hulp van de huichelachtige Paulus tot de religie van ‘Îsâ (‘alayhissalâm). Hij werd gehersenspoeld door de giftige ideeën van Bolus [Paulus] en schreef een Evangelie die het boek van Allâhu ta’âlâ door en door had veranderd. Ook Marcus had zich pas bekeerd tot de religie van ‘Îsâ (‘alayhissalâm) na zijn tenhemelopstijging⁶. Hij schreef in Rome de

6 In tegenstelling tot het verkeerde christelijke geloof, wordt er in de islam aangenomen dat ‘Îsâ (Jezus) (‘alayhissalâm) levend ten hemel werd opgenomen op drieëndertigjarige leeftijd. Dit feit staat beschreven in alle islamitische bronnen. Gelieve het Engelstalige boek (could not answer) te lezen van de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi.

zaken die hij gehoord had van Petrus, onder de titel ‘Injil’ (Bijbel, Evangelie). Johannes was de zoon van de tante (aan moederszijde) van ‘Îsâ (‘alayhissalâm) en heeft hem enkele keren gezien. In deze vier boeken zijn er veel teksten die niet overeenkomen met elkaar.)

In de twee boeken (**Diyâ’ al-qulûb**) en (**Shams al-haqîqa**) geschreven door Ishâq efendi van Harput, die overleed in 1309 AH [1892]; in het Arabische boek (**As-sirât al-mustaqîm**) geschreven door Haydarî-zâda Ibrâhîm Fasîh efendi, die overleed in 1299 AH; in het Perzische boek (**Mîzân al-mawâzîn**) die geschreven werd door Najaf ‘Alî Tabrîzî en in 1288 AH werd gedrukt in Istanboel; en in het Arabische boek (**Ar-Radd al-Jamîl**) die geschreven werd door Imâm al-Ghazâlî en in 1959 werd gedrukt in Beiroet, wordt aangetoond dat de boeken die vandaag ‘de Bijbel’ worden genoemd verdorven/verkeerd zijn en dat het merendeel van degenen die in deze boeken geloven, mushriks (afgodendienaren) zijn. Deze drie laatste boeken zijn in het jaar 1986 opnieuw offset gedrukt door de uitgeverij (Hakikat Kitâbevi).

Er werd een Evangelie gevonden die geschreven werd door Barnabas; hij had hetgeen hij had gezien en gehoord van ‘Îsâ (‘alayhissalâm) correct genoteerd. Dit boek werd in 1973 in het Engels gedrukt in Pakistan. In (**Qâmûs al-a’lâm**) wordt gezegd: (Barnabas behoorde tot de eerste apostelen. Hij was de zoon van de oom (aan vaderszijde) van Marcus, en was een Cyprioot. Toen Bolus [Paulus] ten tonele verscheen, benaderde hij Barnabas. Samen reisden ze door Anatolië en Griekenland. Hij stierf de marteldood in 63 in Cyprus. Hij schreef een Evangelie en nog andere boekjes. Hij wordt door de christenen herdacht op 11 juni.)

Christelijke geestelijken worden (Priesters) genoemd. De orthodoxe geestelijke met de hoogste rang wordt (Patriarch) genoemd. Priesters met een gemiddelde rang, worden (Pastoren) genoemd. Degenen die de Bijbel lezen worden (Qissîs) (evangelisten) genoemd; de hoogste rang onder de qissîs, wordt (Uskuf) (presbyter) genoemd. Zij hebben de functie van ‘muftî’. De uskufs met een hoge rang zijn (Bisschoppen); boven hen zijn er de (Aartsbisschoppen) of (Metropolieten), die functioneren als ‘qadî’s’ (rechters). Zij die in de kerk de rituele daden van aanbidding leiden, worden (Jâsilîk) (klerikaal) genoemd; onder hen zijn er de (Curés of de Shammâs) (diaken); en degenen die dienen in de kerk worden (Hermieten) of (Shamâmisa) (cenobieten) genoemd. Zij hebben ook de taak om de aanbidders te helpen. Degenen die zich enkel bezighouden met aanbidding, worden

(Monnik) genoemd. De hoofdpriester bij de katholieken is de (Paus) (vader der vaders). De paus bevindt zich in Rome. Zijn adviserende prelaten worden (Kardinaal) genoemd.

Al deze geestelijken zijn vergeten dat Allâhu ta'âlâ Enig is. Ze begonnen te geloven in de **(Taslîs) (Triniteit)**; ze zeiden dat 'Îsâ (Jezus) de zoon is van Allah, hetgeen hen mushrik (afgodendienaar) maakte. Even later, in de tijd van de Romeinse keizer Claudius II [215-271 AD], maakte Yûnus Shammâs, de patriarch van Antiochië, bekend dat Allâhu ta'âlâ Enig is. Hij leidde velen tot het rechte pad. Zo behoorden ze tot de Ahl al-kitâb (Mensen met een heilig Boek). De priesters die later kwamen, begonnen echter weer drie dingen te aanbidden. Constantijn de Grote [274-337 AD] vermengde ook nog afgodendienarij met de religie van 'Îsâ ('alayhissalâm). In 325 AD, liet hij 318 priesters samenkomen bij een spirituele concilie in Nicea (Iznik), en vond hij een nieuwe christelijke religie uit die vermengd was met shirk (polytheïsme). In deze concilie was er een uskuf (presbyter) genaamd Arius, die zei dat Allah Enig is en dat 'Îsâ ('alayhissalâm) Zijn dienaar is. Alexandrius, de leider van de concilie en tevens de toenmalige patriarch van Alexandrië, verjoeg Arius echter uit de kerk. Constantijn de Grote maakte bekend dat Arius een ongelovige was en liet de principes van de **(Malakâiyya) (Melkieten)** vastleggen; dit feit staat geschreven in het boek **(Al-milal wa-n-nihal)** en in een historisch boek van Jirjis Ibn al-'Amîd, een Byzantijnse geschiedkundige [601-671 AH (1205-1273) te Damascus]. In 381 werd er in Istanboel een tweede concilie gehouden; tijdens deze concilie werd Makdonius vervloekt omdat hij zei dat 'Îsâ ('alayhissalâm) die de naam Rûh al-quds [de Heilige Geest] werd gegeven, een schepsel is. In [395 AD] werd het Romeinse Rijk verdeeld in twee rijken. In 421 werd in Istanboel een derde bijeenkomst gehouden om het boek van Nestorius, de patriarch van Constantinopel [dus, Istanboel], te onderzoeken. Nestorius zei: "'Îsâ (Jezus) ('alayhissalâm) was een mens. Hij mag niet aanbeden worden. Er zijn twee uqnûms. Allah is Enig. Van zijn Attributen 'Wujûd' (Bestaan), 'Hayât' (Leven) en 'Ilm' (Kennnis), is het Attribuut 'Leven', de Rûh al-quds (de Heilige Geest). De uqnûm [woord] 'Ilm' (Kennnis) drong binnen in 'Îsâ en hij werd een god. Maryam (Maria) was niet de moeder van een god, maar van een mens. 'Îsâ is de zoon van Allah." Deze ideeën van hem werden aanvaard. De stroming van Nestorius verspreidde zich over de oostelijke landen. Personen die deze stroming aanhangen worden (Nestorianen) genoemd. In 431 werd in Efeze (Ephesus) werd een vierde

concilie gehouden en werden de ideeën van Dioscorus aanvaard. Nestorius werd ongelovig verklaard. Hij stierf in het jaar (439) te Egypte. Twintig jaar later, kwamen in 451 AD in Chalcedon (Kadiköy) tijdens de vijfde concilie 734 priesters samen, en werden de teksten van Dioscorus, de patriarch van Alexandrië, verworpen. De ideeën van Dioscorus waarbij ‘Îsâ (‘alayhissalâm) aangenomen wordt als een god, worden (**Monofisiye**) (monofysitisme) genoemd, of ook wel de stroming (**Ya’qûbiyya**). Ya’qûb (Jacob) was immers de oorspronkelijke naam van Dioscorus. Mercianus, die toen de keizer was van het oostelijk Romeinse (**Byzantijnse**) Rijk, liet het besluit om deze ideeën te verwerpen overal bekendmaken. Hierop vluchtte Dioscorus weg, en verspreidde hij zijn stroming in Jeruzalem en Egypte. Ook de meeste van hen zijn mushriks (afgodendienaren). Ze aanbidden ‘Îsâ (‘alayhissalâm). De (Suryânî’s)(Assyriërs) en (Maronieten) die vandaag de dag leven in Irak, Syrië en Libanon, behoren tot de Ya’qûbiyya stroming.

De groepering die aanvaard werd tijdens de concilie in Chalcedon en die werd bevestigd door koning Mercianus, wordt (Malakâiyya) (Melkieten) genoemd. De stroming die aanvaard werd tijdens de eerste concilie in Nicea is ook gelijkend op de Malakâiyya. Hun leider is de patriarch van Antiochië. Ze geven de attriboot ‘Ilm (Kenni) en de attriboot Hayât (Leven) respectievelijk de benaming (Kalima) (woord) en (Rûh al-quds) (de Heilige Geest). Wanneer deze attributen zich verenigen met de mens, noemen ze dit (Uqnûm). Ze hebben drie goden: ‘Vader’, de uqnûm van Wujûd (Bestaan); ‘Îsâ (Jezus) is Zijn Zoon; en Maryam (Maria) is eveneens een god. Ze noemen ‘Îsâ (‘alayhissalâm) (**Jezus Christus**).

De tweeënzeventig christelijke groeperingen zijn uitvoerig beschreven in het Arabische boek (**Idhâr al-haqq**) van de Indische Rahmatullah efendi (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh) en in het Turkse boek (**Diya’ al-qulûb**) van Ishâq efendi van Harput. Dit boek werd in 1987 gedrukt in Istanboel onder de titel (**Cevâb Veremedi**), en in 1990 werd eveneens de Engelse vertaling gepubliceerd. Het boek (**Idhâr al-haqq**) werd in 1280 AH [1864] in het Arabisch gedrukt in Istanboel. In dit boek schrijft Rahmatullah efendi uitvoerig de discussies die hij had gevoerd met christelijke priesters in 1270 in India en later in Istanboel, en vertelt hoe hij hen had verslagen. In de versie van het Perzische boek (**Sayf al-abrâr**) dat in Istanboel werd gedrukt, is informatie toegevoegd over deze discussies. Het boek (**Idhâr al-haqq**) bestaat uit twee delen. Het eerste gedeelte werd naar het Turks vertaald door Nuzhet efendi, de hoofdsecretaris van het Ministerie van Onderwijs,

en werd in Istanboel gedrukt onder de titel (**Idhâh al-haqq**). Het tweede gedeelte werd in 1292 naar het Turks vertaald door Seyyid Ömer Fehmi bin Hasan, en werd in 1293 AH [1876] onder de titel (**Ibrâz al-haqq**) gedrukt in Bosnië.

Tot het jaar 446 AH [1054] waren al deze stromingen trouw aan de paus in Rome. De meeste waren mushrik (afgodendienaren) geworden. Ze worden allemaal ‘katholiek’ genoemd. In 1054 maakte Michael Kirolarius, de patriarch van Istanboel, zich los van de paus en nam hij de leiding over de oostelijke kerken. Deze kerken werden (**Orthodox**) genoemd. Zij behoren tot de (**Ya’qûbiyya**) stroming.

In 923 AH [1517] kwam de Duitse priester Luther in opstand tegen de paus in Rome en een deel van de kerken volgden hem. Deze kerken werden (**Protestantse**) kerken genoemd.]

Zoals we zien, zijn de meeste christenen mushrik (afgodendienaren) en zijn ze nog lager dan de joden. Ze zullen meer gestraft worden in het Hiernamaals. Zij geloven immers niet in Muhammad (‘alayhissalâm) en gaan ver in de ulûhiyya (Godelijkheid) waarbij ze geloven in de triniteit. Personen die ‘Îsâ (Jezus) (‘alayhissalâm) en zijn moeder hadrat Maryam (Maria) aanbidden als god, zijn mushriks. Bovendien eten ze ‘mayta’⁷ vlees. De joden daarentegen geloven niet in slechts twee profeten (‘alayhimas-salawâtu wataslîmât). Ze geloven dat Allâhu ta’âlâ Enig is en eten geen ‘mayta’ vlees. Niettemin zijn de joden meer vijandig tegenover de islam. Hoewel een kleine groep joden net als de christenen mushriks zijn omdat ze aannemen dat Uzayr (Ezra) de zoon is van Allah, zijn de meeste joden geen mushrik. De orthodoxen, katholieken en protestanten lezen elk andere Bijbels, en beweren dat ze ‘Îsâ (‘alayhissalâm) volgen. Echter, ze komen in veel punten niet overeen met elkaar in zowel geloofsprincipes als rituelen. Ze worden allemaal nasârâ of christenen genoemd. Personen die zeggen dat ‘Îsâ (Jezus) een profeet is, worden Ahl al-kitâb (Mensen met een heilig Boek) genoemd. Vandaag de dag zijn er geen christenen die behoren tot de Ahl al-kitâb. Ze zijn allemaal kâfir (ongelovig) omdat ze niet geloven in Muhammad (‘alayhissalâm). De joden denken van zichzelf dat zij de religie van Mûsâ (‘alayhissalâm) aanhangen. [In de Encyclopedie der Religies die in 1997 werd uitgegeven in Frankrijk staat het volgende: in het jaar

7 De islam schrijft voor hoe een eetbaar dier moet geslacht worden. Wanneer het niet op de voorgeschreven manier wordt geslacht, dan wordt het vlees van dit dier ‘lesh’, ‘mayta’ genoemd, dus niet eetbaar.

1995 telde de wereldbevolking 4 miljard 550 miljoen mensen. 1 miljard 60 miljoen hiervan waren moslim, 1 miljard 870 miljoen christen [waarvan 1 miljard 42 miljoen katholieken, 505 miljoen protestanten en 174 miljoen orthodoxen], 14 miljoen joden en 1 miljard 606 miljoen ongelovigen die in geen enkele profeet geloofden, dus mushriks.]

Toen onze Profeet (‘alayhissalâtu wassalâm) in het elfde jaar van de hijra (migratie) overleed/het Hiernamaals vereerde met zijn aanwezigheid, werd Abû Bakr as-Siddîq (radiyallâhu ‘anh) kalief. Hij overleed in het dertiende jaar van de hijra, op drieënzestigjarige leeftijd. Na hem werd ‘Omar al-Fârûq (radiyallâhu ‘anh) kalief. Hij werd in het 23^e jaar van de hijra als martelaar gedood, op drieënzestigjarige leeftijd. Na hem werd ‘Uthmân Dhu’n-nûrayn (radiyallâhu ‘anh) kalief. Hij werd in het 35^e jaar van de hijra gedood als martelaar, op tweeëntachtigjarige leeftijd. Na hem werd ‘Alî (radiyallâhu ‘anh) kalief. Hij werd in de 40^e jaar van de hijra gedood als martelaar, op drieënzestigjarige leeftijd. Deze vier kaliefen worden (**Khulafâ ar-râshidîn**) genoemd. In de ‘Asr as-sa’âda (tijdperk der gelukzaligheid) werd de (**Ahkâm al-islâmiyya**) (islamitische voorschriften) volledig volbracht en alle plaatsen werden belicht met de waarheid, rechtvaardigheid en vrijheid; dit was ook het geval tijdens hun kalifaatschap. De ahkâm al-islâmiyya werd zonder enige gebreken nageleefd. Deze vier kaliefen zijn superieur aan alle andere Sahâba al-kirâm (Metgezellen van de Profeet). Hun onderlinge superioriteit is naargelang hun volgorde in het kalifaat.

In de tijd van Abû Bakr (radiyallâhu ‘anh) verlieten de moslims het Arabisch schiereiland. Nadat Rasûl al-akram, onze Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam), het Hiernamaals vereerde met zijn aanwezigheid, braken er opstanden uit op het schiereiland. Abû Bakr (radiyallâhu ‘anh) onderdrukte deze opstanden en hield zich bezig met het disciplineren van murtads (afvalligen). Hij zorgde ervoor dat de moslims weer één waren, net zoals in de ‘Asr as-sa’âda. Toen ‘Omar (radiyallâhu ‘anh) kalief werd, droeg hij een preek voor:

(O Metgezellen van de Rasûl (Boodschapper) (radiyallâhu ta’âlâ ‘anhum ajma’in)! Arabië kan jullie paarden enkel voorzien van gerst. Echter, Allâhu ta’âlâ heeft aan Zijn Habîb (Geliefde, dus de Profeet) beloofd dat Hij de ummah (gemeenschap) van Muhammad (‘alayhissalâm) plaatsen en landen zou geven in alle delen van de wereld. Wel, waar zijn die soldaten die buit op aarde willen en in het Hiernamaals de graad van ghâzî (oud-militair) en martelaar willen verkrijgen, door deze beloofde landen in

te nemen? Waar zijn de ghâzi's die hun levens en hoofden willen opofferen hun landen willen verlaten voor de islam om de dienaren van Allâhu ta'âlâ te bevrijden uit de klauwen van de wreedaards?) Op deze manier spoorde hij de Sahâba al-kirâm aan om jihâd en ghazâ te voeren. Het was deze speech van hadrat 'Omar (radiyallâhu 'anh) die ervoor zorgde dat de islamitische landen razendsnel uitstrekten over drie continenten en dat miljoenen mensen werden gered van ongeloof. Na deze speech hebben de Sahâba al-kirâm gezworen en waren ze het unaniem mee eens dat ze tot hun dood jihâd en ghazâ zouden voeren. Met legers die organiseerd waren zoals aangegeven door de kalief, verlieten de Ahl al-islâm (de moslims) hun huizen en streken; ze gingen buiten de grenzen van Arabië en verspreiden zich overal. De meeste die waren vertrokken, zijn niet meer teruggekomen en hebben op de plaatsen waar zij naartoe waren geweest, tot hun dood jihâd gevoerd. Op deze manier werden er op een korte tijd veel gebieden veroverd. Op dat moment waren er twee grote rijken: het Byzantijnse Rijk en het Perzische Rijk. De Ahl al-islâm (moslims) versloegen ze beiden. Met name het Perzische Rijk stortte ineen. Al hun gebieden kwamen in de handen van de moslims. Hun inwoners werden vereerd met bekering tot de islam. Ze bereikten rust op deze wereld, en eeuwige geluk in het Hierna-maals. Ook in de tijden van 'Uthmân en 'Alî (radiyallâhu 'anhumâ) wijd-den de moslims zich aan zulke ghazâ. Echter, in de tijd van 'Uthmân (ra-diyallâhu 'anh) kwamen er personen tevoorschijn die in opstand kwamen tegen de kalief en hem een marteldood deden sterven. In de tijd van 'Alî, ontstonden er Khârijî twisten. Vanaf dan werden er onder de Ahl al-islam afsplitsingen gezien. Aangezien de meest voornamelijk reden voor verovering en overwinning, unanimitéit en eenheid was, werd in hun tijd niet zoveel landen veroverd als in de tijd tot 'Omar (radiyallâhu 'anh).

De tijdperk van de Khulafâ ar-râshidîn duurde dertig jaar. Deze dertig jaar verliepen in voorspoed, net als de tijd van onze Profeet ('alayhis-salâm). Na deze vier kaliefen, kwamen er bida's (innovaties) en verkeerde paden tevoorschijn en dwaalden velen af van het rechte pad. Enkel degenen die geloofden en de ahkâm al-islâmiyya (de islamitische geboden en verboden) naleefden net als de Sahâba al-kirâm, waren verlost. Hun weg is die van de **(Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah)** groepering. Een Ahl as-sunnah geleerde is een geleerde van een van de vier madhhabs. Dit is het enige juiste pad. Het ware pad die gevolgd werd door onze Profeet ('alayhis-salâm) en de Sahâba al-kirâm (radiyallâhu ta'âlâ 'anhum ajma'in), is het

pad waarop de Ahl as-sunnah geleerden hebben gewezen (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in). Mettertijd werden de verkeerde groeperingen en paden vergeten. De meeste huidige moslimlanden behoren tot deze correcte groepering. Van de groeperingen die niet overeenkomen met deze Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah is er enkel de sjiitische groepering overgebleven die is gesticht door de jood ('Abdullah ibn Saba'). Sjiieten beweren dat het kalifaat het recht was van 'Alî (radiyallâhu 'anh) en dat Abû Bakr en 'Omar (radiyallâhu ta'âlâ 'anh) zijn recht dwangmatig hebben afgenomen. Ze spreken kwaad over het merendeel van de Sahâba al-kirâm.

[Vandaag de dag bestaan degenen die 'moslims' worden genoemd en die aangeduid worden als behorende tot de 'ummah al-Muhammadiyya', uit de Ahl-as sunnah, de sjiieten en de wahhabieten. De zindiqs die Ahmadiyya (Qâdiyânî's) worden genoemd en wiens groepering in India is gesticht door de Britten, de Bahâî's en de lâ-madhhabî's, zindiqs (**Jamâ'at at-tabligh**) houden geen verband met de islam. Zij zijn alle drie afgewaald van de (**Ahl as-sunnah**).⁸

De (Ahl as-sunnah) groepering is wat betreft handelingen en daden van aanbedding verdeeld in vier (**Madhhabs**) (rechtsscholen, wetscholen). De eerste is de (**Hanafi madhhab**) die gesticht is aan Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit (rahmatullâhi 'alayh). 'Hanîf' betekent 'een persoon die correct gelooft, die de islam omarmt'. 'Abû Hanîfa' betekent 'vader van de ware moslims'. De tweede van de vier madhhabs van de Ahl as-sunnah is de (**Mâlikî madhhab**) die gesticht is door imâm Mâlik ibn Anas (rahmatullâhi 'alayh'). De derde madhhab is de (**Shâfi'i madhhab**) gesticht door Imâm Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi'i (rahmatullâhi 'alayh). Hadrat (Shâfi') die de grootvader was van de grootvader van de imâm behoorde tot de Sahâba al-kirâm. Om deze reden werd hij en zijn madhhab 'ash-Shâfi'i' genoemd. De vierde madhhab is de (**Hanbali madhhab**) die gesticht is door Ahmad ibn Hanbal (rahmatullâhi 'alayh). In de inleiding van het boek **Radd al-muhtâr** van Ibn 'Âbidîn staat geschreven dat Imâm al-a'zam geboren werd in 80 AH, Mâlik in 90 AH, ash-Shâfi'i in 150 AH en Ahmad in 164 AH en dat zij overleden in respectievelijk 150 AH [767], 179 AH, 204 AH en 241 AH (rahmatullâhi 'alayhim).

De persoon die het pad van de Ahl as-sunnah wil leren, dient de boeken te lezen van een van de vier madhhabs.

Deze vier madhhabs verschillen niet van elkaar op het gebied van i'tiqâd

8 Gelieve hoofdstuk 36 na te lezen in het tweede volume van het boek Endless Bliss.

(geloofsprincipes). Zij behoren alle vier tot de groepering Ahl as-sunnah; hun geloofsprincipes en de basis van hun godsdienst zijn hetzelfde. Deze vier grote imâms worden onder de moslims superieur beschouwd, ze zijn door iedereen aanvaard als betrouwbare mujtahids. Ze verschillen onderling van elkaar in enkele kleine details op het gebied van de ahkâm al-islâ-miyya, dus de handelingen. Met andere woorden:

Omdat Allâhu ta'âlâ en Zijn Profeet (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam) mededogen hadden tegenover de gelovigen, werd in de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs niet duidelijk vermeld hoe sommige handelingen moeten uitgevoerd worden. [Als deze duidelijk waren vermeld, dan zou het fard (verplicht) of sunnah worden om het uit te voeren zoals het werd beschreven. Zij die de fards (verplichtingen) niet uitvoerden, zouden zonde begaan en degenen die geen waarde hechtten aan de fard en de sunnah zouden kâfir (ongelovig) worden. De gelovigen zouden het moeilijk hebben.] Zulke handelingen dienen uitgevoerd te worden door te vergelijken met deze die duidelijk zijn beschreven. Religieuze geleerden die – door te vergelijken – kunnen begrijpen hoe handelingen moeten uitgevoerd worden, worden (**Mujtahid**) genoemd. Het is wâjib (noodzakelijk) voor een mujtahid om zich uiterst hard in te spannen om te begrijpen hoe een handeling moet uitgevoerd worden, en voor zowel hem als diegenen die hem volgen, om te handelen volgens zijn visie waarvan hij denkt dat het het juiste het meest benadert. Met andere woorden, in de âyat al-karîma's en de hadîth ash-sharîfs wordt bevolen om op deze wijze te werk te gaan. Als een mujtahid zich vergist wanneer hij probeert te begrijpen hoe een handeling moet uitgevoerd worden, dan is dit geen zonde maar levert het thawâb (beloning) op. Hij krijgt beloning voor het moeite doen. Immers, de mens werd bevolen om zich in te spannen zover zijn kracht het toelaat. Als een mujtahid zich vergist, dan zal voor zijn inspanning één beloning gegeven worden. Als hij het juiste vindt, zullen er tien beloningen geschonken worden. Het geheel van de Sahâba al-kirâm (radiyallâhu ta'âlâ 'anhum ajma'in) waren grote geleerden, dus mujtahid. Onder de mensen die na hen kwamen, waren er in de beginperiode veel grote geleerden die in staat waren om ijtihâd uit te voeren. Elk van hen werden gevolgd door velen andere personen. Mettertijd zijn de meeste van hen vergeten en zijn in de Ahl as-sunnah enkel deze vier madhhabs overgebleven. Om te voorkomen dat later een of andere personen zouden beweren dat ze mujtahid zijn en verkeerde groeperingen zouden stichten, heeft de Ahl as-sunnah geen andere

madhhab dan deze vier madhhabs gevolgd. Elk van deze vier madhhabs werden gevolgd door miljoenen mensen die behoren tot de Ahl as-sunnah. Aangezien de i'tiqâd (geloofsprincipes) van deze vier madhhabs hetzelfde zijn, beschouwen ze elkaar niet op het verkeerde pad, of zien ze elkaar niet als Ahl al-bid'ah (mensen van innovatie) of afgedwaald. Zij zeggen dat het rechte pad bestaat uit deze vier madhhabs en elk van hen veronderstelt dat zijn of haar madhhab meer waarschijnlijk correct is. Aangezien bij de handelingen die worden begrepen via ijthad in de islam geen openlijk gebod bestaat, kan het zijn dat de madhhab van een persoon het bij het verkeerde eind heeft, en dat er meer kans is dat een van de drie andere madhhabs juist is. Toch dient iedere persoon het volgende te zeggen: "Mijn madhhab is juist. Er is kans dat deze het bij het verkeerde eind heeft. De drie andere madhhabs zijn verkeerd, maar er is kans dat ze het bij het goede eind hebben." Bijgevolg, zolang er geen sprake is van haraj (moeilijkheid, probleem), is het niet toegestaan om een handeling volgens één madhhab te doen en een andere handeling volgens een andere madhhab, dus om de vier madhhabs te vermengen met elkaar. Een persoon dient de leerstellingen van de madhhab die hij taqlîd doet, dus gekozen heeft om te volgen, te leren; en zolang er geen sprake is van haraj, dient hij deze madhhab te volgen in elk van zijn handelingen.

[Echter, als er sprake is van haraj (moeilijkheid) bij het uitvoeren van een handeling – dus, als er geen mogelijkheid is om een handeling uit te voeren volgens zijn eigen madhhab –, dan is het toegestaan om de handeling uit te voeren door een andere madhhab te volgen. In zo'n geval dient men ook rekening te houden met de sharts – dus, fards en muftsids – van deze handeling in de tweede madhhab. In Ibn 'Âbidîn (gedeelte 'Nikâh rij'î') staat geschreven dat de geleerden van de Hanafî madhhab een fatwâ hebben uitgevaardigd om bij zulke handelingen de Mâlikî madhhab te imiteren (taqlîd).]

De meeste geleerden hebben gezegd dat de Hanafî madhhab meer correct is. Om deze reden heeft in de meeste moslimlanden de Hanafî madhhab zich gevestigd. In Turkistan, Indië en Anatolië zijn nagenoeg alle moslims Hanafî. Het westen van Afrika is in zijn geheel Mâlikî. Er zijn ook Mâlikî's in sommige Indische kuststreken. Bij de Koerden en in Egypte, Arabië en Dagestan zijn er veel Shâfi'î's. Hanbalî's zijn er in de minderheid; toendertijd waren er veel in Shâm (Damascus) en Bagdad.

De **(Adilla ash-shar'yya)** [dus, bewijzen, bronnen voor de mujtahid

imâms in de religieuze kennis] bestaat uit vier onderdelen: de (**Qur'ân al-karîm**), de (**Hadîth ash-sharîfs**), de (**Ijmâ' al-ummah**) en de (**Qiyâs al-fuqahâ'**).

Als de mujtahids in de Qur'ân al-karîm niet duidelijk terugvinden hoe een handeling moet uitgevoerd worden, raadplegen ze de hadîth ash-sharîfs. Als ze het ook niet duidelijk terugvinden in de hadîth ash-sharîfs en er (**Ijmâ'**) (consensus) bestaat wat betreft deze handeling, dan vermelden ze dat het op die wijze moet gedaan worden. [Ijmâ' betekent 'overeenstemming, consensus'. Het houdt in dat deze handeling op dezelfde manier werd gedaan of gezegd door het geheel van de Sahâba al-kirâm. De ijmâ' van de Tâbi'în die na de Sahâba al-kirâm kwamen, werd eveneens aangenomen als dalîl (bewijs). De handelingen en uitspraken van de mensen die later kwamen en vooral van de mensen van vandaag en van religieuze reformisten en onwetenden, worden geen ijmâ' beschouwd.]

Als de uitvoering van een handeling ook niet gevonden kon worden door ijmâ', dan dient men het uit te voeren volgens de qiyâs (analoge redenering) van mujtahids. Imâm Mâlik (rahmatullâhi 'alayh) heeft naast deze vier dalîls (bewijzen), de overeenstemming van de toenmalige inwoners van Medina al-munawwara, ook als bewijs aangenomen. Hij zei: "Deze gewoonten van hen zijn overgenomen als gebruik/traditie van hun vaders, grootvaders en uiteindelijk van Rasûlullah (Boodschapper van Allah) (sallallâhu 'alayhi wa sallam)." Hij zei tevens dat dit bewijs meer sterk was dan qiyâs (analogie). De imâms van de drie andere madhhabs hebben de overeenstemming van de inwoners van Medina echter niet aangenomen als bewijs.

Er bestaan twee methoden voor ijthâd. De eerste was de methode van de Iraakse geleerden. Dit wordt het pad van (**Ra'y**) genoemd, of het pad van qiyâs. Wanneer in de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs niet duidelijk vermeld werd hoe een handeling moest uitgevoerd worden, dan werd er gezocht naar de manier hoe een andere soortgelijke handeling uitgevoerd werd. De handeling wordt dan op dezelfde manier uitgevoerd. Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (rahmatullâhi 'alayh) was de leider van de mujtahids van dit pad, na de Sahâba al-kirâm (radiyallâhu ta'âlâ 'anhum ajma'in).

De tweede weg was het pad van de geleerden van Hijâz. Dit pad wordt het pad van (**Riwâyah**) genoemd. Zij verkozen de gewoonten van de toenmalige inwoners van Medina al-munawwara boven qiyâs. De leider van de mujtahids van dit pad was imâm Mâlik (rahmatullâhi 'alayh). Hij was

woonachtig te Medina al-munawwara. Imâm ash-Shâfi'î en Ahmad ibn Hanbal (rahmatullâhi 'alayh) namen deel aan zijn suhba's (onderhoud, gezelschap). Nadat imâm ash-Shâfi'î het pad van imâm Mâlik had geleerd, ging hij naar Bagdad. Hij woonde lessen bij de leerlingen van imâm al-a'zam en verenigde deze twee paden met elkaar. Hij legde een afzonderlijke pad van ijtihâd vast. Aangezien hij erg balîgh (eloquent) en adîb (letterkundig) was, onderzocht hij de verwoording van de âyat al-karîma's en hadîth ash-sharîfs, en handelde hij volgens de kant die hij sterker vond. Als hij geen van beiden sterk vond, dan voerde hij ijtihâd uit volgens het pad van qiyâs. Ook Ahmad ibn Hanbal ging naar Bagdad nadat hij de weg van Imâm Mâlik had geleerd. Daar verwierf hij de methode van qiyâs van de leerlingen van Imâm al-a'zam. Maar aangezien hij een groot aantal hadîth ash-sharîfs had gememoriseerd, voerde hij ijtihâd uit door eerst na te gaan hoe de hadîth ash-sharîfs elkaar versterkten. Zo week hij af van de drie andere madhhabs in veel punten van de ahkâm ash-shariyya.

De toestand van deze vier madhhabs kan vergeleken worden met de inwoners van een stad; als zij in de wet niet vinden hoe ze iets dat ze tegenkomen moet gedaan worden, dan komen de vooraanstaanden van de stad samen en proberen ze die zaak uit te voeren door te vergelijken met een gepaste/overeenkomstige paragraaf van de wet. Soms kunnen ze niet tot een akkoord komen. Dan zeggen sommigen onder hen dat het doel van de staat is om de steden op te bouwen en ervoor te zorgen dat de mensen zich comfortabel voelen. Ze proberen die zaak door ra'y en mede door hun ideeën te vergelijken met een artikel van de wet. Zij lijken op de Hanafî madhhab. Anderen observeren het gedrag van de ambtenaren die komen van het stedelijke centrum, zij passen die zaak aan aan hun gedrag en zeggen dat het doel van de staat is om zo te handelen. Zij lijken op de Mâlikî madhhab. Sommigen vinden een manier om die zaak uit te voeren door de bewoording en de context van de wet te bestuderen. Zij lijken op de Shâfi'î madhhab. En weer een ander deel verzamelen de andere artikels van de wet, ze vergelijken deze en vinden zo een weg om deze zaak correct te kunnen uitvoeren. Zij lijken op de Hanbalî madhhab. Zodus, elk van de vooraanstaanden van de stad vindt een manier en allen zeggen ze dat hun weg correct is en overeenkomstig de wet. Wat de wet echter wenst, is een van deze vier manieren; de andere drie zijn fout. Het feit dat ze afwijken van de wet is echter niet omdat ze de wet niet naleven of omdat ze zich willen verzetten tegen de staat. Ze proberen allen de wet op te volgen en het gebod van de

staat na te leven, en daarom wordt geen enkel van hen schuldig beschouwd. Misschien worden ze juist goedgekeurd omdat ze zulke inspanning leveren. Degene die het juiste zal echter meer goedgevonden en beloond worden. Hetzelfde geldt voor de vier madhhabs. De weg die Allâhu ta'âlâ wenst, is uiteraard een van deze. In een bepaalde praktijk waarbij de vier madhhabs verschillen van elkaar, moet er wel een van hen juist zijn en de andere drie, verkeerd. Echter, aangezien elke madhhab imâm een inspanning levert om het juiste te vinden, worden degenen die zich vergissen vergeven. Ze zullen zelfs beloond worden. Immers, onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft gezegd: **(Er is geen bestraffing voor mijn ummah (gemeenschap) als ze zich vergissen of iets vergeten.)** De onderlinge verschillen betreffen enkel sommige praktijken. Omdat er bij de principes van het geloof en de meeste daden van aanbidding – dus, de ahkâm (wetsoordelen) die duidelijk beschreven worden in de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs – een volledig akkoord bestaat tussen hen, bekritisieren ze elkaar niet.

[**Vraag:** De wahhabieten, een afgedwaalde groepering die de Britten hebben gesticht in Arabië, en degenen die hun boeken lezen, zeggen het volgende: “De madhhabs zijn ontstaan in de tweede eeuw van de hijra. Tot welke madhhab behoorden de Sahâba en de Tâbi'in?”]

Antwoord: Een madhhab imâm is een grote geleerde die de religieuze kennis die duidelijk vermeld wordt in de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîf heeft gehoord van de Sahâba al-kirâm, deze heeft verzameld en geschreven in boeken. De niet duidelijk vermelde kennis heeft hij naar voren gebracht door te vergelijken met de kennis die duidelijk werd vermeld. Op pagina 318 van het boek (**Hadîqa**) wordt gezegd: (In de tijd van de vier gekende imâms, waren er ook andere madhhab imâms. Zij hadden ook hun eigen madhhabs. Echter, degenen die hun madhhabs aanhingen, zijn geleidelijkaan afgenomen in aantal. Vandaag zijn er geen meer overgebleven.) Eenieder van de Sahâba al-kirâm was een mujtahid, een diepzinnige geleerde en een madhhab imâm. Elk van hen volgde zijn of haar eigen madhhab. Zij waren allen superieur aan de madhhab imâms en hadden meer kennis dan hen. Hun madhhabs waren meer correct en waardevol. Echter, omdat er geen boeken van hen zijn zijn hun madhhabs vergeten. Zo werd het onmogelijk om een andere madhhab te volgen buiten de vier madhhabs. Vragen tot welke madhhab de Sahâba al-kirâm behoorde, lijk op het vragen van: “Tot welke eskader behoort de kolonel?” of “Tot welke klas van de school behoort de natuurkunde leraar?”]

In de boeken staat geschreven dat vierhonderd jaar na de hijra geen diepzinnige geleerde meer was die in staat was om mutlaq (absolute) ij-tihād uit te voeren. In de hadīth ash-sharīf die terug te vinden is wederom op pagina 318 van het boek (**Hadīqa**) staat geschreven dat het aantal leu-genachtige en afgedwaalde geestelijken zal toenemen. Om deze reden dient elke moslim die behoort tot de Ahl as-sunnah, een van de vier gekende madhhabs kiezen en deze volgen (**Taqfīd**). Met andere woorden, hij dient een (**‘Ilm al-hâl**) boek van deze madhhab te lezen en te leren, en zijn imān (geloof) en al zijn handelingen aanpassen zoals beschreven in dit boek. Op deze wijze wordt hij een aanhanger van deze madhhab. De persoon die een van deze vier madhhabs niet volgt, kan onmogelijk behoren tot de Ahl as-sunnah. Zulke persoon wordt een (**Lâ-madhhabî persoon en een zindiq**) genoemd. Een lâ-madhhabî persoon behoort ofwel tot een van de tweeënzeventig groeperingen, ofwel is hij kâfir (ongelovig) geworden. Dit feit staat geschreven in (**Bahr**), (**Hindiyya**), in het gedeelte ‘Zabâyah’ van (**Tahtâwî**) en in het gedeelte ‘Bâghî’s’ van (**Radd al-muhtâr**). Het staat ook geschreven op pagina 52 van (**Al-Basâir**) en in de tafsīr (exegeese) van Ahmad Sâwî (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh), bij sûra al-Kahf.

De schrijver van het boek (**Mizân al-kubrâ**) (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh) zegt in zijn voorwoord: (Al de vergeten madhhabs en de vier madhhabs die vandaag de dag bestaan zijn allen haqq (juist) en sahīh (geldig). Geen enkel van deze is superieur aan een andere, aangezien ze allen zijn gebaseerd op dezelfde bron van de islam. In alle madhhabs zijn er gemakkelijk uit te voeren handelingen [**Rukhsah**] en moeilijk uit te voeren handelingen [**‘Azîmah**]. Als de persoon die in staat is om een ‘azîmah handeling uit te voeren, de gemakkelijke handeling uitvoert, dan zal hij een speeltje hebben gemaakt van de islam. De persoon die niet in staat is de ‘azîmah uit te voeren en een ‘udhr (geldig excuus) heeft, mag de rukhsah uitvoeren. Wanneer zo’n persoon de rukhsah uitvoert, dan levert dit veel thawâb (beloning) op net alsof hij de ‘azîmah heeft uitgevoerd. Het is wâjib (noodzakelijk) voor de persoon die ertoe in staat is, om de ‘azîmah’s uit te voeren in plaats van de rukhsa’s van zijn eigen madhhab. Sterker nog, als een bepaalde praktijk die in zijn eigen madhhab enkel een rukhsah [gemakkelijke manier] kent, in een andere madhhab een ‘azîmah [moeilijke manier] kent, dan is het wâjib om die ‘azîmah uit te voeren. Men moet het sterk vermijden om een van de uitspraken van de madhhab imâms niet goed te vinden of om zijn eigen gedachten superieur te achten aan zijn uitspraak. Andermans kennis

en bevattingvermogen stellen haast niets voor vergeleken met die van de mujtahids.) Aangezien het niet toegestaan is voor een persoon zonder een ‘udhr (geldig excuus) om te handelen volgens de rukhsah in zijn eigen madhhab, kan hieruit begrepen worden dat het nooit toegestaan is om de gemakkelikheden van andere madhhabs na te gaan, dus om de madhhabs te verenigen (**Talfiq**).

De schrijver van (**Durr al-mukhtâr**) [‘Alâuddîn Haskafî (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh), 1021-1088 AH [1677], Damascus] zegt in zijn voorwoord van dit boek, en in de hâshiya (toelichtend boek) hiervan, genaamd (**Radd al-muhtâr**) [dus, Ibn ‘Âbidîn] staat ook het volgende: (Het is bâtil (niet sahîh) om tijdens het uitvoeren van een handeling, een daad van aanbidding, de gemakkelikheden van de madhhabs na te gaan, en het uit te voeren volgens deze gemakkelikheden. Bijvoorbeeld, als er bloed stroomt uit de huid van iemand die in staat is van wudû’ (kleine rituele wassing), dan wordt de wudû’ volgens de Shâfi’î madhhab niet verbroken. In de Hanafi madhhab wordt de wudû’ wel verbroken. Als zijn huid de huid van een vreemde/nâmahram vrouw raakt, dan wordt volgens de Shâfi’î madhhab de wudû’ verbroken, maar niet volgens de Hanafi madhhab.⁹ Als de huid van een persoon bloedt en zijn huid de huid van een vreemde/nâmahram vrouw raakt, na het verrichten van wudû’, dan zal het gebed die de persoon met deze wudû’ verricht, niet sahîh (geldig) zijn. Zo staat het ook unaniem vast dat het bâtil (ongeldig, verkeerd) is om tijdens het uitvoeren van een handeling volgens één madhhab, ook een tweede madhhab te volgen. Bijvoorbeeld, als een persoon die de Shâfi’î madhhab volgt, met de natte hand strijkt over een klein gedeelte van zijn hoofd, en hem daarna een hond raakt, dan zal het gebed die hij uitvoert door eveneens de Mâlikî madhhab te volgen, niet geldig zijn als hij het gedeelte dat de hond heeft aangeraakt niet heeft gewassen. Immers, in de Shâfi’î madhhab, wordt het gebed van een persoon die door een hond is geraakt, niet sahîh. In de Mâlikî madhhab is een hond niet najs (onrein), maar dient de persoon wel [tijdens de wudû’] zijn gehele hoofd te strijken met zijn natte hand. Zo is de talâq (echtscheiding) die de persoon onder dwang heeft moeten uitspreken, sahîh volgens de Hanafi madhhab. In de andere drie madhhabs is het niet sahîh. Zodus, het is niet toegestaan voor deze man om de Shâfi’î madhhab te volgen en zijn huwelijk verder te zetten met de vrouw van wie hij gescheiden is,

⁹ Gelieve de laatste helft van het twaalfde hoofdstuk in het vijfde volume van *Endless Bliss* te lezen.

en om tegelijkertijd getrouwd te zijn met de zus van deze vrouw door de Hanafi madhhab te volgen.¹⁰ Het staat namelijk via unanimitieit vast dat het niet sahîh is om tijdens het uitvoeren van een handeling de madhhabs te verenigen (**Talfiq**), met andere woorden, om de gemakkelikheden te zoeken en volgens deze te handelen. Het is evenmin toegestaan om een handeling uit te voeren zonder één van de vier madhhabs te volgen.) Wanneer de gebedstijden worden uitgelegd, wordt er gezegd: (Als er sprake is van een ‘udhr (geldig excuus) zoals safar (langeafstandsreizen) en matar [regen], dan is het volgens de Shâfi’î madhhab toegestaan om het middag- en namiddag gebed samen te verrichten, alsook het avondgebed samen met het late avondgebed. In de Hanafi madhhab is dit niet toegestaan. Als een hanafietische persoon tijdens het reizen, zonder dat er sprake is van moeilijkheid, het middagebed verricht op de tijd voor het namiddagebed, dan zal dit harâm (verboden) zijn. Als hij het namiddagebed op de tijd voor het middagebed verricht, dan zal dit al helemaal niet sahîh (geldig) zijn. In de Shâfi’î madhhab zullen ze daarentegen allebei sahîh zijn. Wanneer er sprake is van haraj – dus, een mashaqqa (moeilijkheid) – volgens zijn eigen madhhab, dan is het toegestaan om de rukhsah (gemakkelijke manier) van zijn madhhab uit te voeren. Als het ook moeilijk is om de rukhsah uit te voeren, dan is het toegestaan om een andere madhhab te volgen. Echter, men dient dan ook de fards (verplichte handelingen) en wâjibs (noodzakelijke handelingen) van die specifieke daad van aanbidding uitvoeren volgens die tweede madhhab.) De persoon die een andere madhhab imiteert tijdens het uitvoeren van een handeling, of daad van aanbidding, wordt niet beschouwd zijn eigen madhhab te hebben verlaten. Zijn madhhab zal niet veranderd zijn. Enkel tijdens het uitvoeren van die specifieke handeling, dient hij rekening te houden met de vereisten van de andere madhhab.

Ibn ‘Âbidîn (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh) zegt op pagina 542 van het tweede volume van (**Radd al-muhtâr**): (Als een Hanafi persoon tijdens het uitvoeren van wudû’ (kleine rituele wassing) geen niyyah (intentie) verricht, en met deze wudû’ het middagebed uitvoert, dan zal dit toegestaan zijn. Als hij een Shâfi’î persoon wanneer de tijd voor het namiddagebed is aangebroken, en hij het namiddagebed verricht, dan zal dit niet toegestaan zijn. Hij dient opnieuw wudû’ uit te voeren en tijdens de wudû’ een niyyah verrichten.) Wanneer hij verteld over (**Ta’zîr**), zegt hij: (Als een

10 Gelieve de vijftiende hoofdstuk in het zesde volume van Endless Bliss te lezen voor het onderwerp ‘talâq’.

persoon verandert van madhhab voor wereldse zaken zonder een religieuze noodzaak of een noodzaak aangaande ‘ilm (kennis), dan zal hij een speeltje hebben gemaakt van zijn religie. Hij dient gestraft te worden. Er wordt gevreesd dat hij kan sterven zonder îman (geloof). In de ma’âl¹¹ van een âyat al-karîma (heilige vers) staat vermeld: **(Vraag het aan degenen die het weten!)** Om deze reden werd het wâjib (noodzakelijk) om het te vragen aan een mujtahid en om een madhhab te volgen. Men kan een madhhab volgen enerzijds door te zeggen dat men tot die madhhab behoort, en anderzijds door de niyyah hiervoor te verrichten met het hart, zonder het uit te spreken. Het volgen van een madhhab betekent de uitspraken van een madhhab imâm lezen, leren en hiernaar handelen. Als men zegt dat men Hanafî of Shâfi’î is, zonder te leren of het te kennen, dan wordt men niet beschouwd te zijn toetreden tot deze madhhab. Zulke personen dienen hun daden van aanbidding uit te voeren door het te vragen aan religieuze meesters en het te leren uit ‘ilm al-hâl boeken.) Wanneer hij vertelt over ‘Getuigenis’, zegt hij: (De getuigenis van een persoon die van madhhab verandert omdat hij geen belang hecht aan de madhhab of om te kunnen doen wat gemakkelijk is voor hem [en die de madhhabs verenigt, en de gemakkelikheden kiest en verzamelt], zal niet aanvaard worden.)

Ibn ‘Âbidîn zegt in zijn voorwoord: (De kalief Hârûn ar-Rashîd zei tegen Imâm Mâlik: “Ik wil jouw boeken verspreiden naar alle uithoeken van de islamitische landen. Ik wil iedereen bevelen om enkel deze boeken te volgen.” Hierop zei Imâm Mâlik: “O kalief! Doe dit niet! Het feit dat de geleerden zijn opgesplitst in madhhabs, is een van de barmhartigheden van Allâhu ta’âlâ voor deze ummah (gemeenschap). Iedereen mag de madhhab volgen die hij wenst. Alle madhhabs zijn juist.”)

Een **(Mu’min)**, **(Moslim)** of **(Muslimân)** is een persoon die gelooft in de religieuze kennis die door Allâhu ta’âlâ door middel van Muhammad (‘alayhissalâm) werd verkondigd aan de mensen en die verspreid zijn over de islamitische landen; en deze ook aanvaardt. Deze kennis werd vermeld in de Qur’ân al-karîm en in de duizenden hadîth ash-sharîfs. De Sahâba al-kirâm hebben deze kennis gehoord van onze Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam). De **(Salaf as-sâlihîn)** – dus, de islamitische geleerden die gekomen zijn na de Sahâba al-kirâm in de tweede en derde eeuw – hebben deze kennis in hun boeken geschreven zoals ze het rechtstreeks gehoord hebben van de Sahâba al-kirâm of van degenen die het gehoord hebben van hen.

11 Betekenis overgeleverd zoals de tafsîr (exegese) geleerden.

De islamitische geleerden die later kwamen hebben de kennis in de boeken van de Salaf as-sâlihîn elk anders uitgelegd; ze zijn afgeweken van elkaar. Zo ontstonden er drieënzeventig afzonderlijke groeperingen die van elkaar verschilden in de geloofsprincipes waarvan de betekenissen niet duidelijk zijn vermeld. Enkel een van deze groeperingen heeft tijdens het uitleggen van deze kennis, zijn eigen gedachten en visies er niet mee vermengd, en heeft geen veranderingen of toevoegingen aangebracht. De groepering met een correct îman (geloof) wordt de (**Ahl as-sunnah**) of (**Sunnî**) genoemd. De overige tweeënzeventig groeperingen wiens i'tiqâd (geloof) afweek doordat ze de twijfelachtige âyats (verzen) en hadîths verkeerd interpreterden, worden groeperingen van (**Bid'ah**) of (**Dalâlah**) (ketterij, afwaling) genoemd, ofwel 'lâ-madhhabi'. Zij zijn ook moslims, maar bevinden zich op een (**Afgedwaald**) pad.

De persoon wiens îman (geloof) verdorven werd en die een ongelovige is geworden, doordat hij de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs aangaande de geloofsprincipes waarvan de betekenissen duidelijk zijn vermeld, interpreteert enkel volgens zijn eigen verstand en visies, wordt een (**Mulhid**) genoemd. Een (**Mulhid**) denkt van zichzelf dat hij een oprechte moslim is en dat hij behoort tot de ummah (gemeenschap) van Muhammad ('alayhissalâm). Een (**Munâfiq**) daarentegen doet zich voor als een moslim, terwijl hij een andere religie aanhangt. Een (**Zindiq**) is een onreligieuze persoon. Hij gelooft in geen enkele religie. Hij doet zich voor als een moslim om de moslims onreligieus of een atheïst te maken. Hij probeert (**Hervormingen te doen in de religie**) en de islam te vernietigen door het te veranderen en te vervalsen. Hij is een erg schadelijk vijand van de islam. Bijvoorbeelden van zulke personen zijn de vrijmetselaars en Britse spionnen.¹²

De kennis waarin men moet geloven om een (**Moslim**) te zijn, bestaat niet enkel uit de zes specifieke geloofsfundamenten. Om een moslim te zijn is het ook noodzakelijk om te geloven dat de bekende (**Fards**) moeten uitgevoerd worden en dat de (**Harâms**) niet moeten uitgevoerd worden en vermeden moeten worden. De persoon die niet aanvaardt dat het zijn eerste plicht is om de fards uit te voeren en de harâms te vermijden, zal zijn geloof verliezen en een (**Murtad**) (afvallige) worden. De persoon die het aanvaardt, maar een of meerdere fards niet uitvoert of een of enkele

12 Gelieve het boek (Confessions of A British Spy) te lezen van de uitgeverij (Hakikat Kitâbevi).

harâms begaat door zijn nafs (ego, eigen-ik) en slechte vrienden te volgen, is een moslim, maar een schuldige, zondige moslim. Zo'n moslim wordt een (**Fâsiq**) genoemd. Het uitvoeren van de fards en het vermijden van de harâms wordt (**'Ibâdah verrichten**) genoemd. De moslim die probeert 'ibâdah te verrichten en die onmiddellijk berouw toont wanneer hij een fout heeft gemaakt bij de 'ibâdah, wordt (**Sâlih**) (vroom, godvruchtig) genoemd.

Vandaag de dag wordt de persoon die leeft in een vrij land niet geëxcuseerd als hij de zes geloofsfundamenten en de bekende fards en harâms niet kent. Het is een grote zonde om deze niet te leren. Het is noodzakelijk om deze in het kort te leren en te onderwijzen aan zijn kinderen. Als hij ze niet leert om hij er geen belang aan hecht, dan zal hij kâfir (ongelovig) worden. Een ongelovige die enkel (**Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu ve Rasûluh**) zegt, de betekenis ervan kent en erin gelooft, zal op dat moment onmiddellijk moslim worden. Later dient hij wel geleidelijkaan de zes geloofsfundamenten en de bekende fards en harâms voor elke moslim, leren en degenen die hier kennis over hebben – dus, de moslims – moeten deze onderwijzen aan hem. Als hij deze niet leert, dan zal hij uit de islam treden en een (**Murtad**) worden. Hij dient deze te leren uit de correcte (**'Ilm al-hâl**) boeken die geschreven zijn door Ahl as-sunnah geleerden. [Hij dient zich niet te laten misleiden door de conferenties en boeken van professoren die geen kennis hebben over de kennis van de Ahl as-sunnah.]

DIVERSE INFORMATIE

SEPARATISTEN EN KETTERSE GROEPERINGEN

De moslims zijn onderverdeeld in twee groepen. De eerste is de groep genaamd Ahl as-sunnah. De moslims in deze Ahl as-sunnah groep, die de (enige) juiste en correcte groep is, zijn onderverdeeld in vier madhhabs (rechtsscholen). Ze hebben alle vier dezelfde 'itiqâd, îmân (geloofsprincipes). Er is geen enkel verschil tussen deze vier. De tweede groep bestaat uit degenen die niet behoren tot de i'tiqâd van de Ahl as-sunnah. Zij worden Ahl al-bid'ah genoemd, dus lâ-madhhabî. De sjiieten en de wahhabieten behoren hiertoe. Mensen die vandaag de dag kettters volgen zoals Ibn Taymiyya, Jamâladdîn al-Afghânî, Muhammad 'Abduh, Sayyid Qutb en Ma-

wdûdî, en personen die zich Jamâ'at at-tablîgh en wahhabieten noemen, behoren tot de Ahl al-bid'ah. De wahhabieten zeggen van zichzelf dat ze de leden zijn van een 'vijfde madhhab'. Deze uitspraak van hen klopt niet. Er bestaat niet iets zoals de **(Vijfde madhhab)**. Heden ten dage is er geen andere oplossing dan deze religieuze kennis te leren uit de 'ilm al-hâl boeken van een van deze vier madhhabs. Iedereen mag de madhhab kiezen die hij of zij gemakkelijk vindt om te volgen. Ze lezen de boeken van deze madhhab en leren deze kennis. Elke handeling voert hij uit overeenkomstig deze madhhab; zo zal hij deze madhhab gevolgd hebben (**Taqfîd**). Hij zal behoren tot die madhhab. Aangezien het voor iedereen gemakkelijk is om te leren wat hij gehoord en gezien heeft van zijn ouders, behoren de moslims tot de madhhab van hun ouders. Het feit dat er niet één madhhab bestaat maar vier, is een gemakkelijkerheid voor de mensen. Het is toegelaten om een madhhab te verlaten en een andere madhhab te volgen, maar om deze nieuwe madhhab te leren dient men jarenlang te ijveren, en de inspanningen die hij gedaan heeft om de eerste madhhab te leren, zullen nutteloos zijn. Daarbij kan hij de vroegere kennis verwarren met de nieuwe, en zich vergissen in veel van zijn handelingen. Een madhhab verlaten omdat hij deze niet goed vindt, is al helemaal niet toegestaan. Islamitische geleerden hebben namelijk gezegd dat het kufr (ongeloof) is om over de Salaf as-sâlihîn te zeggen dat ze onwetend waren, of ze niet goed te vinden.

Vandaag de dag zeggen lâ-madhhâbi personen zoals Mawdûdî in Pakistan, Hamîdullah, de aanhangers van de Jamâ'at at-tablîgh, Jamâladdîn al-Afghânî in Egypte, Muhammad 'Abduh – de muftî in Caïro – en zijn leerlingen Sayyid Qutb en Rashîd Ridâ'; en de personen die misleid zijn door hun boeken te lezen, dat de madhhabs moeten verenigt worden. Ze zeggen dat de gemakkelikheden van de vier madhhabs moeten uitgekozen en verzameld worden, zodat de islam vergemakkelijkt wordt. Ze verdedigen dit idee met hun kortzichtige verstand en hun gebrekkige kennis. Wanneer hun boeken worden doorgenoemen, valt meteen op dat ze geen kennis hebben van tafsîr (exegese), hadîth, usûl en fiqh (jurisprudentie), en dat ze hun onwetendheid voor de dag leggen met hun kromme logica en schoonschijnende teksten. Immers:

1-De geleerden van de vier madhhabs zeggen: "De oordeel van de mu-laffiq is bâtil (ongeldig)." Met andere woorden, als een daad van aanbidding die wordt uitgevoerd door enkele madhhabs tegelijkertijd samen te volgen, niet sahîh is in een van die madhhabs, dan is het mengen van deze

madhhab bâtil, dus niet sahîh (geldig). De persoon die de unanimiteit van de geleerden van de vier madhhabs (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'în) niet volgt, zal niet behoren tot een van deze vier madhhabs. Hij zal een lâ-madhhabî persoon worden. De handelingen van een lâ-madhhabî persoon zal niet overeenkomstig zijn met de islam. Ze zullen verzonnen zijn. Hij zal een speeltje hebben gemaakt van zijn religie.

2-De moslims en hun daden van aanbedding beperken tot één enkel pad, zal neerkomen op het bemoeilijken van de islam. Indien Allâhu ta'âlâ en Zijn Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) het hadden gewild, hadden ze alles open en duidelijk vermeld en werden de handelingen volgens dit één enkele pad gedaan. Echter, omdat Allâhu ta'âlâ en Zijn Rasûl (Boodschapper) (sallallâhu 'alayhi wa sallam) medelijden hadden met de mensen, hebben ze niet alles duidelijk vermeld. Er zijn verschillende madhhabs ontstaan naargelang het bevattingsvermogen van de Ahl as-sunnah geleerden (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh). Wanneer een persoon in moeilijkheden geraakt, dan kiest hij de gemakkelijke manier in zijn eigen madhhab. Als hij het nog moeilijker heeft, dan volgt hij een andere madhhab en voert hij die handeling gemakkelijk uit. Als er slechts één madhhab zou gevormd worden, dan zou er geen sprake zijn van zo'n gemakkelijkeheid. De lâ-madhhabî personen die denken dat ze de gemakkelijkeheden hebben verzameld, bemoeilijken in feite – zonder dat ze zich hiervan bewust zijn – de handelingen van de moslims.

3-Als men een deel van een daad van aanbedding uitvoert volgens een madhhab, en een ander deel van die daad van aanbedding niet uitvoert volgens die madhhab, maar deze probeert uit te voeren volgens een andere madhhab, dan komt dit neer op het mistrouwen van de kennis van de eerste madhhab imâm. Hierboven werd reeds verklaard dat het kufr (ongeloof) is om de Salaf as-sâlihîn (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'în) onwetendheid toe te schrijven.

In de geschiedenis zijn er veel mensen geweest die de daden van aanbedding wilden veranderen en die kwaadspaken over de Ahl as-sunnah geleerden (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'în). Het spreekt voor zich dat degenen die de gemakkelijkeheden van de madhhabs verzamelen en die zeggen dat de vier madhhabs ongedaan moeten gemaakt worden, zelfs geen één pagina uit de boeken van de madhhab imâms correct kunnen lezen en begrijpen. Immers om de madhhabs te begrijpen en de superioriteit van de madhhab imâms te kunnen inzien, moet men een geleerde zijn. Iemand die

geleerd is zal de mensen niet sleuren naar ondergang door een onwetende en kortzichtige pad uit te vinden. Mensen die misleid zijn door de onwetenden en afgedwaalden die door de geschiedenis heen tevoorschijn zijn gekomen, zijn geleid naar de ondergang. Mensen die de **(Ahl as-sunnah)** geleerden – die sinds duizend vierhonderd jaar in elke eeuw zijn gekomen en die geprezen zijn in de hadîth ash-sharîfs – hebben gevolgd, hebben het geluk verkregen. Ook wij dienen ons vast te klampen aan het correcte pad van onze voorouders, van die vrome en reine moslims, van de martelaren die hun levens hebben opgeofferd omwille van Allah, en om de islam te verspreiden. We moeten ons niet laten misleiden door de giftige en schadelijke teksten van ineens opgekomen religieuze reformisten!

Helaas zijn de giftige ideeën van ‘Abduh – voorzitter van de vrijmetse-laarsloge in Caïro – verspreid in de **(Jâmi’ al-Azhar)** madrasa (religieuze school) in Egypte. Zo kwamen er in Egypte **(Religieuze reformisten)** tevoorschijn zoals Rashîd Ridâ’; Mustafa al-Marâghî, rector van de Jâmi’ al-Azhar; ‘Abdulmajîd as-Salîm, muftî van Caïro; Mahmûd ash-Shaltut; Tantâwî al-Jawharî; ‘Abdurràziq pâsha; Zakî al-Mubâarak; Farîd al-Wajdî; ‘Abbâs ‘Aqqâd; Ahmad Amîn; doctor Tâhâ Husayn pâsha; Qâsim Amîn en Hasan al-Bannâ. Zij werden – net zoals het geval was bij hun leraar ‘Abduh – vooruitstrevende islamitische geleerden genoemd, en hun boeken werden vertaald in verschillende talen. Ze hebben ertoe geleid dat onwetende geestelijken en jongeren afdwaalden van het juiste pad.

De grote islamitische geleerde, sayyid ‘Abdulhakîm Arwâsî efendi (rahmatullâhi ‘alayh), de mujaddid (hernieuwer) van de veertiende eeuw van de hijra, heeft gezegd: (‘Abduh, de muftî van Caïro, heeft de grootsheid van de islamitische geleerden niet kunnen inzien. Hij heeft zichzelf verkocht aan de vijanden van de islam, en is uiteindelijk een vrijmetselaar geworden en één van de losbandige gelovigen die de islam van binnenuit vernietigde.)

Personen die net als ‘Abduh terecht zijn gekomen in kufr (ongeloof) of bid’ah of dalâlah (ketterij) hebben als het ware gestreden met elkaar om ook de jonge geestelijken die hen opvolgden, te laten afdwalen van het juiste pad, en hebben geleid tot de rampspoed waarop gewezen wordt in deze hadîth ash-sharîf: **(De ondergang van mijn ummah zal zijn door fâjir [ketterse] geestelijken.)**

Toen ‘Abduh in Egypte stierf in 1323 AH [1905], hebben zijn leerlingen die hij had opgeleid ook niet stilgezeten, en hebben ze talloze schadelijk

boeken gepubliceerd die de Goddelijke Toorn en Woede op de hals hebben gehaald. Een van deze boeken is het boek (**Muhâwarât**) van Rashîd Ridâ'. In dit boek heeft hij net als zijn leraar de vier madhhabs van de Ahl as-sunnah aangevallen; hij dacht dat de madhhabs bestonden uit een verschil in ideeën, en deed de usûl (methodologie) en voorwaarden van ijtihâd voor als fanatisme en discussievoering, en is zodanig ver gegaan in ketterij dat hij zei: "Ze hebben de islamitische eenheid vernietigd." Hij heeft als het ware gespot met de miljoenen ware moslims die reeds sinds duizend jaar een van de vier madhhabs volgen. Hij was zodanig verwijderd van de islam dat hij zocht naar manieren om te voorzien in de noden van de eeuw door de islam te veranderen. Het enigste waarin alle religieuze reformisten overeenkomen, is dat ze zichzelf voorstellen als een ware moslim en een islamitische geleerde met enorm veel cultuurkennis die de noden van de eeuw hebben begrepen; en de ware, vrome moslims die de islamitische boeken hebben gelezen en begrepen, en die het pad volgen van de Ahl as-sunnah geleerden – die de blijde boodschap hebben gekregen dat ze de erfgenaam zijn van Rasûlullah en die geprezen zijn in de hadîth ash-sharîf (**Hun tijd is de beste tijd**) – noemen zij 'imitatoren die denken als de laagste mensen'. Hun uitspraken en teksten tonen duidelijk aan dat ze niet op de hoogte zijn van de islamitische ahkâm (wetsoordelen) en fiqh (jurisprudentie), met andere woorden, dat ze de religieuze kennis ontberen en dat ze erg onwetend zijn. In de hadîth ash-sharîfs zegt onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam): **(De meest superieuren onder de mensen zijn de geleerden met een correcte îmân (geloof).)** en **(De religieuze geleerden zijn de erfgenamen van de profeten.)** en **(De kennis van het hart is een geheim onder de mysteries van Allah.)** en **(De slaap van geleerden is 'ibâdah (aanbidding).)** en **(Wees eerbiedug tegenover de geleerden van mijn ummah! Zij zijn de sterren op aarde.)** en **(Geleerden zullen bemiddelen op de Dag des Oordeels.)** en **(Fiqh geleerden zijn waardevol. Het is 'ibâdah om in hun gezelschap te verkeren.)** en **(De geleerde onder zijn leerlingen is net zoals een profeet onder zijn ummah (gemeenschap).)** Prijst onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) met deze hadîth ash-sharîfs, de Ahl as-sunnah geleerden die in de duizend driehonderd jaar gekomen zijn, of 'Abduh en zijn leerlingen die na hen ineens tevoorschijn zijn gekomen? Deze vraag is wederom beantwoord door onze Meester, Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): **(Elke eeuw zal slechter zijn dan de voorgaande eeuw. Zo zal het verslechteren tot de Laatste Dag!)** en **(Naarmate de Laatste Dag nadert, zullen de geestelijken nog meer verslechteren en stinken dan**

het kadaver van een ezel.) Deze hadîth ash-sharîfs zijn terug te vinden in (**Mukhtasar Tadhkirat al-Qurtubî**). Alle islamitische geleerden die geprezen zijn door Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) en alle duizenden awliyâ’ (heiligen) hebben unaniem meegedeeld dat de groep die de blijde boodschap kreeg dat ze bevrijd zal worden van de Hel, de het pad is van de geleerden die (**Ahl as-sunnah wa’l-jamâ’ah**) wordt genoemd. Zij die niet behoren tot de Ahl as-sunnah, zullen naar de Hel gaan. Er wordt wederom overgeleverd dat (**Talfiq van de madhhabs**) bâtil (ongeldig) is. Met andere woorden, ze hebben unaniem overgeleverd dat het bâtil en absurd is om de gemakkelikheden van de vier madhhabs te verzamelen en één enkele verzonnen madhhab te vormen.

Zal de persoon met verstand het pad van de Ahl as-sunnah volgen die unaniem werd geprezen door de islamitische geleerden (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’în), die gedurende duizend jaar gekomen zijn? Of zal hij geloven in de zogenaamde vooruitstrevende onwetenden die cultuurkennis (!) hebben maar geen kennis over de religie, en die sinds honderd jaar ineens tevoorschijn zijn gekomen?

De vooraanstaande en spraakzame personen die behoren tot de tweeënzeventig groeperingen waarover in de hadîth ash-sharîfs gezegd wordt dat ze naar de Hel zullen gaan, hebben altijd de Ahl as-sunnah geleerden (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’în) aangevallen en hebben deze gezegende moslims proberen te bevleken; echter, zij zijn vernederd door weerleggingen bekrachtigd met âyat al-karîma’s en hadîth ash-sharîfs. Toen ze zagen dat ze met kennis de Ahl as-sunnah niet konden overwinnen, begonnen ze te overvallen en te vermoorden; in elke eeuw hebben ze ertoe geleid dat er duizenden moslims werden gedood. De ware moslims die de vier madhhabs van de Ahl as-sunnah aanhangen, hebben daarentegen elkaar altijd liefgehad en hebben als broeders naast elkaar geleefd.

Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd: (**Dat de moslims in zaken aangaande het dagelijks leven verdeeld zijn in madhhabs, is een rahmah (mededogen) van Allâhu ta’âlâ.**) Religieuze reformisten zoals Rashîd Ridâ’ die geboren werd in 1282 AH [1865] en plots overleed in 1354 AH [1935] te Caïro, zeggen dat ze een islamitisch eenheid zouden vormen door de madhhabs te verenigen. Onze Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft echter bevolen dat alle moslims over de hele wereld zich verenigen op één pad van îmân (geloof), op het ware pad van zijn vier kaliefen. De islamitische geleerden (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’în)

hebben de handen in elkaar geslaan en geijverd, en hebben het pad van îmân (geloof) van de vier kaliefen opgeschreven in boeken. Dit één enkele pad dat werd bevolen door onze Profeet, hebben ze de naam (**Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah**) gegeven. Alle moslims over de hele wereld dienen zich te verenigen op dit één enkel pad van (**Ahl as-sunnah**). Als degenen die eenheid willen in de islam, oprecht zijn in hun woorden, dan dienen zij deel te nemen aan deze eenheid die reeds bestaat. Maar helaas, de vrijmetselaars en de Britten die de islam van binnenuit proberen te vernietigen, hebben de moslims altijd met zulke schoonschijnenden woorden proberen te misleiden en hebben de (eenheid op het vlak van geloof) vernietigd onder het mom van hun slogan: (We gaan zorgen voor een samenwerking.)

De vijanden van de islam proberen de islam, vanaf de eerste (islamitische) eeuw al te vernietigen. Vandaag de dag vallen de vrijmetselaars, communisten, joden en christenen de islam aan met behulp van verschillende plannen. Ook de ketterse moslims over wie werd aangekondigd dat ze naar de Hel zullen gaan, bedriegen en belasteren om de Ahl as-sunnah die zich op het ware pad bevindt te bevleken en om de moslims te laten afdwalen van het juiste pad. Ze werken zo samen met de vijanden van de islam en proberen de Ahl as-sunnah te vernietigen. De eersten die deze aanvallen deden, waren de (**Britten**). Ze hebben al hun imperiale bronnen, schatten, bewapende krachten, vloten, technologie, politiciërs en schrijvers aangewend in deze verachtelijke oorlog van hen. Op deze manier hebben ze de twee grootste islamitische rijken van de wereld die de bewakers waren van de Ahl as-sunnah, namelijk de Gurkânîyya Staat¹³ in India, en het islamitische Ottomaanse Rijk – die zich had verspreid over drie continenten – uiteen doen vallen. Ze hebben in alle landen de waardevolle islamitische boeken vernietigd, en hebben de islamitische kennis weggeveegd op vele plaatsen. Toen de communisten bijna te gronde waren gericht tijdens de Tweede Wereldoorlog, hebben zij ervoor gezorgd dat ze werden versterkt en verspreid. In 1917 richtte de Britse premier James Balfour de **Zionisten (Sihyûniyya)** vereniging op, die probeerde om een Joodse staat te stichten in Palestina, de heilige plaatsen van de moslims. De Britse regering heeft

13 Deze Staat wordt ook wel de Staat der Timoerieden of het Bâbur Rijk genoemd. Het werd gesticht in India in 933 AH [1526] door Zahiruddîn Muhammad Bâbur (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) (888 AH [1482] – 937 AH [1530]), een nakomeling van de vijfde generatie van Timûr Khân (Timoer Lenk), ook wel Emir Timûr Gurkân (rahmatullâhi 'alayh) (736 AH [1336] – 807 AH [1405]) genoemd. Gelieve het boek (**Confessions of A British Spy**) te lezen van de uitgeverij **Hakikat Kitâbevi**.

deze zaak jarenlang gesteund en heeft in 1366 AH [1947] gezorgd voor de stichting van de staat Israël. Het is wederom de Britse regering die het Arabisch schiereiland van de Ottomanen heeft genomen en aan de zonen van Sa' oed heeft afgeleverd; zo hebben zij ervoor gezorgd dat in 1351 AH [1932] een wahhabietische Staat werd gesticht met een afgedwaalde i'tiqâd (geloof). Op deze manier hebben ze de islam de meeste fatale klap gegeven. Op het einde van het boek (**Advice for the Muslim**) staat uitvoerig beschreven welke wreedheden en martelingen de wahhabieten op bevel van de Britten, de moslims in Hijâz hebben aangedaan.

In het tweede volume van zijn Turkse boek (**‘Âlam-i islâm**) – dat in 1328 AH [1910] werd gedrukt in Istanboel –, zegt ‘Abdurrashîd Ibrâhîm efendi in een passage getiteld (De vijandigheid van de Britten tegenover de islam): (De voornaamste opzet van de Britten is om zo snel mogelijk het islamitische kalifaat af te schaffen. Het feit dat ze hebben geleid tot de Krimoorlog en dat ze de Krimse Turken hebben geholpen, was een list om het kalifaat te vernielen. Het Verdrag van Parijs toont deze list aan. [De voorstellen die de Britten in 1923 hebben gedaan bij het Verdrag van Lausanne, geeft duidelijk blijk van hun vijandigheid.] Onder welke mom het ook was, alle rampspoed die de moslims troffen, werden steeds veroorzaakt door de Britten. De islam vernietigen is altijd het hoofddoel geweest van de Britse politiek. Ze hanteren deze politiek omdat ze de islam vrezen. Om de moslims te misleiden gebruiken ze omgekochte personen zonder geweten. Ze lanceren hen als een islamitische geleerde en een held. Kort samengevat, de grootste vijanden van de islam zijn de Britten.) ‘Abdurrashîd efendi overleed in 1363 AH [1944] te Japan.

De islamitische landen werden niet enkel voor honderden jaren door de Britten gekleurd met bloed, de Schotse vrijmetselaars hebben daarbij ook duizenden moslims en geestelijken misleid en van hen een vrijmetselaar gemaakt. Door middel van valse uitspraken zoals (de mensheid helpen, broederschap) hebben ze ervoor gezorgd dat ze met vrijwillig uit de religie traden en dat ze afvallig werden. Ze hebben deze afvallige vrijmetselaars gebruikt als een instrument om de islam volledig te vernietigen. Zo werden vrijmetselaars zoals Mustafâ Rashîd pâsha, ‘Alî pâsha, Fuâd pâsha, Midhad pâsha, Tal’at pâsha, Jamâl pâsha en Anwar pâsha, gebruikt om de islamitische landen te vernielen. Vrijmetselaars zoals Jamâladdîn al-Afghânî en Muhammad ‘Abduh, en leerlingen die werden opgeleid door hen, werden gebruikt als instrument om de islamitische kennis te vervalsen en te vernie-

tigen. Van de honderden destructieve en ondermijnende religieuze boeken geschreven door deze geestelijken die vrijmetselaar zijn, werd het boek (**Muhâwarât**) van de Egyptenaar Rashîd Ridâ vanuit het Arabisch vertaald naar verschillende talen en verspreid over de islamitische landen; op deze wijze proberen ze de religie en het geloof van de moslims te schenden. Men ziet dat enkele jonge geestelijken die de boeken van de Ahl as-sunnah geleerden (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in) niet hebben gelezen en begrepen, zich eveneens mee laten slepen door deze stroming; ze worden meegesleurd naar ondergang en leiden ertoe dat ook anderen worden meegesleurd naar ondergang.

Het boek (**Muhâwarât**) staat uitgelegd op pagina..... In dit boek worden de vier madhhabs van de Ahl as-sunnah aangevallen, wordt de (**Ijmâ' al-ummah**) – een van de vier bronnen van de islamitische kennis – ontkend en staat geschreven dat iedereen dient te handelen volgens hetgeen hij zelf begrijpt uit het Boek (de Qur'ân al-karîm) en de Sunnah (de hadîth ash-sharîfs). Zo probeert het de islamitische kennis vanaf de wortel uit te roeien. Om onze moslimbroeders te informeren over de verdorvenheid en de schade van dit boek, hebben we het boek (**Antwoord op een Vijand van de Islam**) voorbereid en gepubliceerd in het Turks, Engels en Arabisch. Omdat we zagen dat de volgende boeken een uitstekende antwoord vormden op dit schadelijk boek hebben we deze vier boeken bovendien via offset druk gereproduceerd en gepubliceerd: het boek (**Khulâsat at-tahqîq fî bayâni hukmi-t-taqlîd wa-t-talfîq**) van de grote islamitische geleerde 'Abdulghanî an-Nablusî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh), het boek (**Hujjat-Allâhi 'ala-l-'âlamîn**) van Yûsuf an-Nabhânî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh), de risâla (boekje) (**Ghâyat at-tahqîq**) van Muhammad Hayât as-Sindî, en het boek (**Sayf al-abrâr**) van de Indische geleerde Muhammad 'Abdurrahmân as-Silhatî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh).

Op het einde van (**Khulâsat at-tahqîq**) wordt gezegd: (Een moslim is ofwel een mujtahid, ofwel heeft hij de graad van ijtihâd niet bereikt. Een mujtahid is ofwel een (**Mutlaq (absolute) mujtahid**) ofwel een (**Muqayyad mujtahid**). Het is niet toegestaan voor een mutlaq mujtahid om een andere mujtahid te volgen; hij dient zijn eigen ijtihâd te volgen. Voor de muqayyad mujtahid is het daarentegen wâjib (noodzakelijk) om de methoden van de madhhab van een mutlaq mujtahid te volgen; hij dient te handelen volgens zijn eigen ijtihâd die hij heeft uitgevoerd in overeenstemming met deze methoden.

Niet-mujtahids mogen uit de vier madhhabs de madhhab kiezen die zij wensen. Echter, wanneer zij een handeling uitvoeren volgens een madhhab, dienen zij alle vereisten die nodig zijn voor de geldigheid van die handeling volgens die madhhab, na te leven. Als ze een van die voorwaarden niet volbrengen, dan zal die handeling niet sahih (geldig) zijn. Het is unaniem overgeleverd dat deze handeling bâtil (ongeldig) zal zijn. Ze dienen niet te geloven dat een bepaalde madhhab superieur is aan de andere madhhabs, maar het is beter dat iedereen gelooft dat zijn eigen madhhab het meest superieur is. Tijdens het uitvoeren van een ‘ibâdah (daad van aanbidding) of een handeling, enkele madhhabs (**Talfiq doen**) – dus, deze handeling uitvoeren volgens de uitspraken van deze madhhabs die niet overeenkomen met elkaar –, komt neer op het verlaten van de vier madhhabs en het vormen van een vijfde madhhab. Deze handeling zal in geen enkel van deze vermengde madhhabs, sahih (geldig) zijn; het zal bâtil zijn. Men zal van de religie een speeltje hebben gemaakt. Bijvoorbeeld, als er najâsat (onreinheid) is gevallen in een hoeveelheid water dat minder is dan een (**Hawd kabîr**) en meer dan ‘qullatayn’; als de kleur, geur en smaak van het water niet veranderd is; als een persoon tijdens het uitvoeren van de wudu’ (kleine rituele wassing) met dit water, geen niyyah (intentie) verricht; als hij de ledematen van wudu’ niet in volgorde wast, erover niet wrijft, niet snel achter elkaar wast en de wudu’ niet begint met de Basmala; dan zal de wudu’ van deze persoon volgens geen enkele van de vier madhhab imâms sahih (geldig) zijn. Degene die zegt dat dit sahih is, zal een vijfde madhhab verzonnen hebben. Zelfs voor een mujtahid is het niet toegestaan om een vijfde uitspraak te doen dat niet overeenkomt met de unanimitéit van de vier madhhabs. [De hierbovengenoemde (**Qullatayn**) hoeveelheid water staat uitvoerig beschreven in de zevende hoofdstuk van het vierde volume van het boek (**Endless Bliss**).] Sadr ash-Sharî’a schrijft in zijn boek (**Tawdîh**): (Wanneer er van de Sahâba al-kirâm twee verschillende berichten zijn overgeleverd omtrent de uitvoering van een zaak, dan is het volgens de unanimitéit niet toegestaan voor degenen die later komen, om een derde uitspraak [ijtihad] te doen. Er zijn ook (geleerden) die hebben gezegd dat de geleerden van elke eeuw net als de Sahâba al-kirâm zijn.) Molla Khusraw (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh) zegt in zijn werk (**Mir’ât al-usûl**): (Als er twee niet overeenkomende berichten zijn overgeleverd van de geleerden van de eerste eeuw, omtrent de uitvoering van een zaak, dan is het volgens de ijma’ (concensus) niet toegestaan om in deze zaak een derde uitspraak te doen. Het is sahih om te zeggen dat de geleerden van elke eeuw net als

de Sahâba al-kirâm zijn.) Jalâladdîn al-Mihallî, de eerste schrijver van het tafsîr boek Jalâlayn, zegt in de sharh (toelichtend boek) van **(Jam' al-Jawâmi')** van as-Suyûtî: (Het is harâm (verboden) om in strijd te zijn met de ijmâ' (concensus). Dit werd verboden aan de hand van âyat al-karîma's (heilige verzen). Om deze reden is het harâm om een derde uitspraak te doen in een zaak waar de Salaf as-sâlihîn met elkaar niet overeenkwamen.)

Als een handeling wordt uitgevoerd volgens de niet met elkaar overeenkomende uitspraken van twee, drie of vier madhhabs, dan is dit tegenstrijdig met de ijmâ' van deze madhhabs. Deze handeling zal in geen enkel van deze madhhabs sahîh (geldig) zijn. Met andere woorden, **(Talfiq)** is niet toegestaan. Qâsim ibn Qatlûbagha schrijft in **(At-Tashîh)**: (Het is unaniem overgeleverd dat het niet sahîh om een handeling uit te voeren volgens twee verschillende ijthâds. Daarom; wanneer de persoon die tijdens de wudu' (kleine rituele wassing) geen masah (met de natte hand wrijven) uitvoert over zijn volledige hoofd, het gebed verricht nadat een hond hem heeft geraakt, dan zal dit gebed niet sahîh (geldig) zijn. Dat zo'n gebed volgens de unanimité bâtil (ongeldig) zal zijn staat geschreven in het boek **(Tawqîf al-hukkâm)** van de Shâfi'î geleerde Shihâbuddîn Ahmad ibn al-Imâm (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh).) De wudu' en het gebed van de bovenstaande persoon zullen niet sahîh zijn; volgens Imâm Mâlik (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) omdat hij geen masah heeft uitgevoerd over zijn hele hoofd; en volgens Imâm ash-Shâfi'î (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) omdat hij een hond heeft geraakt.

De Hanafi geleerde Muhammad al-Baghdâdî (rahmatullâhi 'alayh) zegt in zijn risâla (boekje) **(Taqlîd)** het volgende: (Om een andere madhhab te imiteren zijn er drie voorwaarden. De eerste voorwaarde – die ook geschreven staat in het boek **(Tahrîr)** van Ibn Humâm – : de persoon die een handeling begonnen is volgens zijn eigen madhhab, mag deze handeling niet voltooien door een andere madhhab te volgen. Bijvoorbeeld: men mag met de wudu' die verricht werd volgens de Hanafi madhhab, geen gebed uitvoeren volgens de Shâfi'î madhhab. De tweede voorwaarde – Ibn Humâm heeft dit punt in zijn boek **(Tahrîr)** overgenomen van Ahmad ibn Idrîs Qarâfî – : de handeling die men uitvoert mag niet bâtil (ongeldig) zijn volgens de twee madhhabs die hij volgt. Als men tijdens het verrichten van wudu', niet wrijft over zijn ledematen door de Shâfi'î madhhab te volgen, en daarna een vrouw aanraakt met wie het toegestaan is om te trouwen met een nikâh door de Mâlikî madhhab te volgen, dan zal het gebed die

men uitvoert met deze wudu' in geen enkel van deze twee madhhab sahîh (geldig) zijn. De derde voorwaarde: men dient de gemakkelikheden van de madhhabs niet te verzamelen. Imâm an-Nawawî en vele andere geleerden hechten veel belang aan deze voorwaarde. Ibn Humâm heeft deze voorwaarde niet aangehaald. Hasan ash-Sharnblâli schrijft in zijn boek (**Al-'Iqd al-farîd**): (Als men een nikâh uitvoert zonder walî door de Hanafî madhhab te volgen, of een nikâh zonder een getuige door de Mâlikî madhhab te volgen, dan zal elk van deze twee nikâh's sahîh zijn. Echter, een nikâh zowel zonder een walî, als zonder een getuige, zal niet sahîh zijn.) Omdat het voor het gewone volk zeer moeilijk is om rekening te houden met deze voorwaarde, werden ze verboden om zonder een dharûra (geldig excuus) een andere madhhab te imiteren. Er werd gezegd dat het niet sahîh is om een andere madhhab te imiteren zonder een geleerde raad te plegen.) Hierbij is de vertaling van de tekst van Muhammad al-Baghdâdî voltooid.

Ismâ'il an-Nablûsî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) zegt tijdens het verklaren van de sharh van (**Durar**) waarbij hij citeert van (**Al-'Iqd al-farîd**): (Men is niet verplicht om in een bepaalde madhhab te blijven. Men mag ook een handeling uitvoeren door een andere madhhab te imiteren. Echter, men dient alle voorwaarden van die handeling in die madhhab te volbrengen. Men mag twee handelingen die geen verband houden met elkaar, elk verschillend uitvoeren volgens twee verschillende madhhabs.) Het feit dat het noodzakelijk is om tijdens het imiteren van een andere madhhab, alle voorwaarden na te leven, geeft aan dat talfiq (unificatie van madhhabs) niet sahîh is.

De Hanafî geleerde 'Abdurrahmân al-'Imâdî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) zegt in zijn boek (**Al-Muqaddima**): (Een persoon mag wanneer er sprake is van een dharura (noodzaak, geldig excuus), een van de drie andere madhhabs imiteren. Echter, hij dient ook alle voorwaarden die die madhhab voorschrijft voor die handeling, te volbrengen. Bijvoorbeeld, als een Hanafî persoon door de Shâfi'î madhhab te imiteren, wudu' verricht uit een qullatayn hoeveelheid water waarin najâsat (onreinheid) is terecht gekomen, dan moet hij de niyyah (intentie) verrichten, rekening houden met de volgorde van het wassen van de ledematen, [in een gezamenlijk gebed] sûra al-Fâtiha reciteren achter de imâm en zich absoluut houden aan de ta'dîl al-arkân. Het werd met unanimitéit overgeleverd dat als hij dit niet doet, het gebed ongeldig zal zijn.) Om een andere madhhab te imiteren dient er niet te staan 'in geval van een dharûra'. Met het woord 'dharûra'

verwijst hij hier naar ‘noodzaak’. Het is volgens de meeste geleerden namelijk niet noodzakelijk dat een persoon altijd dezelfde madhhab volgt. Als men tijdens het volgen van zijn eigen madhhab, te maken krijgt met een haraj (moeilijkheid), dan mag men een andere madhhab volgen. Al hetgeen we tot hier toe geschreven hebben, toont aan dat talfiq niet sahih (geldig) is.

In het boek (**Tahrîr**) van Ibn Humâm is er geen tekst terug te vinden dat aangeeft dat talfiq sahih zou zijn. Muhammad al-Baghdâdi en Imâm al-Munâwî hebben geschreven dat Ibn Humâm het volgende heeft gezegd in het boek (**Fath al-qadîr**): (Het is een zonde om zichzelf over te zetten naar een andere madhhab door een ijtihâd of bewijsstuk te gebruiken. Zo’n persoon moet ta’zîr (straf) krijgen. Zich overzetten zonder een ijtihâd of bewijsstuk is nog erger. Zich overzetten betekent [in deze context] zijn handelingen en daden van aanbidding uitvoeren volgens een andere madhhab. Men kan zich niet overzetten door enkel te zeggen ‘Ik heb me overgezet’. Dit wordt een ‘belofte’ genoemd, en niet ‘zich overzetten’. Door zo’n belofte te maken, wordt het niet wâjib (noodzakelijk) om die madhhab te volgen. De âyat al-karîma (heilige vers) (**Vraag hetgeen jullie niet weten, aan degenen die het weten!**) beveelt ons om een oordeel te vragen aan de persoon waarvan men weet [sterk vermoedt] dat hij geleerd is. Het feit dat de geleerden verbieden om van madhhab te veranderen, is om te voorkomen dat men de gemakkelikheden van de madhhabs zal verzamelen. Volgens de meeste geleerden mag elke moslim in verschillende zaken de ijtihâd volgen die hij of zij gemakkelijk vindt.) Als een onwetende zegt dat de laatste uitspraak van Ibn Humâm aantoont dat talfiq sahih (geldig) is, dan interpreteert hij verkeerd. Immers, deze uitspraak toont aan dat het geheel van een handeling wordt uitgevoerd volgens een enkele madhhab. Het wil niet zeggen dat een enkele handeling volgens verschillende madhhabs wordt uitgevoerd. De lâ-madhhabi’s en religieuze reformisten die dit niet begrijpen, gebruiken Ibn Humâm voor zichzelf als valse getuige, terwijl Ibn Humâm in zijn boek (**Tahrîr**) duidelijk schrijft dat talfiq niet toegestaan is.

Religieuze reformisten geven de volgende tekst van Ibn Nujaym (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh) als voorbeeld om aan te tonen dat talfiq, sahih (geldig) is: (In een fatwâ uitgevaardigd door Qâdikhân staat geschreven dat als een stuk grond dat toegewijd werd aan een waqf wordt verkocht tegen aan ghaban fâhish (overdreven) prijs, dat dit dan niet toegestaan zal zijn volgens Abû Yûsuf omwille van de ghaban fâhish prijs. Echter, volgens

Imam al-a'zam is het toegestaan voor de wakîl (gevolmachtigde) – die de waqf bediende heeft aangewezen voor de verkoop – om het te verkopen voor een ghaban fâhish¹⁴ prijs. Volgens Abû Yûsuf is het toegestaan om de waqf te verkopen via istibdâl, en volgens Abû Hanîfa is het toegestaan dat de wakîl het verkoopt met een ghaban fâhish prijs; deze twee ijthâds worden verenigd zodat de verkoop sahîh wordt.) De talfiq in deze context is echter talfiq binnen een madhhab. Hun beide uitspraken zijn het resultaat van dezelfde Usûl. Dit is niet het geval bij talfiq van twee madhhabs. Een ander bewijs dat aantoont dat Ibn Nujaym talfiq niet sahîh (geldig) beschouwt, is zijn uitspraak (De persoon die imâm wordt een jamâ'at (gemeenschap) wiens leden behoren tot een andere madhhab, dient eveneens rekening te houden met de voorwaarden van die madhhab.); deze uitspraak is terug te vinden in (**Bahr-ur-râiq**), een sharh (toelichtend boek) van het boek (**Kanz**.) Hierbij beëindigen we onze vertaling van het laatste gedeelte van het boek (**Khulâsat at-tahqîq**).

De Indische geleerde Muhammad 'Abdurrahmân as-Silhatî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) schreef in zijn Perzische boek (**Sayf al-abrâr al-mas-lûl 'ala-l-fujjâr**): Tijdens het verklaren van de hadîth ash-sharîf (**Vergemakkelijk! Bemoeilijk niet!**) in de sharh van (**Mishkat**), zegt 'allâma Hâfiz Hasan ibn Muhammad at-Tayyibî, (De persoon die de gemakkelijkheden van de madhhabs verzamelt, zal een zindiq worden.) At-Tayyibî overleed in 743 AH [1343] te Damascus. De eerste druk van zijn boek (**Sayf al-abrâr**) verscheen in 1300 AH [1882] in India. Het werd in 1415 AH [1994] opnieuw gedrukt door Hakîkat Kitâbevi. Kortom:

1 - Elke moslim moet tijdens het uitvoeren van een 'ibâdah (daad van aanbedding) of een handeling een van de vier madhhabs volgen. Het is niet toegestaan om een geleerde te volgen anders dan de geleerden van de vier madhhabs.

2 - Elke moslim mag de madhhab volgen die hij gemakkelijk vindt en wenst. Hij mag een handeling volgens een madhhab uitvoeren en een andere handeling volgens een andere madhhab.

3 - Wat betreft het uitvoeren van een handeling volgens verschillend madhhabs; het is noodzakelijk om alle voorwaarden in een van deze madhhabs na te komen opdat deze handeling geldig wordt. Deze handeling zal dan sahîh (geldig) zijn volgens deze madhhab. Dit wordt (**Taqwâ**) genoemd

14 Gelieve hoofdstuk 44 na te lezen van het vijfde volume van **Endless Bliss** voor 'waqf'; en hoofdstuk 13 van hetzelfde boek voor 'ghaban fâhish'.

en is zeer goed. Men zal deze madhhab gevolgd hebben (**Taqīd**) en tevens rekening gehouden hebben met de andere madhhabs. Een madhhab volgen is toegestaan op voorwaarde dat men alle voorwaarden volbrengt. Als de daad van aanbidding of handeling niet saḥīh (geldig) is volgens geen enkel van de madhhabs die men volgt, dan wordt dit (**Talfiq**) genoemd. Talfiq is in geen enkel geval toegestaan.

4 - Men is niet verplicht om zich altijd vast te houden aan de madhhab die men gekozen heeft. Men kan zich overzetten naar een andere madhhab wanneer men wil. Om een madhhab te volgen, dient men de kennis van fiqh van die madhhab goed leren., hetgeen kan geleerd worden uit ‘ilm al-hâl boeken. Om deze reden zal het gemakkelijker zijn om zich steeds te houden aan één madhhab. Het is moeilijk om een madhhab te verlaten en zich over te zetten naar een andere madhhab; of om in een bepaalde handeling een andere madhhab te imiteren. Men mag een andere madhhab enkel in geval van noodzaak imiteren – dus wanneer wanneer er sprake is van een haraj (moeilijkheid) – en op voorwaarde dat men rekening houdt met alle voorwaarden.

Omdat het moeilijk is om ook de kennis van fiqh van een andere madhhab te leren, hebben fiqh geleerden de onwetenden – dus, degenene die geen kennis van fiqh hebben – verboden om een andere madhhab te imiteren. In het boek (**Bahr al-fatâwâ**) staat bijvoorbeeld het volgende: (Als de wonde van een Hanafi persoon onophoudelijk bloedt en het moeilijk is voor hem om voor elk gebedstijd de kleine rituele wassing uit te voeren, dan is het niet toegestaan dat hij de Shâfi’î madhhab volgt en het gebed verricht.) Want als hij ook geen rekening houdt met de voorwaarden van de Shâfi’î madhhab, dan zal het gebed niet saḥīh (geldig) zijn. Ibn ‘Âbidîn beschijft dit uitvoerig in het hoofdstuk ‘Ta’zîr’. Om te vermijden dat de daden van aanbidding van de onwetenden ongeldig worden, hebben de Ahl as-sunnah geleerden (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’în) – zolang er geen sprake is van een haraj, dus moeilijkheid – geen toestemming gegeven om een andere madhhab te imiteren.

At-Tahtâwî schrijft in de (**Hâshiya Durr al-mukhtâr**), in het gedeelte ‘Zabâiyh’: (Sommige tafsîr (exegese) geleerden hebben gezegd dat de 103^e âyat al-karîma (heilige vers) van sûra (**Âl-i ‘Imrân**), namelijk (**Klamp jullie vast aan het koord van Allah!**) het volgende betekent: ‘Klamp jullie vast aan hetgeen de fiqh geleerden zeggen’. Zij die zich niet houden aan de fiqh boeken, zullen afdwalen, hen zal de hulp van Allâhu ta’âlâ ontno-

men worden en ze zullen branden in het Hellvuur. O bezitters van î mân (geloof)! Denk na over deze âyat al-karîma en klamp jullie vast aan de **(Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah)** groepering die de blijde boodschap hebben gekregen dat ze gered zullen worden van de Hel! De tevredenheid en hulp van Allâhu ta'âlâ zijn namelijk voor degenen die behoren tot deze groepering. Allâhu ta'âlâ zal woedend zijn om degenen die niet behoren tot deze groepering. Hij zal hen straffen in de Hel. Om te kunnen behoren tot de Ahl as-sunnah, dient men een van de vier madhhabs volgen. De persoon die niet een van deze vier madhhabs volgt, behoort niet tot de Ahl as-sunnah. Van de drieënzeventig groeperingen behoort enkel één groep tot de Ahl as-sunnah. De overige tweeënzeventig groeperingen zijn Ahl al-bid'ah (mensen van innovatie) en zullen naar de Hel gaan. Zij worden **(Religieuze reformisten)** genoemd. Om verlost te worden van het gevaar om een zindiq te zijn, dient men zich aan te passen aan een madhhab, dus Ahl as-sunnah zijn.) De persoon die de gemakkelikheden van de vier madhhabs verzamelt, zal geen enkel van de vier madhhabs gevolgd hebben en zal de Ahl as-sunnah verlaten hebben. Hij of zij zal een lâ-madhhabî worden. Zoals we zien, is de persoon die geen enkel van de vier madhhabs volgt, een lâ-madhhabî. De persoon die de vier madhhabs verenigt (talfîq), dus de vier madhhabs vermengt, is een lâ-madhhabî. Als hij enkel één van de vier madhhabs volgt, maar zijn geloof niet overeenkomt met het geloof van de Ahl as-sunnah, dan is zo'n persoon ook een lâ-madhhabî. Deze drie personen behoren niet tot de Ahl as-sunnah; ze behoren tot de Ahl al-bid'ah. Zij volgen het pad der ketterij. De ware moslims daarentegen volgen een van de vier madhhabs – het ware pad – en behoren zo tot de Ahl as-sunnah. De geloofsprincipes zijn in alle vier madhhabs hetzelfde. Hoewel er kleine verschillen zijn in de 'ibâdât (dadens van aanbedding), zijn deze verschillen een genade van Allâhu ta'âlâ. Iedereen kiest van de vier madhhabs degene die hij of zij gemakkelijk vindt.

2 - DE GELOOFSLEER VAN DE AHL AS-SUNNAH

Ik schrijf de volgende regels na mijn hamd (dank) te betuigen aan Allâhu ta'âlâ. Hamd betekent geloven en uitspreken dat alle gunsten worden geschapen en gezonden door Allâhu ta'âlâ. Gunsten zijn zaken die nuttig zijn. Shukr (dank) betekent alle gunsten gebruiken overeenkomstig de ahkâm al-islâmiyya (islamitische geboden en verboden). De gunsten staan geschreven in de boeken van Ahl as-sunnah geleerden. Deze laatste zijn de bekende geleerden van de vier madhhabs.

Imâm Muhammad al-Ghazâlî (rahmatullâhi 'alayh) zegt in zijn boek **(Kimyâ-i Sa'âdat)**: Het is fard (verplicht) voor de persoon die moslim wordt, om eerst de betekenis van de formule **(Lâ ilâha illallah, Muhammadun Rasûlullah)** te weten en erin te geloven. Deze formule wordt **(Kalima at-tawhîd)** genoemd. Het is voldoende voor elke moslim om de betekenis van de Kalima at-tawhîd zonder twijfel te geloven. Het is niet fard om deze met bewijzen aan te tonen of met het verstand te proberen doorgronden. Rasûlullah (de Boodschapper van Allah) (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft de Arabieren niet bevolen om deze met hun bewijzen te kennen, deze bewijzen op te noemen, mogelijke twijfelachtige zaken te onderzoeken en te verhelderen. Hij heeft hen bevolen er enkel in te geloven en geen twijfels te hebben. Het is voldoende voor iedereen om er bondig in te geloven. Het is wel fard al-kifâya dat er in elke stad enkele religieuze geleerden zijn. Het is wâjib (noodzakelijk) voor hen om de bewijzen te kennen, mensen hun twijfels weg te nemen en vragen op te lossen. Zij zijn net als de herders van de gelovigen. Aan de ene kant, leren zij hen de i'tiqâd, dus de geloofsprincipes, en beschermen zij hun geloof. Aan de andere kant, beantwoorden zij de belastingen van de vijanden van de islam.

De Qur'ân al-karîm beschrijft ons de betekenis van de Kalima at-tawhîd, en Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft hetgeen verklaard wordt, uitgelegd. De gehele Sahâba al-kirâm hebben deze uitleggen geleerd en hebben ze meegedeeld aan de mensen die na hen kwamen. De superieure religieuze geleerden die hetgeen de Sahâba al-kirâm meegedeeld heeft, zonder wijzigingen aan te brengen in hun boeken hebben opgeschreven en deze ons hebben doen bereiken, worden **(Ahl as-sunnah geleerden)** genoemd. Iedereen dient de i'tiqâd (geloofsprincipes) van de Ahl as-sunnah leren, zich verenigen op dit geloofspad en elkaar liefhebben. Het zaad

der geluk zit in deze i'tiqâd en in het verenigen op dit geloofspad.

De Ahl as-sunnah geleerden leggen de betekenis van de Kalima at-tawhîd als volgt uit: Mensen waren onbestaand. Ze zijn later geschapen. Mensen hebben een Schepper. Elk bestaand ding heeft Hij geschapen. Hij is Enig. Hij heeft geen deelgenoot of gelijke. Er bestaat geen tweede van Hem. Hij was altijd bestaand. Zijn bestaan kent geen begin. Hij bestaat altijd. Zijn bestaan kent geen einde. Hij zal niet ophouden te bestaan. Het is noodzakelijk dat Hij altijd bestaat. Hij kan niet ophouden te bestaan. Hij bestaat uit Zichzelf. Hij heeft geen enkele sabab (middel, aanleiding) nodig. Er is niets dat Hem niet nodig heeft. Hij is het die alles doet ontstaan en elk bestaand ding elk ogenblik in bestaan houdt. Hij bestaat niet uit materie en is geen jism (lichaam). Hij is niet op een bepaalde plaats. Hij bevindt zich in geen enkele materie. Hij heeft geen vorm, kan niet gemeten worden. Er kan niet gevraagd worden hoe Hij is. Wanneer we 'Hij' zeggen, is geen enkel wat in onze verbeelding of verstand opkomt, Hij. Hij lijkt niet op deze dingen. Deze zijn steeds Zijn schepselen. Hij is niet zoals Zijn schepselen. Alles wat in het verstand, illusie of verbeelding opkomt, wordt geschapen door Hem. Hij is niet boven, onder of aan de kant. Hij heeft geen plaats. Elk bestaand ding bevindt zich onder de 'Arsh (Godelijke Troon). De 'Arsh bevindt zich onder Zijn Macht en Kracht. Hij is boven de 'Arsh, maar dit betekent niet dat Hij wordt gedragen door de 'Arsh. De 'Arsh bestaat met behulp van Zijn Gunst en Macht. Hoe Hij was in het oneindige verleden, zo is Hij ook nu. Hoe Hij was vóór de schepping van de 'Arsh, zo zal Hij ook zijn in de oneindige toekomst. Er vinden geen veranderingen in Hem plaats. Hij heeft Sifât (Attributen). Hij heeft acht (**Sifât ath-thubûtiyya**): **Hayât** (Leven), **'Ilm** (Alwetendheid), **Sam'** (Horend), **Basar** (Ziend), **Qudrah** (Almacht), **Irâda** (Wil), **Kalâm** (Sprak, Woord) en **Takwîn** (Scheppingsvermogen). In deze Attributen van Hem treden er nooit veranderingen. Veranderen zou neerkomen op gebrekkigheid. Hij heeft geen gebreken of tekortkomingen. Hoewel Hij niet lijkt op welke schepsel van Hem dan ook, is het mogelijk om Hem op deze wereld te kennen in de mate dat Hij over zichzelf heeft meegedeeld en om Hem te zien in het Hiernamaals. Hier kent men Hem zonder te begrijpen hoe Hij is. Daar zal Hij gezien worden op een onbegrijpelijke manier. [Gelieve de 46^e brief in het eerste volume van de Maktûbât van Imâm ar-Rabbânî Ahmad Fârûqî Sarhandî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) te lezen!]

Kullumâ hatara bî-bâlika, Allâhu ghayru dhâlika.

Allâhu ta'âlâ heeft Profeten ('alayhimussalâm) gestuurd naar Zijn dienaren. Door middel van deze grote persoonlijkheden heeft Hij Zijn dienaren de handelingen meegedeeld die leiden naar geluk en deze die leiden naar ondergang. De meest superieure profeet is de laatste Profeet, (**Muhammad**) ('alayhissalâm). Hij werd als Profeet gestuurd naar iedereen – religieus of onreligieus –, naar overal en naar alle volkeren. Hij is de Profeet van alle mensen, engelen en jinn. Alle mensen, waar ook ter wereld, dienen deze verheven Profeet te volgen. Hierbij is de tekst van Imâm al-Ghazâlî voltooid. Imâm Muhammad al-Ghazâlî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) is een van de grootste islamitische geleerden. Hij heeft honderden boeken geschreven. Al zijn boeken zijn zeer waardevol. Hij werd in 450 AH [1068] geboren in de stad Tûs (Mashhad) te Perzië en overleed op dezelfde plaats in 505 AH [1111].

De grote geleerde en murshid-i kâmil, sayyid 'Abdulkhâim Arwâsî (rahmatullâhi 'alayh) zegt het volgende: (Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) had drie soorten taken. De eerste was het verkondigen (**tablîgh**) van de voorschriften van de Qur'ân, dus de kennis van îmân (geloof) en de ahkâm al-fiqhiyya, aan alle mensen. De ahkâm al-fiqhiyya zijn de handelingen die bevolen werden om uit te voeren en de handelingen die werden verboden. Deze kennis wordt ook de (**Ahkâm al-islâmiyya**) genoemd. Zijn tweede taak was om de spirituele voorschriften van de Qur'ân al-karîm – dus, de kennis over Allâhu ta'âlâ Zelf en Zijn Attributen – te doen stromen enkel in de harten van de superieuren onder zijn ummah (moslimgemeenschap). Deze taak dient men niet te verwarren met de eerste taak, namelijk de tablîgh. Lâ-madhhabî's (personen die de vier madhhabs ontkennen) geloven niet in deze tweede taak. Echter, Abû Hurayra (radiyallâhu 'anh) zegt: (Ik heb van Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) twee soorten kennis geleerd. Een daarvan heb ik aan jullie meegedeeld. Als ik de tweede daarvan zou vertellen, dan zouden jullie mij vermoorden.) Deze uitspraak van Abû Hurayra staat geschreven in de boeken (**Bukhârî**), (**Mishqât**) en (**Hadîqa**), en in de 267^e en 268^e brieven van **Maktûbât ar-Rabbânî**. [De Nederlandse versie van deze twee brieven is terug te vinden na dit hoofdstuk.] Zijn derde taak was de moslims die de ahkâm al-fiqhiyya niet uitvoerden na prediking en adviezen, met het aanwenden van kracht en onder dwang, deze laten uitvoeren.

Na Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft elk van de vier kaliefen (radiyallâhu 'anhum) deze drie taken uitmuntend volbracht. Tijdens

het bewind van hadrat Hasan (radiyallâhu ‘anh) waren de fitna’s en bid’as toegenomen. De islam werd verspreid over drie continenten. De nûr (spiritueel licht) van Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) had zich verwarder van de aarde. Het aantal Sahâba al-kirâm (radiyallâhu ‘anhum) had afgenomen. Niemand was in staat om al deze drie taken tegelijkertijd te volbrengen. Om deze reden werden deze drie taken ondernomen door drie aparte groepen mensen. De taak om de regels van usûl en furû’ te verkondigen – dus de îmân en ahkâm al-fiqhiyya [ahkâm al-islâmiyya] – werd toevertrouwd aan de religieuze imâms, dus de mujtahids. De mujtahids die de îmân verkondigden werden (**Mutakallimîn**) genoemd, en de mujtahids die de fiqh [dus, de ahkâm al-islâmiyya] verkondigden werden (**Fuqahâ’**) genoemd. De tweede taak – dus de moslims die het wensen, de spirituele regels van de Qur’ân al-karîm doen verkrijgen – werd toevertrouwd aan de Twaalf Imâms van de Ahl al-bayt en de superieure tasawwuf (soefi) geleerden zoals Junayd al-Baghdâdî en Sirrî (Sarî) as-Saqatî. Junayd al-Baghdâdî werd geboren in 207 AH en overleed in 298 AH [911] in Bagdad. Sirrî as-Saqatî (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh) overleed in 251 AH te Bagdad.

[De Ahl as-sunnah geleerden hebben deze tweede taak van Rasûlullah (‘alayhissalâm) geleerd van de Twaalf Imâms en hebben zo de ‘ilm at-tasawwuf (de wetenschap van tasawwuf) tot stand gebracht. Sommige personen geloven niet in de awliyâ’ (heiligen), karâmât (wonderen verricht door een heilige) en tasawwuf. Het feit dat zij er niet in geloven toont aan dat zij niets te maken hebben met de Twaalf Imâms. Als zij zich bevonden op het pad van de Ahl al-bayt, dan zouden ze deze tweede taak van onze Profeet leren van de Twaalf Imâms en zouden er personen onder hen opgeleid worden tot tasawwuf geleerden en heiligen. Net zoals er onder hen geen tasawwuf geleerden en heiligen zijn opgeleid, zo geloven ze ook niet dat er zulke geleerden bestaan. Zodus, het is duidelijk dat de Twaalf Imâms, de Imâms zijn van de Ahl as-sunnah. Het is de Ahl as-sunnah die houdt van de Ahl al-bayt en zich bevindt op het pad van de Twaalf Imâms. Om een islamitische geleerden te kunnen worden, dient men de erfgenaam te zijn van Rasûlullah in deze twee taken. Met andere woorden, men dient een deskundige te zijn in beide van deze wetenschappen. ‘Abdulghanî an-Nablusî die behoort tot deze grote geleerden, vermeldt op pagina 233 en de hieropvolgende pagina’s, en op pagina 649 van zijn boek (**Hadîqat an-nadiyya**), de hadîth ash-sharîfs waarin de spirituele regels van de Qur’ân al-karîm worden beschreven; hij schrijft dat het niet geloven in deze regels wijst op

onwetendheid en onfortuinlijkheid.]

De derde taak, dus de *ahkâm al-dîniyya* (regulieuze regels) laten uitvoeren door het aanwenden van kracht, dwang en gezag, werd toevertrouwd aan de heersers en sultans, dus de regeringen. Delen van de eerste klasse werden (**Madhhab**) genoemd; delen van de tweede klasse, (**Tarîqa**); en delen van de derde klasse (**Huqûq**) (wetten). Madhhabs die de *îmân* verkondigen, worden (**Madhhabs in i'tiqâd**) genoemd. Onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft verteld dat er drieënzeventig madhhabs in i'tiqâd zullen ontstaan, dat enkel één van hen juist zal zijn en de anderen verkeerd. Dit heeft plaatsgevonden zoals aangekondigd. De madhhab waaraan de blijde boodschap gegeven werd dat zij zich op het ware pad bevinden, wordt de madhhab van (**Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah**) genoemd. De overige tweeënzeventig groeperingen waarvan vermeld werd dat ze verkeerd zijn, worden (**Bid'ah groeperingen**) dus 'afgedwaalde groeperingen' genoemd. Geen enkele van hen zijn *kâfir* (ongelovig). Ze zijn allen moslim. Echter, als een persoon die zegt dat hij tot een van deze tweeënzeventig groeperingen behoort, een van de kwesties die duidelijk vermeld wordt in de Qur'ân al-karîm of de hadîth ash-sharîfs, of een van de kwesties die verspreid zijn onder de moslims, niet gelooft, dan zal hij ongelovig worden. Vandaag de dag zijn er veel mensen die de (**Ahl as-sunnah**) madhhab hebben verlaten en zo afgedwaald of ongelovig zijn geworden, terwijl ze een moslimnaam hebben.) Hierbij is de tekst van hadrat 'Abdulahakîm efendi voltooid. Hij werd geboren in 1281 AH in het district Başkal'a dat behoort tot de provincie Van, en overleed in Ankara in 1362 AH [1943]. Hij werd begraven in het district Baglum.

Moslim dienen vanaf de wieg tot het graf kennis op te doen. De wetenschappen die de moslims moeten leren, worden (**'Ulûm al-Islâmiyya**) genoemd. Deze 'ulûm al-islâmiyya, dus de islamitische kennis, bestaat uit twee delen:

1-Al-'ulûm an-naqliyya, 2- Al-'ulûm al-'aqliyya.

1-Al-'ulûm an-naqliyya: Deze worden ook de 'religieuze kennis' genoemd. Deze kennis wordt opgedaan door de boeken van *Ahl as-sunnah* geleerden te lezen. De religieuze geleerden hebben deze kennis ontnomen uit de vier bronnen, namelijk de (**Adilla ash-shar'iyya**). Deze vier bronnen zijn: de Qur'ân al-karîm, de Hadîth ash-sharîfs, *Ijmâ' al-ummah* en *Qiyâs al-fuqahâ'*.

De religieuze kennis wordt op zich ook onderverdeeld in twee categorieën: de (**‘Ulûm al-‘âliyya**), dus de ‘hogere religieuze kennis’, en de (**‘Ulûm al-ibtidâiyya**), de ‘instrumentele/elementaire wetenschappen’. De hogere religieuze kennis bestaat uit acht categorieën:

I-‘Ilm at-tafsîr (wetenschap van exegese): Deskundigen van deze wetenschap worden (Mufassir) (exegeet) genoemd. Een mufassir is een diepzinnige geleerde die begrijpt wat Allâhu ta‘âlâ bedoelt in de kalâm al-ilâhiyya (het Goddelijke Woord).

II-‘Ilm al-usûl al-hadîth: Deze wetenschap houdt zich bezig met de classificatie van hadîths. De verschillende soorten hadîths staan geschreven in het zesde hoofdstuk van het tweede volume van het boek (**Endless Bliss**).

III-‘Ilm al-hadîth: Deze wetenschap bestudeert de uitspraken, handelingen en gedragingen van onze Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam).

IV-‘Ilm al-usûl al-kalâm: Deze wetenschap beschrijft hoe de ‘ilm al-kalâm wordt afgeleid uit de âyat al-karîma’s en de hadîth ash-sharîfs.

V-‘Ilm al-kalâm: Deze wetenschap beschrijft de Kalîma ash-shahâda, de Kalîma at-tawhîd en de hieraan verbonden zes geloofsfundamenten. Dit zijn leringen waarin men met het hart in moet geloven. De kalâm geleerden hadden de gewoonte om de Usûl al-kalâm en de kennis van kalâm samen te schrijven/behandelen. Om deze reden veronderstellen de leken dat deze twee wetenschappen vallen onder een en dezelfde wetenschap.

VI-‘Ilm al-usûl al-fiqh: Deze wetenschap bestudeert hoe de kennis van fiqh wordt afgeleid uit de Qur’ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs.

VII-‘Ilm al-fiqh: Deze wetenschap bestudeert de (**af’âl al-mukkalafîn**), met andere woorden, het beschrijft hoe de personen die oordeelkundig zijn en de puberteit hebben bereikt, zich moeten gedragen [aanbidden] met het lichaam. Het bestaat uit de kennis die noodzakelijk is voor het lichaam. De (**Af’âl al-mukkalafîn**) bestaat uit acht categorieën: fard, wâjib, sunnah, mustahab, mubâh, harâm, makrûh en mufsid. Echter, het kan ook kortweg onderverdeeld worden in drie categorieën: de bevolen zaken, de verboden zaken en de mubâh (toegelaten) zaken.

VIII-‘Ilm at-tasawwuf: Deze wetenschap wordt ook (**‘Ilm al-akhlâq**) genoemd. Het beschrijft niet alleen de zaken die men moet doen

of vermijden met het hart, maar het zorgt er ook voor dat de î mân meer oprecht wordt, dat men zijn plichten zoals beschreven staat in de fiqh, met enthousiasme en moeiteloos uitvoert, en dat men ma'rifah verkrijgt.

Op pagina 323 van het boek (**Hadîqa**) en in het voorwoord van (**Radd al-muhtâr**) staat geschreven dat het fard al-‘ayn (een individuele plicht) is voor elke moslim, man of vrouw, om de kennis van kalâm, fiqh en tasawwuf te leren uit deze acht categorieën – dus om de (**Islam**) zoveel als noodzakelijk te leren –, en dat het een overtreding, een zonde is om deze niet te leren.

1-Al-‘ulûm an-‘aqliyya: Deze worden ook wel de ‘experimentele wetenschappen’ genoemd. Deze wetenschappen worden onderverdeeld in twee groepen, namelijk de wetenschappelijke kennis en de literaire kennis. Het is fard al-kifâya voor moslims om deze wetenschappen te leren. Het is fard al-‘ayn om van de religieuze kennis zoveel te leren als noodzakelijk, en om de wapens die gebruikt worden in de oorlog, te leren. Meer leren dan noodzakelijk is en deskundig worden op het vlak van wapens die in de oorlog worden gebruikt, is fard al-kifâya. Als er zich in een stad geen geleerde bevindt die deze wetenschappen kent, of als er geen industriële of ambachtelijke centra zijn die deze vervaardigen, dan zullen alle mensen die zich in die stad bevinden en de mensen van de regering zondig zijn.

De religieuze kennis verandert niet met de tijd. Wanneer men tijdens het becommentariëren van de kennis van kalâm, zich vergist of verkeerde ideeën heeft, dan is dit geen excuus; het is een overtreding. Wanneer er sprake is van een situatie die de islam beschouwt als een ‘udhr (geldig excuus), dan is het, wat betreft de fiqh kwesties, toegestaan om gebruik te maken van de variaties en gemakkelikheden die beschreven worden in de islam. Veranderingen aanbrengen of hervormingen doorvoeren in religieuze kwesties volgens zijn eigen gedachten of visie, is absoluut niet toegestaan. De persoon die dit doet, zal buiten de islam treden. Veranderingen, vernieuwingen en ontwikkelingen op vlak van de ‘ulûm al-‘aqliyya is toegestaan. Het is noodzakelijk om de wetenschappen die de ongelovigen hebben gevonden te leren en deze in praktijk te brengen.

De volgende tekst werd overgenomen uit het begin van het boek (**Majmû’a az-Zuhdiyya**) dat werd samengesteld door sayyid Ahmad Zuhdu pâsha (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh), een Minister van Onderwijs:

Wanneer het woord ‘fiqh’ in het Arabisch wordt gebruikt in de vorm van ‘faqiha yafqahu’, dus in de vierde ‘bâb’ (categorie), dan betekent het ‘weten, begrijpen’. Wanneer het gebruikt wordt in de vijfde ‘bâb’, betekent het ‘de islam kennen, de islam begrijpen’. Geleerden die kennis hebben over de ahkâm al-islâmiyya worden (**Faqîh**) genoemd. De kennis van fiqh beschrijft de handelingen die mensen moeten doen en niet moeten doen. Deze kennis wordt ook (**Ahkâm al-islâmiyya**) genoemd. De kennis van fiqh bestaat uit de Qur’ân al-karîm, hadîth ash-sharîfs, ijma’ al-ummah en qiyâs. De consensus van de Sahâba al-kirâm en de mujtahids die na hen kwamen, wordt (**Ijma’ al-ummah**) genoemd. De ahkâm al-islâmiyya (islamitische regels) die afgeleid werden uit de Qur’ân al-karîm, hadîth ash-sharîfs of de ijma’ al-ummah, wordt (**Qiyâs al-fuqahâ’**) genoemd. Als uit de Qur’ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs niet kon afgeleid worden of een handeling halâl (toegestaan) of harâm (verboden) is, dan werd deze handeling vergeleken met een andere gekende handeling. Deze vorm van vergelijken wordt (**Qiyâs**) (analogie) genoemd. Om qiyâs te kunnen uitvoeren, moest de factor die die handeling halâl of harâm maakte, ook aanwezig zijn bij de eerstgenoemde handeling. Dit kon begrepen worden door de geleerden die de graad van ijtihâd hadden bereikt (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’in).

De kennis van fiqh is zeer uitgebreid. Het bestaat uit vier grote delen:

1-Ibâdât (daden van aanbidding) bestaande uit vijf categorieën: salât (het gebed), sawm (vasten), zakât (armenbelasting), hajj (bedevaart) en jihâd (strijden). Elke categorie heeft vele vertakkingen. Zoals we zien, wordt het voorbereiden op de jihâd gerekend tot de daden van aanbidding. Onze Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) heeft gezegd dat er twee vormen bestaan van jihâd tegen de godsdienstvijanden. Enerzijds door handelingen, en anderzijds door spraak en de pen. Het is fard (verplicht) om met zijn daden zich voor te bereiden op de jihâd en om te leren hoe nieuwe wapens moeten gemaakt en gebruikt worden. Deze vorm van jihâd wordt gevoerd door de staat. Het is fard voor het volk om deel te nemen aan deze jihâd door de wetten en geboden van de staat op te volgen. Heden ten dage is de tweede vorm van oorlog – de aanvallen van ongodsdienstige mensen door middel van publicaties, films, radio’s en alle soorten propaganda – immens populair geworden. Zich hiertegen verzetten is ook jihâd.

2-Munâkahât bestaat uit de takken: huwelijk, scheiding, nafaqa (onderhoud van het gezin), en vele andere vertakkingen. [Deze worden uitvoer-

rig beschreven op verschillende plaatsen in de zes volumes van het boek **Endless Bliss**. Zie hoofdstuk 12 in het vijfde volume en hoofdstuk 15 in het zesde volume.]

3-Mu'âmalât bestaat uit vele vertakkingen zoals aan- en verkoop, huren, bedrijven, interest en erfenis. [Zie de laatste vier paragrafen van hoofdstuk 6 in het vierde volume, evenals de laatste negentien hoofdstukken in het vijfde volume, van **Endless Bliss**.]

4-'Uqubât (straffen) bestaat uit vijf vertakkingen: qisâs (verginging), sirqat (diefstal), zinâ (overspel), qazf (een kuise vrouw beschuldigen van overspel) en riddah (afvalligheid). [Zie hoofdstukken 10, 11, 12, 13 en 14 in het zesde volume van **Endless Bliss**.]

Het is fard (verplicht) voor iedere moslim om de kennis van fiqh aangaande de 'ibâdât in het kort te leren. De munâkahât en mu'âmalât leren is fard al-kifâya. Met andere woorden, wanneer men hiermee te maken krijgt, dan is het fard om deze te leren. De meest eervolle wetenschap na de wetenschappen tafsîr, hadîth en kalâm, is de kennis van fiqh. De onderstaande zes hadîth ash-sharîfs volstaan om de eer van de kennis van fiqh, en die van de fiqh geleerden (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in) aan te tonen:

(Als Allâhu ta'âlâ een dienaar van Hem wil begunstigen, dan maakt Hij van hem een faqîh.)

(Als een persoon een faqîh wordt, dan zal Allâhu ta'âlâ de zaken waarnaar hij verlangt en zijn rizq, sturen van plaatsen waar hij het niet van verwacht.)

(De persoon van wie Allâhu ta'âlâ zegt dat hij de meest superieure is, is de faqîh in de religie.)

(Tengenover de duivel, is de faqîh sterker dan duizend 'âbids (personen die veel daden van aanbidding verrichten).)

(Alles heeft een pilaar waarop het steunt. De basispilaar van de religie is de kennis van fiqh.)

(De beste en meest waardevolle onder de daden van aanbidding is het leren en onderwijzen van fiqh.)

De superioriteit van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) kan ook uit deze hadîth ash-sharîfs begrepen worden.

De ahkâm ad-dîniyya (religieuze regels) van de Hanafî madhhab werden overgedragen via de keten die begon bij de Sahabî (Metgezel) ‘Abdullah ibn Mas’ûd (radiyallâhu ‘anh). Met andere woorden, Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh), de leider van deze madhhab, heeft de kennis van fiqh overgenomen van Hammâd; Hammâd had het overgenomen van Ibrâhîm an-Nakha’î; Ibrâhîm an-Nakha’î had het overgenomen van Alqama; Alqama had het overgenomen van ‘Abdullah ibn Mas’ûd die het had overgenomen van Rasûl al-akram (sallallâhu ‘alayhi wa sallam).

Abû Yûsuf, Imâm Muhammad ash-Shaybânî, Zufar ibn al-Hudhayl en Hasan ibn Ziyâd waren allen leerlingen van Imâm al-a’zam (rahimahumul-lah). Onder hen, had Imâm Muhammad zowat duizend boeken geschreven over de religieuze kennis. Hij werd geboren in 135 AH en overleed in 189 AH [805] in de stad Rey. Omdat hij getrouwd was met de (weduwe) moeder van zijn leerling Imâm ash-Shâfi’î, bleven deze boeken na zijn dood als erfenis achter bij Imâm ash-Shâfi’î. Hierdoor nam de kennis van Imâm ash-Shâfi’î toe. Om deze reden zei Imâm ash-Shâfi’î: (Ik zweer dat mijn kennis van fiqh is toegenomen door de boeken van Imâm Muhammad te lezen. Zij die hun kennis van fiqh willen verdiepen, dienen zich samen te bevinden met de leerlingen van Abû Hanîfa.) Een andere keer zei hij: (Alle moslims zijn als het huishouden, de kinderen van Imâm al-a’zam.) Met andere woorden, net zoals een man in de levensonderhoud voorziet van zijn vrouw en kinderen, zo heeft Imâm al-a’zam het op zich genomen om de religieuze kennis die de mensen bij hun handelingen nodig hebben, te onderwijzen; op deze manier heeft hij de moslims bevrijd van een moeilijke opgave.

Imâm al-a’zam Abû Hanîfa (rahmatullâhi ‘alayh) heeft de kennis van fiqh verzameld en geclassificeerd in delen en vertakkingen, en heeft usûls (methoden) vastgelegd. Daarnaast heeft hij de kennis van i’tiqâd (geloof) die Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) en de Sahâba al-kirâm (ridwânullâhi ‘alayhim ajma’in) hadden verkondigd, verzameld en doorverteld aan zijn honderden leerlingen. Sommige van zijn leerlingen waren een expert geworden op het vlak van ‘ilm al-kalâm, dus de kennis van îmân. Onder hen was Abû Bakr al-Jurjânî, de leerling van Imâm Muhammad ash-Shaybânî, bekend geworden. Abû Nasr al-‘Iyâd, een van de leerlingen van Abû Bakr al-Jurjânî, had Abû Mansûr al-Mâturîdî opgeleid in de ‘ilm al-kalâm. Abû Mansûr heeft de kennis van kalâm die afkomstig was van Imâm al-a’zam, opgeschreven in zijn boeken. Hij heeft de i’tiqâd van de

Ahl as-sunnah versterkt door te strijden met afgedwaalde mensen, en heeft het naar alle kanten verspreid. Hij overleed in 333 AH [944] in Samarkand. Een jood had zijn graf gekocht van de Russen en had er een plaats van entertainment gemaakt. Toen de bedrijf Ihlâs uit Istanboel kwam en deze wantoestanden zag, heeft deze in 1416 AH [1996] het graf voor 30.000 dollar overgekocht van de jood en heeft het in een waardevolle staat gebracht. Deze grote geleerde en de geleerde Abu'l-Hasan al-Ash'arî worden de **(Madhhab imâms in i'tiqâd)** van de Ahl as-sunnah genoemd.

Er bestaan zeven graden fiqh geleerden. Kamâl pâsha zâda Ahmad ibn Sulaymân efendi (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) beschrijft in zijn boek **(Waqf an-niyyât)** deze zeven graden als volgt:

1-De geleerden in de islam die (mutlaq mujtahid) zijn. Zij hebben usûl (methoden) en regels opgesteld om voorschriften af te leiden uit de **(Adilla al-arba'a)** (de vier bronnen in de islam), en hebben voorschriften afgeleid volgens de opgestelde principes. De vier madhhab imâms behoren tot deze categorie. [Dit zijn Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, Imâm Mâlik, Imâm ash-Shâfi'î en Imâm Ahmad ibn Hanbal.]

2-Dit zijn de (mujtahids in een bepaalde madhhab). Zij volgen de regels die opgesteld zijn door de leider van de madhhab en leiden zo voorschriften uit de vier dalîls (bewijzen). [In de Hanafî madhhab] waren dit bijvoorbeeld Imâm Abû Yûsuf, Imâm Muhammad en anderen (rahmatullâhi 'alayhim ajma'in).

3-Dit zijn de mujtahids in mas'ala's (kwesties). Zij leiden voorschriften af volgens de usûl en regels van de madhhab voor kwesties die niet vermeld werden door de leider van de madhhab. Ze dienen dit echter te doen op een manier die past bij de imâm. Hiertoe behoren at-Tahâwî (238-321 AH, in Egypte), Hassâf Ahmad ibn 'Umar (261 AH, in Bagdad), 'Abdullah ibn Husayn al-Karkhî (340 AH), Shams al-a'imma al-Halwânî (456 AH, in Boechara), Shams al-a'imma as-Sarâhsî (483 AH), Fakhr al-islâm 'Alî ibn Muhammad al-Pazdawî (400-482 AH, in Samarkand), Qâdikhân Hasan ibn Mansûr al-Farghânî (592 AH) en anderen (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in).

4-De Ashâb at-takhrîj hadden niet de graad van ijtihâd; zij waren geleerden die de beknopte, gesloten regels die de mujtahids hadden afgeleid, verklaarden. Ahmad ibn 'Alî ibn Abî Bakr ar-Râzî behoorde tot deze gele-

erden. Hij is ook gekend onder de naam ‘Jassâs’. Hij overleed in 370 AH.

5-De Arbâb at-tarjih waren de geleerden die uit een aantal overleveringen afkomstig van de mujtahids, een keuze maakten. Hiertoe behoorden Abu’l-Hasan al-Qudûrî (362-428 AH, in Bagdad) en Burhân ad-dîn ‘Alî al-Marginânî, de schrijver van het boek (**Hidâya**) (in 593 AH [1198] stierf hij de marteldood door de soldaten van Dzjengis Khan tijdens de slachtpartij in Boechara).

6-Deze geleerden waren muqallids (navolgers) die de verschillende overleveringen aangaande een bepaalde kwestie classificeerden volgens sterkte, en deze opschreven in hun boeken. In hun boeken zijn geen geweigerde overleveringen terug te vinden. Tot deze categorie behoren: Abu’l-Barakât ‘Abdullah ibn Ahmad an-Nasafi (710 AH), de schrijver van (**Kanz ad-daqiq**); ‘Abdullah ibn Mahmûd al-Mûsulî (683 AH), de schrijver van (**Mukhtâr**); Burhân ash-Sharî’a Mahmûd ibn Sadr ash-Sharî’a ‘Ubaydullah (673 AH), de schrijver van (**Wiqâya**); Ibn as-Sâ’âtî Ahmad ibn ‘Alî al-Baghdâdî (694 AH), de schrijver van (**Majma’ al-bahrayn**) (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’in).

7-Dit zijn muqallids die de zwakke overleveringen niet kunnen onderscheiden van de sterke. (Zij werden gerekend tot de fiqh geleerden omdat ze goed begrepen wat ze lazen en deze ook verklaarden aan de muqallids die deze niet begrepen.)

De 267^e brief uit het eerste volume

Deze brief werd geschreven naar mirzâ Husâmaddîn Ahmad (rahmatullahi ‘alayh). Het handelt over de asrâr (geheime en delicate spirituele kennis) en daqiq (extreem subtiele delen van spirituele kennis):

Moge hamd (lof, dank) aan Allâhu ta’âlâ zijn! Salât en salâm (gebeden en groeten) aan Zijn geliefde Profeet en aan de Âl (naaste verwanten) van de Profeet! Smeekbeden aan u en alle moslims! We zijn vereerd met het lezen van de brief die u naar deze faqîr [dus, Imâm ar-Rabbânî zelf] heeft gestuurd uit vriendelijkheid. Moge Allâhu ta’âlâ in ruil hiervoor u belonen met goedheden! Welke ni’mahs (gunsten) die Allâhu ta’âlâ geschonken heeft moet ik opschrijven? Hoe kan ik mijn dankbaarheid hiervoor uitdrukken? Met de hulp van Allâhu ta’âlâ worden de meeste wetenschappen en ma’rifahs (spirituele kennis) die [over mij] worden gestort, opgeschre-

ven. Ze worden door iedereen gelezen, zowel door degene die ze begrijpt, als door degene die ze niet begrijpt. Echter, geen enkel van de subtiële en verborgen zaken die in het bijzonder gegeven zijn (aan mij) kan belicht worden. Hierover kan er niets gezegd worden, noch met letters, noch met gebaren/tekens. Hoewel mijn waardevolle zoon die de ma'rifahs van deze faqîr verzameld heeft, de graden van sulûk en jadhba (goddelijke aantrekkings) bereikt heeft, kan ook aan hem deze subtiële kennis niet meegedeeld worden. [Deze termen worden beschreven op verschillende plaatsen in het boek **Endless Bliss**, bijvoorbeeld in hoofdstuk 39 van het zesde volume.] Er wordt uitermate getracht om deze te verbergen. Juist, ik weet dat mijn zoon deze verborgen kennis heeft verworven en beschermd wordt tegen fouten en vergissingen. Maar omdat deze zeer subtiel zijn, word ik sprakeloos. Hun verborgenheid verhindert mij van het openen van mijn mond. Mijn toestand is in overeenkomst met de ma'âl ash-sharif van de dertiende âyah (vers) van sûra ash-Shuarâ, namelijk (**Mijn boezem vernauwt zich, mijn tong verstomt**). Deze geheimzinnigheden zijn niet van het/de soort die niet verklaard worden, misschien zijn het geheimzinnigheden die niet kunnen verklaard worden.

Het is niet voor niets dat de hâfiz het uitschreeuwt,

Hij bezit veel bijzonderheden, wees je hiervan bewust!

Al deze gunsten die wij proberen te verbergen, komen af van de bronnen van profeetschap die behoren aan de profeten ('alayhimussalawâtu wattaslîmât). De superieuren onder de engelen zijn ook deelgenoot van deze gunst. Van degenen die in de voetsporen treden van de profeten ('alayhimussalawâtu wattaslîmât), vereren ze degenen die zij wensen, ook met deze gunst. Hadrat Abû Hurayra (radiyallâhu 'anh) heeft gezegd: (Ik heb van Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) twee soorten kennis geleerd. Een van deze twee soorten kennis heb ik aan jullie medegedeeld. Als ik de tweede soort kennis zou vertellen, dan zouden jullie mij vermoorden.) Deze tweede soort kennis is de verborgen kennis. Niet iedereen kan deze begrijpen. Dit is een grote gunst van Allâhu ta'âlâ. Hij schenkt deze gunst aan wie Hij wil. Allâhu ta'âlâ is de Schenker van grote gunsten. Gelieve de brief die geschreven werd aan de kinderen van mijn zeer waardevolle leraar, door te nemen!

Mijn waardevolle heer! Volgens deze faqîr [dus, Imâm ar-Rabbânî], is het uitvinden van een bid'ah (innovatie) in tasawwuf niet minder lelijk dan het uitvinden van een bid'ah in de religie. De zegeningen van tasawwuf

blijven stromen zolang er geen bid'ahs worden uitgevonden. Wanneer er een verandering wordt doorgevoerd in de tasawwuf, dan zal het stromen van fayds en zegeningen stoppen. Om deze reden moet men sterk opletten dat er geen verandering plaatsvindt in de tariqa. Men dient geen contact te houden met personen die niet behoren tot een tariqa. Als men iets ziet dat de tariqa verandert, waar of door wie dan ook, dan moet men deze absoluut en onder dwang voorkomen. Men dient de correcte, ware tariqa te versterken en te verspreiden. Wassalâm, wal-ikrâm.

De 268^e brief uit het eerste volume

Deze brief werd geschreven naar Khân-i Khânân. Hierin worden de geleerden die de erfgenamen van de profeten zijn beschreven, evenals de verborgen delen van kennis:

Moge hamd (lof, dank) aan Allâhu ta'âlâ zijn! Salâm (groeten) aan Zijn uitverkoren dienaren! De faqîrs hier bevinden zich in een toestand die het waard is om hamd te verrichten. Ik verricht smeebeden opdat u zich in veiligheid bevindt, dat u in goede gezondheid verkeert en dat u zich op het juiste pad bevindt. Aangezien ons onderwerp 'erfgenaam zijn in kennis' inhoudt, schrijf ik – zolang de tijd het toelaat – nog enkele andere woorden op. In een hadîth ash-sharîf werd gezegd: **(De geleerden zijn de erfgenamen van de profeten.)** Er zijn twee soorten kennis die de profeten ('alayhimussalawâtu wattaslîmât) hebben nagelaten:

1.Kennis aangaande de ahkâm (regels), 2.De kennis van asrâr (verborgen zaken).

Opdat een geleerde een erfgenaam zou zijn, moet hij van beide kennisvormen een aandeel hebben. De geleerde die een aandeel heeft in enkel een van deze kennissoorten, kan geen erfgenaam zijn. Immers, een erfgenaam heeft een aandeel in elk van de nagelaten bezittingen. Het is niet aan de orde dat hij een aandeel heeft in een deel, en niet in de andere delen. De persoon die een aandeel heeft aan een bepaalde gedeelte, wordt geen erfgenaam genoemd. Zo'n persoon wordt een 'schuldeiser' genoemd. De schuldeiser neemt enkel van de bezitting waar hij recht op heeft. Onze Profeet ('alayhi wa 'alâ âlihissalâtu wassalâm) heeft in een andere hadîth het volgende gezegd: **(De geleerden van mijn ummah (gemeenschap) zijn net als de profeten van de zonen van Isrâîl.)** Ook de geleerden waarvan hier melding wordt gemaakt, zijn de geleerden die erfgenamen zijn, en niet

degenen die zoals een schuldeiser zijn. Zij die schuldeisers zijn, nemen enkel van een deel van de achtergelaten bezittingen. Immers, aangezien de erfgenaam zeer nauw verwant is [aan de overledene] en er een getuige van is, is hij net als de persoon die de bezittingen heeft achtergelaten. Dit geldt daarentegen niet voor de schuldeiser. Welnu, degene die geen erfgenaam is, kan geen geleerde zijn. Men kan echter wel zeggen dat hij een geleerde op een bepaald domein is. Hij kan bijvoorbeeld ‘een geleerde in de fiqh’ genoemd worden. **(Een geleerde)** is de persoon die een erfgenaam is; hij heeft een aandeel in elk van de beide kennisvormen. Bij ‘ilm al-asrâr (verborgen kennis) denken de meesten aan de kennis van tawhîd al-wujûdî [de bestaande die één is, in alles zien; alles zien in één bestaande]. Ze omschrijven dit als volgt: (Kennis hebben over de zaken die sâliks (soefi leerlingen) – die hâls (staten) ervaren – begrijpen, zoals ihâta (omgeven), sarayân (binnendringing), qurb (nabijheid) en ma’iyyah (hechtenis).) Hâshâ (moge Allâhu ta’âlâ ons beschermen tegen zulke veronderstellingen)! Dit is niet het geval. Deze vormen van kennis zijn niet de kennis van asrâr. Dit zijn niet de vormen van kennis die passen bij de waardigheid van de graad van profeetschap. Immers, deze vormen van kennis ontstaan tijdens de extase van tasawwuf, wanneer de sâlik wordt doortrokken van hâls (extatische toestanden). Het zijn niet de kennisvormen van degenen die nuchter zijn en zich in een bewuste toestand bevinden. Echter, de kennis van profeten, zowel de kennis van ahkâm, als de kennis van asrâr, zijn allen vormen van nuchtere en welbewuste kennis. Geen enkel hiervan is vermengd met de kennis die verkregen wordt in een toestand van verstrooidheid. De vorm van kennis tijdens verstrooidheid past bij de graden van wilâyah (heiligheid). Immers, walî’s (heiligen) bevinden zich in een toestand van sakr (dronkenschap) en verstrooidheid. Deze vormen van kennis kunnen in het beste geval de geheimzinnigheden van wilâyah zijn. Het zijn niet de geheimzinnigheden van nubuwwah (profeetschap). Hoezeer profeten ook de bezitters zijn van wilâyah, zaken die gerelateerd zijn aan wilâyah ogen klein bij deze superieuren; ze stellen haast niets voor in vergelijking met de zaken gerelateerd aan profeetschap. De vertaling van een bayt (tweeregelig vers) in het Perzisch:

De zon komt op, het land wordt verlicht,

De ochtendster kan niet meer gezien worden, allicht!

Ik heb het verklaard in mijn boeken en mijn brieven. Ik vertel nogmaals

dat de superioriteit van de graden van profeetschap gelijk op een grote zee. In vergelijking met deze zee, zijn de graden van wilâyah net als een druppel water. Maar helaas, velen die de graden van profeetschap niet hebben kunnen bereiken, hebben gezegd dat wilâyah (heiligheid) superieur is aan nubuwwah (profeetschap). Vele andere hebben deze uitspraak omgedraaid en gezegd dat de wilâyah van profeten superieur is aan hun eigen nubuwwah. Al deze personen waren niet in staat om te begrijpen wat het profeetschap inhoudt. Zij hebben uitspraken gedaan zonder het te begrijpen. Hetzelfde geldt voor degenen die sakr [dus, de toestand waarin men afwezig en verstrooid is] superieur zien aan sahw, dus nuchterheid. Als ze wisten wat sahw inhield, dan zouden ze wanneer ze het over sahw hadden, zelfs geen woord reppen over sakr. De vertaling van een regel in het Perzisch:

Aarde kan niet vergeleken worden met de zuivere wereld

Blijkbaar zagen zij de sahw van de superieure mensen gelijkwaardig aan de sahw van de onwetenden, dat ze sakr superieur aan sahw hebben beschouwd. Hadden ze de sakr van de onwetenden maar ook gezien als de sakr van de superieuren, zodat ze deze uitspraken niet hadden gedaan. Immers iedereen die beschikt over verstand weet dat sahw – nuchterheid – vanzelfsprekend beter is dan sakr – dronkenschap. Dit geldt ook voor de sahw van de onwetenden, en ook voor de sahw van de superieuren. Wilâyah superieur zien aan profeetschap, en sakr aan sahw, lijkt op het superieur zien van ongeloof aan het moslim-zijn, en onwetendheid aan kennis. Immers, kufr (ongeloof) en jahl (onwetendheid) lijkt op wilâyah, terwijl islam en ma'rifah (spirituele kennis) zich voordoen bij profeetschap. Mansûr al-Hallâj (qaddasallâhu ta'âlâ sirrahul'azîz) zegt het volgende, zoals weergegeven in de vertaling van een bayt in het Arabisch:

Ik geloof niet in de religie van Allah, ongeloof is nodig,

Dit is volgens mij zo, ook al vinden de moslims dit niet goed!

Muhammad (‘alayhissalâm) heeft afstand genomen van ongeloof en heeft zijn toevlucht gezocht bij Allâhu ta'âlâ. In de ma'âl van de 84^e âyah (vers) van sûra al-Isrâ wordt gezegd: **(Zeg tegen hen: Iedereen handelt volgens zijn aard!)** Men moet goed weten dat in de islam, islam beter is dan ongeloof; zo is de islam in haqîqah (de innerlijke aard van de islam) ook beter dan ongeloof. Immers, de islam is de uiterlijke verschijning van de haqîqah.

Vraag: In de graden van wilâyah die (**Jam'**) worden genoemd, bevinden zich ongelooft, onwetendheid en sakr; terwijl in de graden erboven die (**Farq**) worden genoemd, zich islam, sahw (nuchterheid) en ma'rifah bevinden. Zodus, hoe kan men dan zeggen dat ongelooft, sakr en onwetendheid bestaan in de graden van wilâyah?

Antwoord: De sahw en soortgelijken in de graden van 'Farq' zijn sahw in vergelijking met de zware sakr (dronkenschap) in de graden van 'Jam'. Daar is de sahw vermengd met sakr. Ook de islam daar is vermengd met ongelooft. Zo is de ma'rifah evenzeer besmeurd met onwetendheid. Als het opgeschreven kon worden, dan zou ik de hâls (staten) en ma'rifahs in de graden van farq in het lang en in het breed vertellen, en zou ik verklaren dat in die graad sakr en soortgelijken ermee vermengd zijn. Zij die intelligent zijn kunnen ook door na te denken begrijpen dat dit het geval is. Verbazingwekkend, het is werkelijk verbazingwekkend! Wat men moet weten is dat profeten ('alayhimussalawâtu wattaslîmât) al hun verhevenheden en superioriteiten hebben gevonden op het pad van profeetschap, en niet op het pad van wilâyah! Wilâyah is niets anders dan het bedienen van profeetschap. Als wilâyah superieur zou zijn aan profeetschap, dan zouden de hogeren onder de engelen – omdat hun wilâyah superieur is aan de andere wilâyahs – superieur zijn aan de profeten ('alayhimussalawâtu wattaslîmât) [hetgeen niet het geval is].

De meeste van de personen die wilâyah superieur achten aan profeetschap, hebben – doordat ze zagen dat de wilâyah van de hogere engelen superieur was aan de wilâyah van de profeten – gezegd dat de hogere engelen superieur zijn aan de profeten. Ze zijn afgedwaald van hetgeen de meerderheid van de Ahl as-sunnah geleerden (rahmatullâhi 'alayhim ajma'în) hebben medegedeeld. Deze vergissingen van hen komt voort uit het niet begrijpen van het profeetschap.

Aangezien we verwijderd zijn van de tijd van profeetschap, denkt nu iedereen dat de graden van profeetschap lager zijn dan de graden van wilâyah. Om deze reden heb ik wat langer stilgestaan bij dit onderwerp. Ik heb de werkelijke aard van deze materie toch een beetje kunnen belichten. O Rabb (Heer)! Vergeef onze zonden. Laat onze voeten op het juiste pad! Sta ons bij wanneer we strijden tegen de ongelovigen! Âmin (amen). Mijn waardevolle broeder mayân shaykh Dâwud was op weg naar jou. Hij was de oorzaak van deze woorden. Wassalâm.

5 - IMÂM AL-A'ZAM ABÛ HANÎFA

(rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh)

In het boek (**Qâmûs al-a'lâm**) staat het volgende:

De naam van Imâm al-a'zam Abû Hanîfa was Nu'mân. Zijn vader heette Thâbit. De naam van zijn grootvader was ook Nu'mân. Hij was de eerste van de vier grote imâms van de Ahl as-sunnah. Imâm heeft de betekenis van 'diepzinnige geleerde'. Hij was een hoofdplaaar van de briljante religie van Muhammad ('alayhissalâm), en was een afstammeling van een Perzische vooraanstaande persoon. Zijn grootvader had zich bekeerd tot de islam. Hij werd geboren in het jaar 80 AH [698] in Koefa. Hij heeft in dezelfde tijd geleefd als enkele onder de Sahâba al-kirâm, namelijk Anas ibn Mâlik, 'Abdullah ibn Abî Awfâ, Sahl ibn Sa'd Sâidî en Abû Tufayl Âmir ibn Wâsila ('alayhimurridwân). Hij heeft de kennis van fiqh geleerd van Hammâd ibn Abî Sulaymân, en heeft in het gezelschap verkeerd van vele grote vooraanstaande personen van de Tâbi'in, en van Imâm Ja'far as-Sâdiq. Hij had een groot aantal hadîth ash-sharîfs uit het hoofd geleerd. Indien hij geen madhhab imâm was geworden, dan nog had hij het vermogen en cultuur om een grote rechter te worden. Hij had een uitmuntend verstand en een scherpzinnige intelligentie die iedereen versteld deed staan. Binnen een korte tijd bereikte hij in de kennis van fiqh een onevenaarbare graad. Zijn naam en faam verspreidden zich over de wereld.

Marwân ibn Muhammad, de veertiende en laatste kalief van de Omajjaden, was de kleinzoon van Marwân ibn Hakam. Hij werd in 132 AH [750] vermoord in Egypte. Zijn kalifaat duurde vijf jaar. In zijn tijd had Yazîd ibn 'Amr, de gouverneur van Irak, Imâm al-a'zam Abû Hanîfa voorgesteld om rechter te worden aan de rechtbank van Koefa; hij weigerde echter dit voorstel omwille van zijn hoge mate aan zuhd (terughoudendheid), taqwâ (godsvrees) en wara', net als zijn enorme kennis en intelligentie. Hij vreesde dat hij omwille van zijn menselijke aard, niet in staat zou zijn de rechten van de dienaren te beschermen. Op bevel van Yazîd kreeg hij honderdtien zweepslagen op zijn hoofd. Zijn gezegende hoofd en gezicht waren opgezwollen. De volgende dag haalde Yazîd de Imâm uit [de gevangenis] en zette hem onder druk door zijn voorstel te herhalen. De Imâm zei: "Laat me overleggen." Hij kreeg toestemming om weg te gaan. Hij ging naar Mekka al-mukarrama en bleef er vijf à zes jaar.

In 150 AH [767] verplichtte de Abbasidische kalief Abû Ja'far Mansûr

hem om het hoofd te worden van het Hooggerechtshof/Hof van Cassatie/Hof van Beroep. De Imâm aanvaardde dit voorstel niet en werd om deze reden in de gevangenis geplaatst. Hij kreeg zweepslagen; elke dag werd het aantal zweepslagen vermeerderd met tien. Wanneer het aantal zweepslagen de honderd bereikte, stierf hij de marteldood. Abû Sa'd Muhammad ibn Mansûr al-Khwârizmî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh), een van de vizieren van de Seltsjoekse sultan Melikshah, liet een prachtig koepelgewelf bouwen over het graf van hadrat Abû Hanîfa. De Ottomaanse sultans hebben deze tombe later verschillende keren laten restaureren en decoreren. Melikshah (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) is de derde Seltsjoekse sultan en de zoon van Sultan Alparslan [447-485 AH].

Abû Hanîfa (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) was de eerste die de kennis van fiqh opsplijste in vertakkingen. Hij heeft de kennis van elke tak afzonderlijk verzameld en heeft de boeken (**Farâ'id**) en (**Shurû't**) geschreven. Hij heeft ontelbaar veel boeken die zijn omvangrijke kennis van de fiqh aantonen, en zeker zijn buitengewone bekwaamheid in qiyâs (analogie), en zijn verbazingwekkende superioriteit in zuhd, taqwâ, hilm (zachtaardigheid) en salâh (vroomheid). Hij had veel leerlingen waarvan er sommigen grote mujtahids zijn geworden.

Tijdens het Ottomaanse Rijk werd de Hanafî madhhab overal verspreid. Het was zo goed als de officiële madhhab van de Staat. Vandaag de dag verrijcht meer dan de helft van de moslims op de wereld en het merendeel van de Ahl as-sunnah, zijn daden van aanbidding volgens de Hanafî madhhab. Hierbij is de tekst uit (**Qâmûs al-a'lâm**) voltooid.

In het boek (**Mir'ât al-kâ'inât**) staat als volgt:

De voorvaders van Imâm al-a'zam waren van de stad Fâris in Iran. Zijn vader Thâbit had Imâm 'Alî (radiyallâhu 'anh) ontmoet in Koefa; de Imâm sprak een zegen uit over hem en zijn zoon. Imâm al-a'zam behoorde tot de vooraanstaanden van de Tâbi'in en had Anas ibn Mâlik (radiyallâhu ta'âlâ 'anh) en nog drie of zeven andere Sahâba al-kirâm gezien. Hij had van hen hadîth ash-sharîfs geleerd.

In een hadîth ash-sharîf die Imâm al-Khwârizmî heeft geciteerd van Abû Hurayra via isnâd muttasil (een ononderbroken keten van overleveraars), wordt gezegd: (**Uit mijn ummah (gemeenschap) zal er iemand komen met de naam Abû Hanîfa. Hij zal op de Dag der Oordeels het licht zijn van mijn ummah.**) In een andere hadîth ash-sharîf wordt gezegd: (**Er zal iemand komen wiens naam Nu'mân ibn Thâbit is en die Abû**

Hanîfa wordt genoemd. Hij zal de religie van Allâhu ta'âlâ en mijn sunnah nieuw leven inblazen.) en (In elke eeuw zullen er personen zijn uit mijn ummah die hoge graden zullen bereiken. Abû Hanîfa is degene met de hoogste graad van zijn tijd.) Deze drie hadîth ash-sharîfs staan geschreven in de boeken (**Mawdû'ât al-'ulûm**) en (**Durr al-mukhtâr**). De volgende hadîth ash-sharîf is ook welbekend: (**Uit mijn ummah zal er iemand komen met de naam Abû Hanîfa. Hij heeft een moedervlek tussen zijn twee schouderbladen. Allâhu ta'âlâ zal Zijn religie doen herleven door middel van hem.**)

[In het voorwoord van (**Durr al-mukhtâr**) staat het volgende: (In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: (**Net zoals Adam ('alayhissalâm) opschepte met mij, zo schep ik ook met een persoon uit mijn ummah met de naam Nu'mân en de kunya (soort bijnaam) Abû Hanîfa. Hij is het licht van mijn ummah.**) In een andere hadîth ash-sharîf zei de Profeet: (**Profeten scheppen op met mij. En ik schep op met Abû Hanîfa. Degene die houdt van hem, zal van mij gehouden hebben. Degene die hem vijandig gezind is, zal mij vijandig gezind zijn.**) Deze hadîth ash-sharîfs staan geschreven in het boek (**Muqaddima**) van de grote geleerde hadrat Abu'l-Layth as-Samarqandî, en in het boek (**Taqadduma**), een sharh (toelichtend boek) van het voorgaande boek. In het voorwoord van het fiqh boek (**Muqaddima**) van Ghaznawî zijn er hadîth ash-sharîfs terug te vinden waarin Imâm al-a'zam wordt geprezen. In de sharh van dit boek, namelijk (**Diyâ' al-ma'nawî**), zegt Qâdî Abu'l-Baqâ: "Abu'l-Faraj 'Abdurrahmân ibn al-Jawzî heeft – steunend op de woorden van Khatîb al-Baghdâdî – gezegd dat deze hadîths mawdû' waren. Echter, deze uitspraak van hem komt neer op ta'assub (bigotterie), aangezien deze hadîths overgeleverd zijn via verschillende ketens van overleveraars." Ibn 'Âbidîn heeft in zijn sharh van (**Durr al-mukhtâr**) aangetoond dat deze hadîths niet mawdû' zijn. Verder vermeldde hij de volgende hadîth ash-sharîf die hij overnam uit het boek (**Khayrât al-hisân**) van hadrat Ibn Hajar al-Makkî: (**De versiering van de wereld zal weggenomen worden in het jaar 150.**) De grote fiqh geleerde Shams al-a'imma 'Abdulghaffâr al-Kardarî die overleed in 562 AH [1166], heeft gezegd: (Het is overduidelijk dat deze hadîth ash-sharîf verwijst naar Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, aangezien hij overleed in het jaar 150.) In een hadîth ash-sharîf overgeleverd door Bukhârî en Muslim, wordt gezegd: (**Als îmân (het geloof) naar de planeet Venus zou gaan, dan zou iemand van de zonen van Fâris het terug brengen.**) Imâm as-Suyûtû,

een Shâfi'î geleerde, meldt het volgende in verband met deze hadîth: (Het is unaniem overgeleverd dat deze hadîth verwijst naar Imâm al-a'zam.) Nu'mân 'Âlûsî schrijft in zijn boek (**Ghâliyya**) dat deze hadîth verwijst naar Abû Hanîfa en dat zijn grootvader afkomstig was van een Fâris familie. 'Allâma Yûsuf, een Hanbalî geleerde, heeft in zijn boek (**Tanwîr as-sahîfa**) de volgende woorden overgenomen van hâfiz 'allâma Yûsuf ibn 'Abdulbarr, qâdî (rechter) van Lissabon, in Andalusië: (Spreek niet kwaad over Abû Hanîfa en geloof niet in degenen die hem belasteren! Ik zweer bij Allah dat ik niemand ken die meer superieur is dan hem, die meer wara' bezit dan hem en die meer kennis heeft dan hem. Geloof niet in de woorden van Khatîb al-Baghdâdî! Hij koesterde ta'assub (bigotterie; zich krampvastig vasthouden aan zijn eigen mening) tegenover geleerden. Hij heeft Abû Hanîfa, Imâm Ahmad en zijn leerlingen belasterd. De islamitische geleerden hebben een antwoord gegeven op Khatîb en hebben hem bekritiseerd. 'Allâma Yûsuf Shamsaddîn al-Baghdâdî, de kleinzoon van Ibn al-Jawzî, schrijft in zijn boek (**Mir'ât az-zamân**) dat bestaat uit veertig volumes, dat hij erg verbaast was over het feit dat zijn grootvader Khatîb heeft opgevolgd.) Ibn 'Abdulbarr werd geboren in 368 AH [978] en overleed in 463 AH [1071] te Shatiba (Jativa). Imâm al-Ghazâlî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) prijst in zijn boek (**Ihyâ'**) Imâm al-a'zam met de woorden "âbid", 'zâhid' en 'al-'ârifu billâh'. Het feit dat de Sahâba al-kirâm en de religieuze geleerden elk verschillende visies hadden, moet ons er niet aan doen denken dat ze elkaars uitspraken niet goedkeurden, dat ze niet konden omgaan met elkaar of dat ze elkaar niet liefhadden; mujtahids (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhim ajma'in) weken in hun ijtihâds af van elkaar omwille van Allah en om de islam te dienen. Tot hier werd een klein gedeelte vertaald uit Ibn 'Âbidîn. In het tweede volume van het boek (**Endless Bliss**) staat uitvoerig beschreven dat in de wetenschap van (**Usûl al-hadîth**), een (**Mawdû' hadîth**) niet de betekenis heeft van 'valse, verzonnen hadîth'.]

Een geleerde vroeg in een droom aan Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): (Wat kunt u zeggen over de kennis van Abû Hanîfa?) Hij ('alayhis-salâm) antwoordde hierop: (Iedereen heeft zijn kennis nodig!) Een andere geleerde vroeg in zijn droom: (O Rasûlullah! Wat kunt u zeggen over de kennis van Nu'mân ibn Thâbit die verblijft in de stad Koefa?) Hij zei: (Leer van hem en handel voglens hetgeen hij je heeft geleerd! Hij is een zeer goede persoon.) Imâm 'Alî (radiyallâhu 'anh) heeft gezegd: (Laat ik jullie op de hoogte brengen van een persoon in deze stad, Koefa, met de naam Abû

Hanîfa. Zijn hart zal vervuld zijn met kennis en hikmah (wijsheid). In het Einde der Tijden zullen vele mensen ten onder gaan doordat ze zijn waarde niet zullen kennen, net zoals de sjiieten ten onder zullen gaan omwille van Abû Bakr en ‘Umar.) Imâm Muhammad al-Bâqir ibn Zayn al-‘Âbidîn ‘Alî ibn Husayn (rahmatullâhi ‘alayhim) keek Abû Hanîfa aan en zei: (Wanneer de mensen die de religie van mijn voorvaders vernietigen toenemen, dan zal Jij die doen herleven. Jij zal de redder van de vrezenden en de toevluchtsoord van degenen die moeilijkheden hebben met het vinden van het juiste pad! Jij zal de afgedwaalden doen keren naar het rechte pad! Allâhu ta’âlâ zal jouw helper zijn!) Muhammad al-Bâqir werd geboren in 57 AH in Medina en overleed in 113. Hij ligt begraven in Medina, bij de graftombe van hadrat ‘Abbâs (radiyallâhu ta’âlâ ‘anh).

In zijn jongere jaren, bestudeerde Imâm al-a’zam de kennis van kalâm en ma’rifah en werd hierin uitermate deskundig. Later heeft hij gedurende achttien jaar Imâm Hammâd bediend, waarop hij maturiteit verkreeg. Toen Hammâd overleed, nam hij zijn plaats in als mujtahid en muftî. Zijn kennis en superioriteit verspreidde zich overal. Hij was wat betreft zijn deugdzzaamheid, intelligentie, scherpzinnigheid, zuhd, taqwâ, betrouwbaarheid, zijn bekwaamheid om gevat van repliek te dienen, zijn vroomheid, rechtshapenheid en perfectie in alle opzichten, superieur aan alle mensen uit zijn tijd. Alle mujtahids en nobele mensen uit zijn tijd en degenen die na hem kwamen – zelfs de christenen – hebben hem keer op keer geprezen. Imâm ash-Shâfi’î zei: (Alle fiqh geleerden zijn als het ware de kinderen van Abû Hanîfa.) Een andere keer zei hij: (Ik ontvang zegeningen (tabarruk) omwille van Abû Hanîfa. Ik bezoek zijn graf elke dag. Wanneer ik me in moeilijkheden bevind, ga ik naar zijn graf en verricht ik er twee rak’ah (eenheden) gebed. Ik smeeek tot Allâhu ta’âlâ, en Hij geeft mij wat ik wens.) Imâm ash-Shâfi’î was de leerling van Imâm Muhammad. Hij zei: (Allâhu ta’âlâ heeft mij kennis via twee personen geschonken: de hadîth heb ik van Sufyân ibn ‘Uyayna geleerd en de fiqh van Muhammad ash-Shaybânî.) Een andere keer zei hij: (Op vlak van religieuze kennis en wereldse zaken, is er persoon wie ik dankbaar ben. Dat is Imâm Muhammad.) Imâm ash-Shâfi’î heeft ook het volgende gezegd: (Ik heb met de kennis die ik geleerd heb van Imâm Muhammad, zoveel boeken geschreven als de lading van een lastdier. Als hij er niet was geweest, dan zou ik niets verworven hebben van kennis. De geleerden zijn als het ware de kinderen van de Iraakse geleerden. De Iraakse geleerden waren de leerlingen van de geleerden van Koefa,

en de geleerden van Koefa waren de leerlingen van Abû Hanîfa.)

Imâm al-a'zam heeft kennis opgedaan bij vierduizend personen.

In elke eeuw hebben geleerden verschillende boeken geschreven over de grootsheid van Imam al-a'zam.

In de Hanafi madhhab zijn er 500.000 religieuze kwesties opgelost; op al deze kwesties is er een antwoord gegeven.

Hafîz al-kabîr Abû Bakr Ahmad al-Khwârizmî zegt in zijn boek (**Musnad**): (Sayf al-a'imma heeft gezegd dat wanneer Imâm al-a'zam Abû Hanîfa een kwestie afleidde uit de Qur'ân al-karîm en de hadîth ash-sharîfs, hij dit meldde aan zijn leraren. Zolang zij allen het niet bevestigden, gaf hij dit antwoord niet aan de vragensteller.) Tijdens zijn lessen in de moskee in de stad Koefa, woonden zijn duizend leerlingen elke les bij. Veertig van zijn leerlingen waren mujtahid. Wanneer hij een antwoord vond voor een kwestie, deelde hij deze mee aan zijn leerlingen. Ze bestudeerden deze samen, en wanneer ze tot overeenstemming kwamen over het feit dat het overeenkwam met de Qur'ân al-karîm, de hadîth ash-sharîfs en de uitspraken van de Sahâba al-kirâm, zei hij uit vreugde: (Alhamdulillah wallâhu akbar). Al degenen die aanwezig waren tijdens de les zeiden hetzelfde. Daarna zei hij dat ze het moesten opschrijven.

[In het boek (**Radd al-wahhâbî**) staat in het Perzisch het volgende geschreven: Om een (**Mujtahid**) te kunnen zijn, moet men gespecialiseerd zijn in de Arabische taal en in de verschillende taalkundige wetenschappen zoals awdâ', sahih, marwî, mutawâtir, de manieren van radd, de mawdû' woordenschat, de fasih, radî en mazmûn vormen; alsook mufrad, shâdh, nâdir, musta'mal, muhmal, mu'rab, ma'rifa, ishtiqaq, haqîqa, majâz, mushtarak, izdâd, mutlaq, muqayyad, ibdâl en qalb. Daarbij moet men gespecialiseerd zijn in de wetenschappen sarf, nahw, ma'ânî, bayân, badî' en balâghat; in de usûl al-fiqh, usûl al-hadîth en usûl at-tafsîr. Men moet evenzeer de uitspraken van de jarh en ta'dîl imâms uit het hoofd geleerd hebben. Om een (**Faqîh**) te kunnen zijn, moet men naast de bovenstaande zaken, ook kennis hebben over de dalîl (bewijs) van elke mas'ala (kwestie) en dient men de betekenis, de murâd (opzet, bedoeling) en ta'wîl (interpretatie) van elke dalîl te onderzoeken. Om een (**Muhaddith**) (hadîth geleerde) te kunnen zijn, moet men de hadîth ash-sharîfs uit het hoofd leren net zoals men het heeft gehoord; het is niet noodzakelijk om de betekenis, murâd en ta'wîl ervan te kennen, en om de bewijzen van de ahkâm al-islâmiyya te begrijpen. Als een fiqh geleerde over een hadîth ash-sharîf zegt dat het

sahîh (authentiek) is, terwijl een hadîth geleerde het classificeert als da'îf, dan wordt de voorkeur gegeven aan het argument van de faqîh. Om deze reden is de uitspraak of ra'y (persoonlijk oordeel) van Imâm al-a'zam – de eerste mujtahid en de meest superieure faqîh – meer waardevol dan al de anderen. Immers, hij heeft vele hadîths rechtstreeks gehoord van de Sahâba al-kirâm. Een hadîth die sahîh werd beschouwd door deze verheven Imâm, werd evenzo sahîh beschouwd door alle islamitische geleerden. Een hadîth geleerde kan de graad van een fiqh geleerde niet evenaren; de graad van een madhhab imâm kan hij al helemaal niet bereiken.

‘Abdulhaqq ad-Dahlawî, een hadîth geleerde, heeft het volgende gezegd in zijn boek (**Sirât-i mustaqîm**): (Sommige hadîth ash-sharîfs die Imâm ash-Shâfi'î aangenomen heeft als bewijs heeft Imâm al-a'zam Abû Hanîfa niet aangenomen als bewijs. De lâ-madhhabî personen die dit zagen, hebben deze kans gegrepen om Imâm al-a'zam te belasteren en riepen uit dat Abû Hanîfa de hadîths niet zou gevolgd hebben. Echter, hadrat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa heeft voor de betreffende kwestie als bewijs andere hadîth ash-sharîfs gevonden die meer sahîh en sterk waren, en heeft die hadîths ook aangenomen.)

In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(De besten onder mijn ummah zijn degenen die leven in mijn eeuw. De besten daarna zijn degenen die na hen komen. En de besten na hen zijn degenen die na hen komen.)** Deze hadîth ash-sharîf toont aan dat de Tâbi'în beter en meer superieur zijn dan de Taba' at-tâbi'în. Islamitische geleerden hebben unaniem medegedeeld dat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa sommige van de Sahâba al-kirâm heeft gezien en dat hij van hen hadîth ash-sharîfs heeft gehoord, en dat hij om die reden behoort tot de Tâbi'în. Bijvoorbeeld, Imâm al-a'zam Abû Hanîfa heeft de hadîth ash-sharîf **(Aan degene die omwille van Allah een moskee bouwt, zal in het Paradijs een paleis geschonken worden.)** gehoord van de Sahâbî (Metgezel) ‘Abdullah ibn Abî ‘Awfâ. Jalâladdîn as-Suyûtî, een Shâfi'î geleerde, zegt in zijn boek (**Tabyîd as-sahifa**): Imâm ‘Abdulkarîm, een Shâfi'î geleerde, heeft een aparte boek geschreven waarin de Metgezellen die Imâm al-a'zam gezien heeft, uitvoerig worden beschreven. In (**Durr al-mukhtâr**) staat geschreven dat Imâm al-a'zam zeven Metgezellen heeft gezien. Van de vier madhhab imâms kreeg enkel Imâm al-a'zam de eer om te behoren tot de Tâbi'în. De uitspraak van personen die iets aanvaardden, de voorkeur geven boven degenen die deze uitspraak niet aanvaardden, is een regel in de (**‘Ilm al-usûl**). Zodus, aangezien Imâm al-a'zam Abû Hanîfa

behoort tot de Tâbi'în, is hij de meest superieure onder de madhhab imâms. Het feit dat de lâ-madhhabî personen de superioriteit van Imâm al-a'zam ontkennen en hem proberen te belasteren door te zeggen dat hij zwak was in de kennis van hadîth, lijkt op het feit dat ze de superioriteit van hadrat Abû Bakr en hadrat 'Umar ontkennen. Hun ontkenning en koppigheid is geen soort ziekte dat genezen kan worden met preken of raadgevingen. Moge Allâhu ta'âlâ hen genezing schenken! 'Umar (radiyallâhu 'anh), de kalief van de moslims, zei tijdens zijn khutba (preek): (O moslims! Net zoals ik nu aan jullie vertel, zo heeft Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) tijdens zijn khutba het volgende gezegd tegen ons: **(De besten onder de mensen zijn mijn Sahâba (Metgezellen). De besten na hen zijn degenen die na hen komen. En de besten na hen zijn degenen die na hen komen. Onder degenen die later komen, zullen er leugenaars zitten.)** De vier madhhabs die de moslims heden ten dage volgen en imiteren, zijn de madhhabs van de deugdelijke mensen over wie Rasûlullah heeft getuigd dat ze deugdelijk waren. De islamitische geleerden hebben op basis van overeenstemming medegedeeld dat het niet toegestaan is om vandaag de dag een andere madhhab dan deze vier madhhabs te volgen.

Ibn Nujaym al-Misrî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh), de schrijver van het boek **(Bahr ar-râ'iq)**, zegt in zijn boek **(Ashbâh)** het volgende: (Imâm ash-Shâfi'î heeft gezegd dat de persoon die deskundig wil worden in de kennis van fiqh, de boeken van Abû Hanîfa moet lezen.) 'Abdullah ibn Mubârak heeft gezegd: (Ik heb geen deskundige gezien die meer geleerd was in de kennis van fiqh, dan Abû Hanîfa. De grote geleerde Mis'ar knielde voor Abû Hanîfa en leerde van hem de zaken die hij niet wist. Ik heb lessen gevolgd bij duizend geleerden, maar als ik Abû Hanîfa niet had gezien, dan zou ik vallen in het moeras van de Griekse filosofie.) Abû Yûsuf heeft gezegd: (Ik heb in de kennis van hadîth niemand gezien die meer diepe kennis had dan Abû Hanîfa. Er is geen geleerde die de hadîth ash-sharîfs even bekwaam kon verklaren als hem.) De grote geleerde en mujtahid Sufyân ath-Thawrî heeft gezegd: (In vergelijking met Abû Hanîfa waren wij net zoals mussen ten opzichte van een valk. Abû Hanîfa is de leider van de geleerden.) 'Alî ibn Âsim heeft gezegd: (Als de kennis van Abû Hanîfa zou gemeten worden met het geheel van de kennis van de geleerden uit zijn tijd, dan zou de kennis van Abû Hanîfa zwaarder doorwegen.) Yazîd ibn Hârûn heeft gezegd: (Ik heb lessen gevolgd bij duizend geleerden. Onder hen heb ik niemand gezien die zoveel wara' had of zo verstandig was als

Abû Hanîfa (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh.) Muhammad ibn Yûsuf ash-Shâfi'î, een van de Damascaanse geleerden, schrijft in zijn boek (**'Uqûd al-jumân fi manâqibi-n-Nu'mân**) lofvolle woorden over Abû Hanîfa; hij beschrijft uitvoerig zijn superioriteit en vermeldt dat Abû Hanîfa de leider van de mujtahids is. Abû Hanîfa heeft gezegd: (Wij houden ons aan het geheel van de hadîth ash-sharîfs van Rasûlullah. Wij zoeken naar de woorden van de Sahâba al-kirâm, kiezen deze uit en volgen deze op. De woorden van de Tâbi'în daarentegen, zijn net als onze woorden.) Hierbij is de vertaling uit (**Radd al-wahhâbî**) voltooid. Dit boek werd in 1264 AH [1848] gedrukt in India, en in 1401 AH [1981] in Istanboel.

Mawlânâ Muhammad 'Abduljalîl heeft in zijn boek (**Sayf al-muqalidîn 'alâ a'nâk-il-munkirîn**) in het Perzisch het volgende geschreven: (Lâ-madhhabî personen zeggen dat Abû Hanîfa zwak was in de kennis van hadîth.) Deze uitspraken van hen tonen hun onwetendheid en jaloezie aan. Imâm adh-Dhahabî en Ibn Hajar al-Makkî hebben gezegd dat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa een hadîth geleerde was. Hij heeft hadîths geleerden van vierduizend geleerden. Driehonderd van hen behoorden tot de Tâbi'în en waren hadîth geleerden. Imâm ash-Sha'rânî zegt in het eerste volume van zijn boek (**Mizân**): (Ik heb drie van de musnads [hadîth boeken] van Imâm al-a'zam bestudeerd. Ze zijn allemaal overgeleverd van de bekende geleerden van de Tâbi'în.) De vijandigheid van de lâ-madhhabî personen tegenover de Salaf as-sâlihîn en hun jaloezie tegenover de mujtahid imâms en met name deze tegenover hun leider, Imâm al-muslimîn Abû Hanîfa, heeft blijkbaar hun hart zodanig blind en hun geweten zodanig vernietigd dat ze de goedheden en superioriteiten van deze islamitische geleerden ontkennen. Ze willen niet dat de zaken waarover zij niet beschikken, aanwezig zijn bij andere sâlih (vrome) mensen. Om deze reden ontkennen ze de superioriteiten van onze religieuze imâms. Zo laten ze zich overmeesteren door de shirk (afgoderij) van jaloezie. In het boek (**Hadâ'iq**) staat geschreven dat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa de hadîth ash-sharîfs die hij memoriseerde, opschreef. Hij bewaarde de hadîth boeken die hij geschreven hadden, in kisten. Sommige van deze kisten nam hij altijd met zich mee. Het feit dat hij weinig hadîths heeft overgeleverd, toont niet aan dat hij weinig hadîths heeft gememoriseerd. Enkel bigotte vijanden van de islam kunnen zulke dingen beweren. Deze bigotterie van hen getuigt van de perfectie van Imâm al-a'zam. Immers, laster van degenen met weinig kennis toont de perfectie van de geleerden aan. Een grote madhhab

stichten en honderdduizenden vragen beantwoorden door bewijzen aan te halen uit de âyat al-karîma's (heilige verzen uit de Qur'ân) en de hadîth ash-sharîfs, kan onmogelijk gedaan worden door een persoon die niet deskundig is in de kennis van tafsîr (exegese) en hadîth. Daarbij, het opstellen van een nieuwe, unieke madhhab waarvan er geen model of voorbeeld bestaat, is een duidelijk bewijs van de deskundigheid van Imâm al-a'zam in de wetenschappen van tafsîr en hadîth. Het feit dat hij geen tijd had om de hadîth ash-sharîfs daarenboven te vermelden en de overleveraars op te sommen, is te wijten aan zijn bovenmenselijke inspanningen om een nieuwe madhhab te stichten; dit kan geen gegronde reden zijn om deze verheven Imâm op een afgunstige manier te bekladden door te beweren dat hij zwak was in de kennis van hadîth. Het is trouwens geweten dat riwâya (overleveren) zonder dirâya (bekwaamheid, talenten) niet aanvaard wordt. Ibn 'Abdilbarr heeft bijvoorbeeld gezegd: (Als riwâya zonder dirâya waardevol zou zijn, dan zou het citeren van een hadîth door een vuilnisman superieur zijn aan het verstand van Luqmân.) Hoewel Ibn Hajar al-Makî behoorde tot de Shâfi'î geleerden, heeft hij in zijn boek (**Qalâ'id**) het volgende gezegd: (De grote hadîth geleerde A'mash heeft vele kwesties gevraagd aan Imâm al-a'zam Abû Hanîfa. De Imâm antwoordde elk van zijn vragen door hadîth ash-sharîfs te citeren. Toen A'mash zag hoe diep de kennis van Imâm al-a'zam in de hadîth was, zei hij: "O fiqh geleerden! Jullie zijn net als deskundige artsen! Wij, de hadîth geleerden, zijn net als apothekers! Wij vermelden de hadîths en degenen die deze hebben overgeleverd. Jullie begrijpen de betekenis van hetgeen wij vertellen.") In het boek (**'Uqûd al-jawâhiri-l-munîfa**) wordt gezegd: 'Ubaydullah ibn 'Amr bevond zich in het gezelschap van de grote hadîth geleerde A'mash. Iemand kwam af en stelde een vraag. A'mash begon na te denken over het antwoord. O dat moment kwam Imâm al-a'zam Abû Hanîfa. A'mash vroeg het antwoord van deze vraag aan de Imâm. Deze laatste gaf meteen een uitgebreid antwoord. A'mash was vol bewondering over zijn antwoord en zei: "O Imâm! Uit welke hadîth heb je dit afgeleid?" Imâm al-a'zam las een hadîth ash-sharîf voor en zei: "Uit deze hadîth heb ik het afgeleid. Ik had deze van jou gehoord." Imâm al-Bukhârî had driehonderdduizend hadîths uit het hoofd geleerd. Hij heeft enkel twaalfduizend hiervan opgeschreven in zijn boeken; hij had immers een grote vrees voor de verschrikking van de volgende hadîth ash-sharîf: **(De persoon die iets wat ik niet heb gezegd, vermeldt als een hadîth, zal een erg pijnlijke straf ondergaan in de Hel.)** Omdat Imâm al-a'zam Abû Hanîfa meer wara' en taqwâ bezat, had

hij zeer strenge voorwaarden gesteld voor het overleveren van hadîths. Hij overleverde enkel de hadîth ash-sharîf die voldeed aan deze voorwaarden. Sommige hadîth geleerden hebben een groot aantal hadîths overgeleverd omdat ze een brede branche hadden en hun voorwaarden niet streng waren. Er is geen enkele hadîth geleerde die anderen of andere geleerden heeft gekleineerd omwille van de verschillen in voorwaarden. Als dit niet het geval zou zijn, dan zou Imâm Muslim kwetsende woorden gebruiken tegenover Imâm al-Bukhârî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhimâ). Het feit dat Abû Hanîfa weinig hadîth heeft overgeleverd vanwege zijn grote mate aan taqwâ, kan enkel een reden zijn om hem te prijzen en verheerlijken. Hierbij is de vertaling uit (**Sayf al-muqallidîn**) voltooid.]

Het boek (**Mir'ât al-kâ'inât**) gaat verder: Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (rahmatullâhi 'alayh) verrichtte het ochtendgebed elke dag in de moskee en beantwoordde tot de middag de vragen van leerlingen. Na het middaggebed onderwees hij kennis aan zijn leerlingen tot het late avondgebed. Na het late avondgebed ging hij naar huis, rustte een tijdje en ging daarna weer naar de moskee om tot het ochtendgebed daden van aanbidding te verrichten. Mis'ar ibn Kadâm al-Kûfî, die behoorde tot de Salaf as-sâlihîn, en andere waardevolle personen hebben deze gedragingen van de Imâm overgeleverd. Mis'ar overleed in 115 AH [733].

Hij verdiende zijn kost op een halâl (toegelaten) wijze door handel te drijven. Hij zond goederen naar andere plaatsen en kocht met zijn inkomsten de noden van zijn leerlingen. Hij besteedde veel aan zijn eigen huishouden en gaf evenveel sadaqa (aalmoezen) aan de armen als dat hij spendeerde aan zijn huishouden. Daarbovenop schonk hij elke vrijdag twintig goudstukken aan de armen voor de zielen van zijn ouders. Hij strekte zijn benen niet in de richting van het huis van zijn meester Hammâd (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) ondanks dat hij zeven straten verder woonde. Een keer was hij te weten gekomen dat een van zijn bedrijfparters een grote hoeveelheid waren had verkocht op een wijze dat niet overeenkomstig was met de islam. Hij heeft de negentigduizend aqcha's (soort munten) die deze waren hadden opgebracht, geschonken aan de armen zonder een enkel ervan voor zichzelf te houden. Op een dag hadden rovers de dorpen van de stad Koefa overvallen en hadden ze hun schapen gestolen. Sindsdien heeft de Imâm zeven jaar lang geen schapenvlees gekocht en gegeten met de gedachte dat deze gestolen schapen misschien in de stad konden geslacht worden en verkocht worden aan het volk. Hij wist immers dat een schaap

hooguit zeven jaar in leven kon blijven. In die mate had hij vrees voor harâm zaken, hij leefde de islam na in elk van zijn handelingen.

Imâm al-a'zam (rahmatullâhi 'alayh) heeft het ochtendgebed veertig jaar lang verricht met de wudû' (kleine wassing) die hij had uitgevoerd voor het late avondgebed. (Met andere woorden, hij heeft niet geslapen na het late avondgebed.) Hij heeft vijfenvijftig keer de hajj (bedevaart) verricht. Tijdens zijn laatste hajj, ging hij binnen in de Kâ'ba al-mu'azzama, verrichtte hij hier twee rak'ah gebed en las hij de gehele Qur'ân al-karîm tijdens dit gebed. Daarna verrichtte hij al huilend de volgende du'â (smeebede): (O Rabb (Heer)! Ik geen daad van aanbedding kunnen verrichten op een manier dat Jou waardig is. Maar ik heb goed begrepen dat je niet kan begrepen worden met het verstand. Vergeef de gebreken in mijn diensten voor deze begrip van mij!) Op dat moment hoorde hij een stem: (O Abû Hanîfa (rahmetullâhi ta'âlâ 'alayh)! Je hebt Mij goed gekend en hebt Mij goed bediend. Ik heb jou en de mensen die jouw madhhab aanhangen en jou volgen, tot de Laatste Dag, vergeven.) Hij las elke dag en elke nacht een keer de Qur'ân al-karîm van begin tot einde.

Imâm al-a'zam bezat zodanig veel taqwâ (godsvrees) dat hij gedurende dertig jaar elke dag had gevast [uitgezonderd de vijf dagen waarop het harâm is om te vasten]. Het kwam vaak voor dat hij in een of twee rak'ah de gehele Qur'ân al-karîm oplas. Soms reciteerde hij tijdens het gebed of erbuiten, herhaaldelijk een vers over bestraffing of een vers over barmhertigheid, en begon hij snikkend te huilen. (In de Hanafi madhhab wordt het gebed niet verbroken als men huilt omwille van Allah.) Mensen die hem hoorden, hadden medelijden met hem. In de ummah (gemeenschap) van Muhammad ('alayhissalâm) hebben enkel 'Uthmân ibn 'Affân, Tamîm ad-Dârî, Sa'id ibn Jubayr en Imâm al-a'zam Abû Hanîfa de eer gekregen om de gehele Qur'ân al-karîm te lezen tijdens één rak'ah van het gebed. Van niemand aanvaardde hij een geschenk. Hij kledde zich als de armen. Af en toe droeg hij ook zeer waardevolle kleding om de gunsten van Allâhu ta'âlâ te tonen. Hij heeft vijfenvijftig keer de hajj verricht en is enkele jaren in Mekka al-mukarrama gebleven. Op de plaats waar zijn ziel werd weggenomen [in de gevangenis], heeft hij alsnog zeventuizend keer de gehele Qur'ân al-karîm gelezen. Hij heeft gezegd: (Ik heb in heel mijn leven slechts een keer gelachen, en zelfs daar heb ik spijt over.) Hij praatte weinig en dacht veel na. Hij voerde discussies met zijn leerlingen over bepaalde religieuze onderwerpen. Op een nacht wanneer hij het late avondgebed ge-

zamenlijk verricht had in de moskee en naar buiten ging, had hij – met een voet buiten en een voet binnen de moskee – met zijn leerling Zufar gepraat over een bepaald onderwerp tot de oproep voor het ochtendgebed. Hij ging terug binnen in de moskee om het ochtendgebed te verrichten zonder dat hij zijn tweede voet buiten de moskee had geplaatst. Hij zette vierduizend dirham (soort munteenheid) van zijn inkomsten opzij en deelde de rest uit aan de armen, vanwege de volgende woorden van Imâm ‘Alî (radiyallâhu ‘anh): (Het is toegestaan om een nafaqa (levensonderhoud) te hebben tot vierduizend dirham.)

Kalief Mansûr had grote eerbied voor de Imâm. Eens had hij hem tien-duizend aqcha’s en een jâriya (slavin) geschonken. De Imâm weigerde deze echter. In die tijd had een aqcha de waarde van een dirham zilver. In het jaar 145 AH recruteerde Ibrâhîm ibn ‘Abdullah ibn hadrat Hasan soldaten om zijn broer Muhammad (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayhim ajma’în) die in Medina al-munawwara zijn kalifaat had aangekondigd, te steunen. Toen hij naar Koefa was gekomen, gingen er geruchten rond dat Abû Hanîfa hem hielp. Mansûr had dit vernomen en liet de Imâm van Koefa naar Bagdad brengen. Hij zei: (Vertel tegen iedereen dat Mansûr de rechtmatige kalief is.) In ruil hiervoor stelde hij hem voor om het hoofd te worden van het Hof van Cassatie/Hof van Beroep. Hij zette hem aanzienlijk onder druk. Echter Imâm al-a’zam accepteerde het niet. Mansûr plaatste de Imâm in de gevangenis en liet hem dertig keer slaan met een stok. Er liep bloed uit zijn gezegende voeten. Mansûr had spijt en stuurde hem dertigduizend aqcha, maar hij aanvaardde deze niet. Mansûr plaatste hem weer in de gevangenis; de stokslagen die de Imâm kreeg, werden elke dag met tien vermeerderd. (Volgens sommige berichten) werd hij op de elfde dag, uit vrees dat het volk in opstand zou komen, gedwongen op zijn rug geplaatst op de grond. In zijn mond werd een giftige sharbat (zoete drank) gegoten. Op het moment dat hij stierf, voerde hij een prostratie uit. Zowat vijftigduizend mensen hebben zijn overlijdensgebed¹⁵ verricht. Omwille van de enorme menigte, werd dit gebed met moeilijkheid verricht tot het namiddaggebed. Gedurende twintig dagen bezochten vele mensen zijn graf en verrichtten ze zijn overlijdensgebed naast zijn graf.

Hij had zevenhonderd dertig leerlingen. Elk van hen werd bekend omwille van zijn deugdzaamheid en vrome daden. De meesten waren qâdî (rechter) of muftî geworden. Zijn zoon Hammâd (rahmatullâhi ta’âlâ

15 Zie het vijftiende hoofdstuk in het vijfde volume van **Endless Bliss**.

‘alayh) was een van zijn vooraanstaande leerlingen. Hierbij is de tekst uit **(Mir’ât al-kâ’inât)** voltooid.

*Zij zijn de leiders geweest die de ahl ad-dîn begeleidden,
rahmatullâhi ‘alayhim ajma’in.*

Hij had een grote vrees voor Allâhu ta’âlâ, en lette er heel erg op om de Qur’ân al-karîm te volgen. Hij zei tegen zijn leerlingen: (Als jullie voor een bepaalde zaak een bewijs in jullie handen krijgen die niet overeenkomt met mijn uitspraak, laat mijn uitspraak dan achterwege! Volg dat bewijs op!) Al zijn leerlingen hebben het volgende gezworen: (Onze verklaringen die niet overeenkwamen met die van de Imâm, hebben we vanzelfsprekend ook gezegd door ons te baseren op een bewijs die we van hem hadden gehoord.)

Er zijn onderlinge verschillen geweest tussen Imâm al-a’zam en zijn leerlingen wat betreft de kennis die verkregen werd door ijtihâd. De hadîth ash-sharîf **(De onenigheid tussen de geleerden van mijn ummah is [Allâhu ta’âlâ’s] barmhartigheid.)** geeft aan dat deze onenigheden van nut zijn.

Hanafi muftî’s dienen fatwâ’s uit te vaardigen die overeenkomen met de uitspraken van Imâm al-a’zam. Als ze zijn uitspraken niet vinden, dan dient men Imâm Abû Yûsuf te volgen. Daarna dient men te handelen volgens de uitspraak van Imâm Muhammad. Als men enerzijds de uitspraak van Imâm Abû Yûsuf en Imâm Muhammad heeft, en anderzijds de uitspraak van Imâm al-a’zam, dan is het toegestaan voor de muftî om volgens beide kanten een fatwâ uit te vaardigen. Wanneer er sprake is van een dharûrah (noodzaak, geldig excuus), dan mag de muftî een fatwâ uitspreken volgens de uitspraak van een mujtahid die de meest makkelijke wijze toont. Hij mag geen fatwâ uitvaardigen die niet overeenkomt met een uitspraak van welke mujtahid dan ook; zulke verklaring kan geen ‘fatwâ’ worden genoemd.

Muhammad Ma’tûm zegt in zijn 80^e brief in het tweede volume:

(Allâhu ta’âlâ zal degene die de du’â van istighfâr blijft opzeggen, verlossen van problemen.)

Dit is de betreffende du’â:

Astaghfirullâhal’adzîm alladhî lâ ilâha illâ huw alhayyal qayyûma wa atûbu ilayh.

Allâhumma innaka ‘afuwun karîman tuhibbul ‘afwa fa’fu ‘annî.

6 - HET WAHHABISME

EN DE WEERLEGGING ERVAN DOOR DE AHL AS-SUNNAH

Een van de groeperingen die afgedwaald zijn van de Ahl as-sunnah – ondanks dat ze zeggen dat ze moslims zijn –, zijn de (**Wahhabeten**). Zij worden ook (**Najdî**) genoemd.

Het wahhabisme wordt uitvoerig beschreven in het zevende volume van het boek (Târîkh-i Othmânî) – bestaande uit twaalf volumes – dat geschreven werd door Ahmed Cevdet pâsha, een staatsman uit de tijd van de vierendertigste Ottomaanse sultan, ‘Abdulhamîd khân II [1258-1336 AH (1842-1918), begraven bij de tombe van sultan Mahmûd in Istanboel] (rahmatullâhi ‘alayh); alsook in het derde volume (vanaf pagina 99) van het uit vijf volumes bestaande geschiedkundige boek (Mir’ât al-haramayn) dat geschreven werd door Eyyûb Sabri pâsha (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh), de achteradmiraal uit diezelfde tijd. Het geschiedkundige boek (Mir’ât al-haramayn) is in het Turks en is te vinden in de Süleymâniyye bibliotheek. Een groot deel van de tekst hieronder is overgenomen uit dit boek van de pâsha. Hij heeft deze informatie vertaald uit het boek (Fitnat al-wahhâbiyya) van Ahmad Zaynî Dahlân. Hij overleed in 1308 AH [1890].

De stichter van het wahhabisme is **Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb**. Hij werd in 1111 AH [1699] geboren in de gemeente Huraymila, in Najd, en overleed in 1206 AH [1792]. Voorheen was hij naar Basra, Bagdad, Iran, India en Damascus gegaan om te reizen en handel te drijven. In 1125 AH [1713] werd hij in Basra in de val gelokt van de Britse spion Hempher, en werd op deze manier gebruikt voor Britse projecten om de (**Islam te vernietigen**). Hij publiceerde de verdorvenheden die de spion liet noteren, onder de naam (**Wahhabisme**). In ons boek (**Confessions of A British Spy**) wordt de oprichting van het wahhabisme uitvoerig besproken. Hij kreeg de boeken van Ahmad ibn Taymiyya uit Harran die niet strookten met de Ahl as-sunnah, in zijn handen en begon deze te lezen. Hij werd bekend als (Shaykh an-Najdî). De Mekkaanse geleerden hebben in 1221 AH op het boek (**Kitâb at-tawhîd**) die hij samen met de Britse spion had klaargeemaakt, ontzettend goede antwoorden gegeven en hebben het weerlegd met sterke bewijzen. Deze weerlegging die (**Sayf al-Jabbâr**) werd genoemd, werd later gedrukt in Pakistan en in 1395 AH [1975] offset gedrukt in Istan-

boel. ‘Abdurrahmân, de kleinzoon van Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb, heeft het boek (**Kitâb at-tawhîd**) verklaard; nadat de wahhabietische Muhammad Hamîd aan dit verklarend boek toevoegingen had gedaan, werd het in Egypte gedrukt onder de titel (**Fath al-majîd**). De gedachtegoed van Muhammad ibn ‘Abdulwahhâb werd verspreid onder dorpelingen, de inwoners van Dar’iyya en hun leider Muhammad ibn Su’ûd. Personen die zijn ideeën – die hij de naam ‘wahhabisme’ gaf – accepteren, worden (**Wahhabiet**) of (**Najdî**) genoemd. Hij stelde zichzelf voor als ‘qâdî’ en Muhammad ibn Su’ûd als ‘amîr’ en ‘hâkim’. Hij gebood dat na hen, steeds hun kinderen deze posities zouden krijgen.

‘Abdulwahhâb, de vader van Muhammad, was een sâlih (vrome) moslim. Hij en de geleerden in Medina hadden begrepen dat de zoon van ‘Abdulwahhâb een afgedwaald pad zou volgen en raadden iedereen om niet met hem te spreken. Desondanks, maakte hij in 1150 AH [1737] het wahhabisme bekend. Hij bekritiseerde de ijthâds van de religieuze geleerden en is zodanig ver gegaan dat hij de Ahl as-sunnah wa’l-jamâ’ah ‘ongelovigen’ noemde. Hij zei dat de persoon die de graven van profeten en heiligen bezocht en hen aanriep met ‘Yâ Nabiyaallah (O Profeet van Allah)’ of ‘Yâ ‘Abdalqâdir’, mushrik (afgodendienaar, polytheïst) zou zijn.

Volgens de wahhabieten wordt de persoon die zegt dat iets anders buiten Allâhu ta’âlâ iets gedaan heeft, een mushrik, een kâfir (ongelovige). Zo zou de persoon mushrik worden als hij/zij bijvoorbeeld zegt: (Dit geneesmiddel heeft mijn pijn verdreven.) of (Allâhu ta’âlâ heeft mijn smeekbede naast het graf van deze profeet of heilige aanvaard.) Om deze ideeën te beargmenteren, voerde hij bewijzen aan zoals de âyat al-karîma (**Iyyâka nasta’in**) – met de ma’âl (**Wij verwachten enkel hulp van Jou.**) – in sûra al-Fâtîha en andere âyat al-karîma’s die gaan over tawakkul (vertrouwen stellen in Allâhu ta’âlâ). De correcte betekenissen die de Ahl as-sunnah geleerden gegeven hebben aan deze âyat al-karîma’s, en de onderwerpen tawhîd en tawakkul staan uitvoerig beschreven in hoofdstuk 35 in het derde volume van het boek (**Endless Bliss**). Zij die dit gedeelte lezen, zullen de juiste betekenis van tawhîd leren en zullen inzien dat de wahhabieten die zichzelf ‘muwahhid’ (zij die geloven in de tawhîd) noemen, geen ‘muwahhid’ zijn.

Op het einde van het tweede gedeelte van het boek (**Al-Usûl-ul-arba’a fi-tardîd-il-wahhâbiyya**) staat in het Perzisch het volgende geschreven: Wahhabieten en andere lâ-madhhabî personen kunnen niet begrijpen wat (**Majâz**) en (**Istiâna**) inhouden. Wanneer iemand zegt dat hij iets heeft ge-

daan, dan beschouwen ze dit shirk (polytheïsme) en kufr (ongeloof) – ook indien deze uitspraak majâz (in de figuurlijke betekenis) werd gedaan. Echter, Allâhu ta’âlâ vermeldt op vele plaatsen in de Qur’ân al-karîm dat Hij de Werkelijke Uitvoerder van een handeling is, en dat de dienaren de majâz uitvoerders zijn. In de ma’âl van de 57^e âyat (vers) van sûra al-An’âm en in de ma’âl van een âyat in sûra Yûsuf, werd gezegd (**Het oordeel berust enkel bij Allah.**), met andere woorden (De Hâkim – Beslisser – is enkel Allâhu ta’âlâ.). In de ma’âl van de 64^e âyat van sûra an-Nisâ wordt gezegd: (**Zolang zij bij hun onderlinge onenigheden, jou niet tot rechter maken, zullen ze niet geloofd hebben.**) In de eerste âyat al-karîma wordt beschreven dat de Werkelijke Hâkim enkel Allâhu ta’âlâ is. In de tweede âyat al-karîma wordt beschreven dat ook de mens in de metaforische zin ‘hâkim’ mag genoemd worden.

Elke moslim weet dat het enkel Allâhu ta’âlâ is die doet leven en sterven. Immers, in de ma’âl van de 56^e âyat van sûra Yûnus staat (**Het is uitsluitend Hij die doet leven en sterven.**) en in de ma’âl van de 42^e âyat van sûra az-Zumar, (**Allâhu ta’âlâ doet de mens sterven op het moment van de dood.**) In de elfde âyat al-karîma van sûra as-Sajda, wordt in de metaforische zin gezegd: (**De engel die werd aangesteld als een gemachtigde om jullie te doen sterven, doet jullie sterven.**) [In de 30^e âyat van sûra al-Mâ’ida wordt gezegd: (**De zoon van Âdam (‘alayhissalâm) heeft zijn broeder vermoord.**) Deze âyat al-karîma brengt de wahhabitien in vernedering.]

Het is enkel Allâhu ta’âlâ die genezing schenkt aan zieken; in de ma’âl van de 80^e âyat van sûra ash-Shu’arâ wordt gezegd: (**Wanneer ik zieken, is het enkel Hij die genezing schenkt.**) In de ma’âl van de 49^e âyat van sûra Âl-i ‘Imrân, wordt vermeld dat ‘Îsâ (‘alayhissalâm) het volgende heeft gezegd: (**Ik doe de ogen van de blinde weer zien, ik genees de ziekte Baras en met de toestemming van Allâhu ta’âlâ doe ik de doden herleven.**) [Baras (vitiligo) is een huidziekte en wordt ook wel ‘abrash’ genoemd. De huid verliest zijn kleur en er ontstaan grote witte vlekken. Het kan ook duiden op albinisme waarbij het gehele lichaam witgekleurd is.] Degene die een kind schenkt aan de mens, is in feite Allâhu ta’âlâ. In de 18^e âyat van sûra Maryam staat dat Jabrâ’îl (‘alayhissalâm) – in de metaforische zin – het volgende heeft gezegd: (**Ik zal jou een reine zoon schenken.**)

De werkelijke eigenaar van de mens is Allâhu ta’âlâ. Dit wordt duide-

lijk weergegeven in de ma'âl van de 257^e âyat van sûra al-Baqara: **(Allâhu ta'âlâ is de walî (vriend) van degenen die geloven.)** In de volgende verzen wordt vermeld dat de dienaar ook een 'walî' in de metaforische zin kan zijn: in de ma'âl van de 56^e âyat van sûra al-Mâ'ida, namelijk **(Jullie walî is Allah en Zijn Boodschapper.)**, en in de ma'âl van de zesde âyat van sûra al-Ahzâb, namelijk **(De Profeet is meer vriend van de gelovigen dan zichzelf!)** Zo is ook de Werkelijke Helper, Allâhu ta'âlâ. Hij heeft Zijn dienaren ook 'mu'în' (helper) genoemd, in de metaforische zin. In de ma'âl van de derde âyat van sûra al-Mâ'ida wordt gezegd: **(Help elkaar in deugdzaamheid en taqwâ (godsvrees)!)** De wahhabieten zeggen 'mushrik' (afgodendienaar) tegen de moslim die iemand de 'abd (denaar, slaaf) van iemand anders buiten Allah noemt – bijvoorbeeld, 'Abdunnabî, 'Abdurrasûl. Echter, in de ma'âl van de 32^e âyat van sûra an-Nûr staat het volgende: **(Laat jullie ongehuwde vrouwen en de vromen onder jullie slaven en slavinnen trouwen!)** De werkelijke Rabb (Opvoeder) van de mensen, is Allâhu ta'âlâ. Iemand anders in de metaforische zin 'rab' noemen, kan echter ook. In de ma'âl van de 42^e âyat van sûra Yûsuf wordt gezegd: **(Vermeld mij in de aanwezigheid van jouw rabb!)**

Het begrip waartegen de wahhabieten zich het meest verzetten, is **(Istighâtha)**. Ze zeggen dat hulp vragen aan en zijn toevlucht zoeken bij iemand buiten Allah, neerkomt op shirk (afgoderij). Juist, Degene aan wie werkelijk istighâtha wordt gevraagd, is enkel Allâhu ta'âlâ. Er is geen enkele moslim die dit niet weet. Het is echter toegestaan om metaforisch te zeggen dat men istighâtha aan iemand kan vragen. Immers in de ma'âl van de vijftiende âyat van sûra al-Qasas wordt gezegd: **(Degene die van zijn volk was, vroeg istighâtha aan hem tegen zijn vijand.)** Verder wordt in een hadîth ash-sharîf het volgende gezegd: **(Op de plaats van Mahshar zullen ze istighâtha vragen van Âdam ('alayhissalâm).)** In de hadîth ash-sharîf die geschreven staat in **(Hisn al-hasîn)** wordt gezegd: **(Laat degene die hulp wilt, zeggen: "O dienaren van Allah, help ons.")** Deze hadîth ash-sharîf beveelt ons om iemand die zich niet bij ons bevindt, aan te roepen en hulp te vragen aan hem. Hierbij is de vertaling uit het boek **(Al-Usûl-ul-arba'a)** voltooid. Dit boek is in het Perzisch geschreven en werd in India gedrukt in 1346 AH [1928]. In 1395 AH [1975] werd via offset de tweede druk in Istanboel gedrukt. De schrijver van dit boek, is Muhammad Hasan Jân sâhib (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayhimâ), een van de kleinzonen van hadrat Imâm ar-Rabbânî. Jân sâhib weerlegt in zijn boek **(Tarîq an-najât)**

de wahhabieten en de andere lâ-madhhabi's aan de hand van waardevolle antwoorden. Dit boek is in het Arabisch en is samen met de Urdu vertaling ervan, in 1350 AH gedrukt in India; in 1396 AH [1976] werd het offset gedrukt in Istanboel.¹⁶

[Elk woord heeft een bepaalde betekenis. Dit wordt de 'werkelijke betekenis' genoemd. Wanneer dit woord niet in de 'werkelijke betekenis' wordt gebruikt, maar in een andere betekenis die er verband mee houdt, dan wordt dit woord (**Majâz**) (metaforische, figuurlijke betekenis) genoemd. Wanneer een woord dat eigen is aan Allâhu ta'âlâ, als majâz wordt gebruikt voor mensen, dan veronderstellen de wahhabieten dat het werd gebruikt in de 'werkelijke betekenis'. Ze noemen personen die zulke uitspraken doen, 'mushrik' (afgodendienaar) of 'kâfir' (ongelovige). Ze denken er niet over na dat zulke woorden ook in âyat al-karîma's en hadîth ash-sharîfs als majâz worden gebruikt voor mensen.]

Shafâ'ah (bemiddeling, voorspraak) en (**Isti'âna**) – hulp – vragen aan Rasûlullah ('alayhissalâm) en de Awliyâ' (heiligen), betekent niet dat men Allâhu ta'âlâ opzij zet en vergeet dat Hij de Schepper is. Regen verwachten van Allâhu ta'âlâ door middel van een wolk, genezing verwachten van Allâhu ta'âlâ door een geneesmiddel in te nemen en overwinning verwachten van Allâhu ta'âlâ door kanonnen, bommen, raketten en vliegtuigen te gebruiken, komt allemaal neer op isti'âna aan Allâhu ta'âlâ. Het zijn allemaal sababs (aanleidingen, middelen). Allâhu ta'âlâ schept alles door middel van een sabab. Zich vastklampen aan deze sababs is geen shirk (afgoderij, polytheïsme). Profeten ('alayhimussalâm) hebben zich steeds vastgeklampt aan sababs. Net zoals we naar de fontein gaan om het water dat Allâhu ta'âlâ geschapen heeft te drinken en we naar de bakker gaan om het brood dat Hij geschapen heeft te halen zodat we het kunnen eten, en net zoals we oorlogsmiddelen inzetten en onze troepen trainen zodat Allâhu ta'âlâ ons een overwinning schenkt, zo houden wij van de zielen van de profeten en de heiligen opdat Allâhu ta'âlâ onze smeekbeden aanvaard. Een radio gebruiken om het geluid dat Allâhu ta'âlâ schept door middel van elektromagnetische golven op te vangen, betekent niet dat we Allâhu ta'âlâ achterwege laten en beroep doen op een doos. Immers, het is Allâhu ta'âlâ die die eigenschappen en krachten geeft aan de apparaten in de radio doos. Allâhu ta'âlâ heeft Zijn Almachtigheid verborgen in alles. Een mus-hrik aanbidt afgodsbeelden, hij denkt niet aan Allâhu ta'âlâ. Wanneer een

16 Hasan Jân overleed in 1349 AH [1931].

moslim de sababs en middelen gebruikt, denkt hij daarentegen aan Allâhu ta'âlâ die beïnvloedingskracht en eigenschappen geeft aan de sababs en schepselen. Hij verwacht hetgeen hij wil van Allâhu ta'âlâ. Hij weet dat wat op hem afkomt, afkomstig is van Allâhu ta'âlâ. De betekenis van de âyat al-karîma die hierboven geschreven staat, toont aan dat dit klopt. Met andere woorden, wanneer de gelovigen tijdens elk gebed sûra al-Fâtiha reciteren, zeggen ze: (O Rabb (Heer), ik klamp me vast aan materiële en wetenschappelijke sababs om mijn verlangens en behoeften op deze wereld te verkrijgen en ik smeed tot jouw geliefde dienaren opdat ze mij helpen. Wanneer ik dit doe maar ook op alle andere momenten, geloof ik dat U de Enige bent die de wensen doet vervullen en dat U enkel de Schepper bent. Ik verwacht het enkel van U!) Gelovigen die elke dag deze woorden uitspreken, kunnen geen 'mushrik' genoemd worden. Hulp vragen aan de zielen van profeten en heiligen, betekent zich vastklampen aan deze sababs die geschapen zijn door Allâhu ta'âlâ. Dat deze personen geen mushrik zijn maar oprechte gelovigen, wordt duidelijk vermeld in dit vers van sûra al-Fâtiha. De wahhabieten klampen zich ook vast aan materiële en wetenschappelijke sababs; om de verlangens van hun nafs (ego) te verkrijgen, doen ze beroep op elk soort middel en remedie. Maar de profeten en heiligen als bemiddelaar aanstellen, noemen ze 'shirk' (afgoderij, polytheïsme).

Aangezien de woorden van Muhammad ibn 'Abdulwahhâb aantrekkelijk leken voor de nafs (ego), geloofden de personen zonder religieuze kennis, hier meteen in. Ze verklaarden de Ahl as-sunnah geleerden en de moslims op het rechte pad ongelovig. De amîrs (leiders) stemden in met het wahhabisme om hun macht te vergoten en dwongen de Arabische stammen om wahhabiet te worden. Zij die er niet in geloofden, werden gedood. Dorpelingen gingen uit doodsangst Muhammad ibn Su'ûd, de amîr (leider) van Dar'iyya, gehoorzamen. Als soldaat onder leiding staan van de amîr kwam hen goed uit; zo konden ze de bezittingen, levens, de eer en vrouwen van de niet-wahhabieten aanvallen.

Shaykh Sulaymân, de broer van Muhammad ibn 'Abdulwahhâb, was een Ahl as-sunnah geleerde. Hij schreef het boek (**Sawâ'iq al-ilâhiyya fi-r-raddi 'ala-l-wahhâbiyya**) ter weerlegging van het wahhabisme en heeft zo de verspreiding van deze afgedwaalde ideeën voorkomen. Dit waardevolle boek werd in 1306 AH gedrukt; in 1395 AH [1975] werd het boek offset gedrukt in Istanboel. Ook de leerkrachten van Muhammad die zagen dat hij een nieuw, verkeerd tijdperk inluidde, hebben zijn verdorven boeken

weerlegd. Zij hebben verklaard dat hij was afgedwaald van het rechte pad. Ze hebben aangetoond dat de wahhabieten verkeerde betekenissen aan âyat al-karîma's en hadîth ash-sharîfs. Al deze zaken hebben echter de haat en vijandigheid van de dorpelingen tegenover de gelovigen nog meer doen toenemen.

Het wahhabisme is verspreid door onwetenden, niet aan de hand van kennis, maar door middel van Brits geld en Britse wapens, en door wreedheid en bloedvergieten. De meest harteloze onder de wreedaards die zijn handen had besmeurd met bloed op deze weg, was Muhammad ibn Su'ûd, de amîr van Dar'iyya. Deze man was afkomstig van de stam Banî Hanîfa en stamde af van de dwazen die hadden geloofd in het profeetschap van Musaylamat al-kadhdhâb. Hij overleed in 1178 AH [1765] en werd opgevolgd door zijn zoon 'Abdul'azîz die in 1217 AH werd vermoord door een sjiiet. Na hem nam zijn zoon, Su'ûd II, zijn plaats in; hij overleed in 1231 AH. Hij werd opgevolgd door zijn zoon 'Abdullah die in 1240 AH geëxecuteerd werd in Istanboel. Zijn plaats werd ingenomen door Tarkî ibn 'Abdullah, een van de kleinzonen van 'Abdul'azîz. In 1254 AH werd zijn plaats ingenomen door zijn zoon Faysal. Diens zoon, 'Abdullah, werd in 1282 AH benoemd tot amîr. Zijn broer 'Abdurrahmân en zijn zoon 'Abdul'azîz vestigden zich in Koeweit. In 1319 AH [1901] verhuisde 'Abdul'azîz naar Riyad en werd hij er amîr. Hij viel Mekka aan met de steun van de Britten. In 1351 AH [1932] kondigde hij de oprichting van de Staat Saoedi-Arabië af. We lezen in de kranten van het jaar 1991 dat Fahd, de amîr van Saoedi-Arabië, als steun vier miljard dolar had gegeven aan de Russische ongelovigen die in oorlog waren met de Ahl as-sunnah mujâhids (strijders) in Afghanistan.

De wahhabieten beweren dat ze zich bevinden op het pad dat leidt naar oprechtheid het geloven in de Eenheid van Allah en naar het verlossen van ongelooft. Blijkbaar waren alle moslims sinds zes eeuwen afgodendienaren. De wahhabieten claimen dat ze de moslims proberen te redden van afgoderij en ongelooft. Om hun gelijk aan te tonen, voeren ze de vijfde âyat al-karîma van sûra al-Ahqâf en de 106^e âyat al-karîma van sûra Yûnus, aan als bewijs. Echter, in de tafsîr (exegese) boeken staat geschreven dat deze twee âyats en andere soortgelijke âyat al-karîma's neergedaald zijn voor de muhsriks (afgodendienaren). In de ma'âl van de eerste van deze âyat al-karîma's staat het volgende: **(Er is niemand meer afgedwaald dan degene die zich afwendt van Allâhu ta'âlâ en die smeekbeden verricht**

tot de dingen die tot de Dag des oordeels niet kunnen horen.) En in de ma'âl van de tweede âyat al-karîma wordt gezegd: **(Zeg tegen de Mekkaanse afgodendienaren: Ik werd bevolen om geen smeekbeden te verrichten tot zaken buiten Allâhu ta'âlâ die niet nuttig of schadelijk zijn. Als jij smeekbeden verricht tot iets buiten Allâhu ta'âlâ, dan zal je onrecht gepleegd hebben tegenover jezelf en zal je jezelf schade toegebracht hebben.)**

In het wahhabietische boek (**Kashf ash-shubuhât**) wordt de derde âyat (vers) van sûra az-Zumar behandeld. In de ma'âl van deze âyat wordt gezegd: **(Zij die anderen als walî (beschermers) nemen naast Allah, zeggen: “Als we deze aanbidden, dan doen we zodat ze ons dichter bij Allah brengen en ze voor ons bemiddelen.”)** Deze âyat al-karîma vermeldt de woorden van de afgodendienaren die afgodsbeelden aanbaden. In dit boek worden de gelovigen die bemiddeling vragen vergeleken met deze afgodendienaren, en staat het volgende geschreven: (De afgodendienaren zeiden ook dat de afgodsbeelden geen scheppers waren, maar dat enkel Allâhu ta'âlâ de Schepper was.) In het boek (**Rûh al-bayân**) wordt de tafsîr (exegese) van deze âyat al-karîma als volgt beschreven: (De mens werd geschapen met een aanleg om de Schepper die hem en alles geschapen heeft, te kennen. Elke mens heeft in zich een verlangen om zijn Schepper te aanbidden en om dichter bij Hem te komen. Echter, het feit dat de mens met deze aanleg werd geschapen, en dit verlangen zijn waardeloos. Immers, de nafs (ego), duivel en slechte vrienden, misleiden de mens [en vernietigen dit aangeboren verlangen]; hij zal [oftewel iemand worden die niet gelooft in de Schepper en de Dag des Oordeels zoals de communisten en vrijmetse-laars; oftewel zal hij] een mushrik (afgodendienaar) worden. Een mushrik kan niet dichter bij Allâhu ta'âlâ komen, noch kan hij Hem kennen. Hetgeen waardevol is, is ma'rifah – het kennen – dat tot stand komt wanneer men zich verijdert van shirk (afgoderij) en de tawhîd omarmt. Een teken dat hierop wijst, is het geloven in en het volgen van de profeten en hun boeken. De mens kan enkel op deze wijze dichter bij Allâhu ta'âlâ komen. De duivel had de aanleg om sajda (prostratie) te verrichten, maar hij weigerde dit te doen door zijn nafs te volgen. De oude Griekse filosofen werden ongelovig omdat ze Allâhu ta'âlâ wilden bereiken door hun verstand en nafs te volgen, in plaats van de profeten. De gelovigen volgen de islam om dichter bij Allâhu ta'âlâ te komen. Hun harten worden vervuld met nûr (spiritueel licht). De attributen van Jamâl (Schoonheid, Tevredenheid) van Allâhu

ta'âlâ manifesteren zich in hun zielen. De mushriks (afgodendienaren) volgen niet de Profeet en de islam om dichter bij Allâhu ta'âlâ te komen. Zij volgen hun nafs (ego), hun gebrekkig verstand en bid'as (innovaties). Hun hart verzwart en hun ziel wordt beschaduwd. Allâhu ta'âlâ vermeldt op het einde van deze âyat dat het verkeerd is om te beweren: “We aanbidden de afgodsbeelden zodat ze bemiddelen voor ons.”) Zoals we zien, staat er in de ma'âl van de 25^e âyat van sûra Luqmân: **(Als je aan de ongelovigen vraagt: “Wie heeft de aarde en de hemelen geschapen.”, zeggen ze: “Voorzeker, Allah heeft het geschapen.”)** en in de ma'âl van de 87^e âyat van sûra az-Zukhruf staat het volgende: **(Als je aan degenen die anderen naast Allah aanbidden, vraagt: “Wie heeft deze geschapen?”, dan zeggen ze: “Voorzeker, Allah heeft deze geschapen.”)**[Het is uitermate onrechtvaardig om] door deze âyat al-karîma's aan te halen [de mushriks te verdedigen met de volgende woorden van de lâ-madhhabi's: (De mushriks wisten ook dat enkel Allah Schepper is. Ze aanbidden hun afgodsbeelden zodat deze op de Dags des Oordeels voor hen zouden bemiddelen; ze zijn mushrik (afgodendienaar) en kâfir (ongelovig) geworden omdat ze afgodsbeelden aanbaden.)]

De gelovigen aanbidden profeten en heiligen niet; zij zeggen dat ze niet de deelgenoten zijn van Allâhu ta'âlâ. Ze geloven dat profeten en heiligen elk een dienaar zijn en dat ze niet het recht hebben om aanbeden te worden. Ze geloven dat ze de geliefde dienaren van Allâhu ta'âlâ zijn en dat Hij medelijden zal tonen tegenover Zijn dienaren omwille van de zegening van Zijn geliefden. Het is uitsluitend Allâhu ta'âlâ die schade en nut scheidt. Hij is de Enige die het recht heeft om aanbeden te worden. Zij (de gelovigen) zeggen dat Hij medelijden zal hebben met Zijn dienaren omwille van de zegening van Zijn geliefden. Hoewel de mushriks – vanwege de ma'rifah die aanwezig is in hun aard – zeggen dat hun afgodsbeelden geen scheppers zijn, en omdat ze deze natuurlijke ma'rifah niet versterken door de profeten te volgen, geloven ze dat de afgodsbeelden recht hebben om aanbeden te worden en om die reden aanbidden ze deze. Ze worden muhsrik omdat ze beweren dat afgodsbeelden het recht hebben om aanbeden te worden. Ze worden geen mushrik omdat ze zeggen: “We willen dat ze bemiddelen voor ons.” [Bemiddeling verwachten van afgodsbeelden is een bâtil – verdorven – geloofsopvatting. Het is niet toegestaan om op deze wijze te geloven. Desondanks is het geen shirk (afgoderij). Afgodsbeelden aanbidden is shirk.] Zoals we zien is het erg verkeerd om de Ahl as-sunnah

te vergelijken met de ongelovigen die afgodsbeelden aanbidden. Al deze âyat al-karîma's zijn neergedaald voor de ongelovigen die afgodsbeelden aanbidden en de mushriks. In het wahhabietische boek (**Kashf ash-shu-buhât**) worden de Ahl as-sunnah moslims vergeleken met mushriks door âyat al-karîma's verkeerd te interpreteren en verkeerde betekenissen te geven, en door kromme logica te hanteren.

In het boek (**Al-fajr as-sâdiq fi-r-raddi 'alâ munkiri-t-tawassuli wal-karâmâti wal-hawâriq**) wordt de tafsîr (exegeese) gegeven van de bovengenoemde 87^e âyat al-karîma van sûra az-Zukhruf, en wordt aangetoond dat de wahhabieten deze een verkeerde betekenis hebben gegeven. Dit boek werd geschreven door de Iraakse geleerde Jamil Sidqî az-Zahâwî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh) en werd in 1323 AH [1905] gedrukt in Egypte. De tweede druk werd offset gedrukt in 1396 AH [1976] in Istanboel. De uitgeverij Hakikat Kitâbevi heeft dit boek opnieuw gedrukt in 1422 AH [2001]. Jamil Sidqî gaf (**'Ilm al-kalâm**) lessen in de Universiteit van Istanboel, hij overleed in 1355 AH [1936]. In het woordenboek (**Munjid**) van het jaar 1956 is zijn foto te vinden.

In de volgende twee hadîth ash-sharîfs, overgeleverd door hadrat 'Abdullah ibn 'Umar (radiyallâhu ta'âlâ 'anhumâ) wordt gezegd: (**Zij zijn afgeweken van het rechte pad. Ze hebben de âyat al-karîma's die neergedaald zijn voor de ongelovigen, toegeschreven aan de gelovigen.**) en (**Van alle zaken die ik vrees voor mijn ummah, is het ergste dat ze de Qur'ân al-karîm betekenissen geven volgens hun eigen visie en verkeerd vertalen.**) Deze twee hadîth ash-sharîfs geeft aan er dat lâ-madhhabî personen zullen verschijnen en dat ze de âyat al-karîma's die neergedaald zijn voor de ongelovigen zullen toeschrijven aan de gelovigen en verkeerd zullen interpreteren.

Een van de personen die inzag dat Muhammad ibn 'Abdulwahhâb verkeerde ideeën had en in de toekomst schadelijk zou zijn voor de moslims, en die hem advies gaf, is shaykh Muhammad ibn Sulaymân al-Madanî (rahima-hullâhu ta'âlâ), een van de grote Medinese geleerden. Hij was een Shâfi'î geleerde die veel boeken op zijn naam heeft staan. Zijn hâshiya (toelichtend boek) van de (**Tuhfat al-muhtâj**) van Ibn Hajar al-Makkî (rahima-hullâhu ta'âlâ) – een sharh (toelichtend boek) van het boek (**Minhâj**) – is erg bekend. Hij overleed in Medina in 1194 AH [1780]. In zijn boek (**Al-fatâwâ**) dat bestaat uit twee volumes, zegt hij: (O Muhammad ibn 'Abdulwahhâb! Spreek niet kwaad over de moslims! Ik geef je advies omwille

van Allah. Juist, als er iemand is die zegt dat iemand anders buiten Allah handelingen uitvoert, zeg dan tegen hem de waarheid! Echter, personen die zich vastklampen aan sababs (aanleidingen, middelen) en die geloven dat zowel de sababs als de beïnvloedingskracht van de sababs geschapen worden door Allah, kunnen geen ongelovige genoemd worden. Jij bent ook een moslim. Het is correcter om één persoon ‘afgedwaald’ te noemen in plaats van alle moslims. Voor degene die de kudde verlaat, is het gemakkelijker om af te dwalen. In de ma’âl van de 114e âyat van sûra an-Nisâ wordt gezegd: **(Degene die zich verwijdert van het pad van de profeten nadat hem het ware pad werd getoond, en die het geloof en de daden van aanbidding van de gelovigen achterwege laat, hem zullen we in het Hiernamaals doen herrijzen in ongelof en afvalligheid waarmee hij bevriend is en zullen we werpen in de Hel.)** Deze âyat al-karîma toont aan dat mijn uitspraak klopt.) Hoewel de wabhabeten een ontelbaar aantal erg verdorven ideeën hebben, bestaat de basis van deze geloofsopvattingen uit drie principes:

1-Ze zeggen dat a’mal (daden) en ‘ibâdah (daden van aanbidding) deel uitmaken van îmân (het geloof), en dat de persoon die een fard (verplichting) niet uitvoert uit luiheid – ondanks dat hij erin gelooft –, ongelovig zal worden; bijvoorbeeld wanneer iemand een gebed nalaat of zijn zakât niet weggeeft uit gierigheid. Ze zeggen dat zo’n persoon moet gedood worden en dat zijn bezittingen moeten verdeeld worden onder de wabhabeten.

Op pagina 63 van de vertaling van **(Milal wa nihâl)** staat het volgende geschreven: (Ahl as-sunnah geleerden hebben unaniem verklaard dat daden van aanbidding geen deel uitmaken van îmân (het geloof). De persoon die gelooft dat de fard zaken fard (verplicht) zijn, maar deze niet uitvoert uit luiheid, zal geen ongelovige worden. Voor het nalaten van het gebed is er echter geen unanimité bereikt.) [Thanâullah pâni-putî (rahmatullâhi ‘alayh) zegt in het begin van zijn boek **(Mâ-lâ-budda)**: (Een moslim wordt geen ongelovige door het begaan van een grote zonde. Als hij in de Hel wordt geplaatst, zal hij een korte of lange tijd erna uit de Hel gehaald worden en in het Paradijs geplaatst worden. Hij zal eeuwig verblijven in het Paradijs.) Dit boek is in het Perzisch; het werd in 1376 AH [1956] in Delhi gedrukt en in 1410 AH [1990] in Istanboel door de uitgeverij Hakîkat Kitâbevi. Het is terug te vinden op het einde van het boek **(Huqûq al-islâm)**.] In de Hanbalî madhhab werd gezegd dat enkel de persoon die het gebed nalaat, een ongelovige zal worden. Voor de andere daden van

aanbidding gold dit niet. Dit betekent dat de wahhabieten dus in dit opzicht ook niet behoren tot de Hanbalî madhhab. En dat de personen die niet behoren tot de Ahl as-sunnah, geen Hanbali's kunnen zijn, hebben we reeds vermeld op pagina en¹⁷ Zij die niet behoren tot een van de vier madhhabs, zijn geen Ahl as-sunnah.

2-Ze zeggen: (De persoon die bemiddeling vraagt aan de zielen van profeten ('alayhimussalâm) en awliyâ' (heiligen), die hun graven bezoekt en smeekbeden verricht door hen als bemiddelaar aan te stellen, zal ongelovig worden. Een overledene beschikt niet over gevoelens.)

Als de persoon die praat tegen de overledene ongelovig zou worden, dan zouden onze Profeet (sallallâhu 'alayhi wa sallam), de grote geleerden en heiligen niet op deze wijze smeekbeden verrichten. Onze Profeet bezocht de begraafplaats (**Baqî'**) in Medina en de martelaren van Uhud. Op pagina 485 van het wahhabietische boek (**Fath al-majîd**) staat geschreven dat hij de overledenen begroette en met hen praatte.

Wanneer onze Profeet een smeekbede verrichtte, zei hij het volgende: (**Allâhumma innî as-aluka bi haqqi-s-sâ'ilîna 'alayka**), met andere woorden: (O Rabb (Heer)! Ik vraag aan U omwille van degenen die aan U hebben gevraagd en aan wie U hebt gegeven.) Hij zei dat we op deze manier smeekbeden moesten verrichten. Op het moment dat hij ('alayhissalâm) hadrat 'Alî's moeder Fâtima (radiyallâhu 'anhumâ) met zijn gezegende handen in het graf plaatste, zei hij: (**Ighfir li-ummî Fâtimata binti Asad wa wassî' 'alayhâ madkhalahâ bi-haqqi nabiyyika wa'l anbiyâ'-illadhîna min qablî innaka arhamur-râhimîn**) Deze smeekbede betekent als volgt: (O Rabb! Vergeef mijn moeder Fâtima binti Asad, vergeef haar zonden! Verruim de plaats waar zij zich in bevindt! Aanvaard deze smeekbede van mij omwille van het recht [liefde] van Uw Profeet en het recht van al de profeten die voor mij zijn gekomen! U bent de meest Barmhartige van alle barmhartigen.) In een hadîth ash-sharîf, overgeleverd door 'Uthmân ibn Hunayf, een van de vooraanstaanden van de Ansâr, wordt vermeld dat onze Profeet een blinde man die een smeekbede wilde om te genezen, beval om wudû' (kleine wassing) en een gebed van twee rak'ah te verrichten en hierna de volgende smeekbede op te lezen: (**Allâhumma innî as'aluka wa atawajjahu ilayka bi-Nabiyyika Muhammadin nabiyyirrahma, yâ Muhammad innî atawajjahu bika ilâ Rabbî fi hâjatî hâdhihî li-takdiya lî, Allâhumma shaffî'hu fiyya.**) In deze smeekbede wordt bevolen

17 Zie ons boek (**Advice for the Muslim**) voor meer informatie over dit onderwerp.

om Muhammad (‘alayhissalâm) als wasîla (middel, bemiddelaar) aan te stellen, opdat zijn wens wordt aanvaard. De Sahâba al-kirâm las deze smeekbede steeds op. Deze smeekbede en de bewijzen ervan zijn terug te vinden in het tweede volume van (**Ashi’at al-lama’ât**) en het boek (**Hisn al-hasîn**). Bij de toelichtingen ervan staat geschreven: (Ik wend me tot U door Uw profeet aan te stellen als wasîla.)

Deze smeekbeden tonen aan dat het toegestaan is om smeekbeden te verrichten omwille van de geliefden van Allâhu ta’âlâ en door hen aan te stellen als bemiddelaar.

Ondanks dat Shaykh ‘Alî Mahfûz, een van de grote geleerden van (**Jâmi al-azhar**) die overleed in 1361 AH [1942], in zijn boek (**Al-ibdâ’**) dat in 1375 AH [1956] werd gedrukt in Egypte, Ibn Taymiyya en ‘Abduh prijst, zegt hij op pagina 213: (Het is niet juist om te zeggen dat de awliyâ’ al-kirâm (rahimahumullâhu ta’âlâ) na hun dood wereldse handelingen uitvoeren, zoals het genezen van zieken, het redden van mensen die aan het verdrinken zijn, het helpen van personen die zich tegenover de vijand bevinden en het vinden van verloren zaken. Het is verkeerd om te zeggen: “Allâhu ta’âlâ heeft deze handelingen overgelaten aan hen omdat ze een hoge positie hebben. Zij voeren uit wat ze wensen.” Echter, Allâhu ta’âlâ begunstigt degenen die Hij wenst onder de awliyâ’ – zowel tijdens hun leven als na hun dood; middels hun karâmât (wonderen verricht door een heilige) geneest Hij een zieke, redt Hij iemand die aan het verdrinken is, helpt Hij iemand die zich bevindt tegenover de vijand en doet Hij een verloren iets vinden. Dit is logisch én het wordt vermeldt in de Qur’ân al-karîm.) ‘Abdullah as-Dasûqî en Yûsuf ad-Dajwî, twee professoren aan de **Jâmi’ al-azhar**, hebben op het einde van het boek ‘Ibdâ’ een lofspraak geschreven waarin zij het boek prijzen.

‘Abdulghanî an-Nablusî (rahima-hullâhu ta’âlâ) zegt op pagina 182 van zijn boek (**Hadîqa**): (In de hadîth al-qudsî die Bukhârî vermeldt via Abû Hurayra (radiyallâhu ta’âlâ ‘anh), wordt gezegd: (**Allâhu ta’âlâ heeft gezegd: “Mijn dienaar kan mij met niets anders benaderen als dat hij Mij benadert met het uitvoeren van de fards (verplichtingen). Wanneer mijn dienaar de vrijwillige daden van aanbidding ook uitvoert, dan houdt Ik zodanig veel van hem dat hij met Mij hoort, met Mij ziet, alles met Mij vasthoudt, met Mij loopt. Ik zal hem geven wat hij ook vraagt van Mij. Wanneer hij zijn toevlucht zoekt bij Mij, zal Ik hem beschermen.**) De vrijwillige daden van aanbidding waarvan hier melding wordt

gemaakt, zijn de sunnah en nâfilah (vrijwillige) daden van aanbidding die worden verricht door degenen die de fards (verplichtingen) uitvoeren. [Dit staat duidelijk geschreven in (**Marâq al-falâh**) en de (**Tahtâwî**) hâshiya van dit boek.] Deze hadîth ash-sharîf toont aan dat de persoon die na het uitvoeren van de fards, ook de vrijwillige daden van aanbidding uitvoert, de liefde van Allâhu ta'âlâ verkrijgt en dat zijn smeekbeden zullen aanvaard worden.) Wanneer zij – of ze nu levend zijn of overleden – smeekbeden verrichten voor andere personen, dan zullen deze laatsten krijgen wat ze wensen. Zij horen ook nadat ze zijn gestorven. Ze weigeren de personen die iets wensen niet, en verrichten smeekbeden voor hen. Vandaar dat er in een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: (**Wanneer jullie moeilijkheden ondervinden in jullie zaken, vraag dan hulp aan degenen in hun graf!**) De betekenis van deze hadîth is overduidelijk. Het is ongepast dat 'Alûsî hier een ta'wil (interpretatie) aan geeft.

Op pagina 290 van het boek (**Hadiqa an-nadiyya**) staat het volgende: (Net zoals gelovigen gelovig zijn tijdens hun slaap, zo zijn ze ook gelovig na hun dood. En net zoals profeten profeet zijn tijdens hun slaap, zo zijn ze ook profeet na hun dood. Het is immers de ziel dat respectievelijk gelovig is of profeet. Wanneer de mens sterft, verandert zijn ziel niet. Dit staat geschreven in het boek (**'Umdat al-'aqâ'id**) van Imâm 'Abdullah an-Nasafî. [Dit boek werd in 1259 AH [1843] gedrukt in Londen.] Hetzelfde geldt voor awliyâ' (heiligen): net zoals zij heilig zijn tijdens hun slaap, zo wordt hun heiligheid ook niet ontnomen na hun dood. Degene die hier niet in gelooft, is onwetend en koppig. Ik heb in een afzonderlijk boek aange- toond dat heiligen ook na hun dood karâmât kunnen verrichten.) De Hanafî geleerde Ahmad ibn sayyid Muhammad al-Makkî al-Hamawî en de Shâfi'î geleerden Ahmad ibn Ahmad ash-Shujâ'î en Muhammad ash-Shawbarî al-Misrî hebben risâla's (kleine boekjes) geschreven waarin met bewijzen wordt aangetoond dat heiligen karâmât (wonderen) kunnen verrichten, dat hun karâmât voortduren na hun dood en dat tawassul en istighâtha door middel van de graven van heiligen is toegestaan. Deze drie risâla's werden samen met het boek (**Ad-durar as-saniyya fi-r-raddi 'ala'l-wahhâbiyya**) van Ahmad Zaynî Dahlân (rahima-hullâhu ta'âlâ) gedrukt in 1319 AH [1901] in Egypte; in 1396 AH [1976] werd het boek verschillende keren offset gedrukt in Istanboel.

Muhammad Hâdimî efendi uit Konya (rahima-hullâhu ta'âlâ) overleed in 1176 AH [1762] in de gemeente Hâdim van Konya. Op pagina 269 van

zijn boek (**Barîqa**) zegt hij: (Het verrichten van karâmât door heiligen is haqq (waar, juist). Een walî (heilige) is een moslim die zoveel als mogelijk is kennis heeft over Allâhu ta'âlâ en Zijn Attributen. Hij voert veel daden van aanbidding uit en vermijdt het begaan van zonden en het volgen van zijn nafs en verlangens, zeer sterk. Dingen die Allâhu ta'âlâ schept buiten Zijn Gewoonte en de wetenschappelijke wetten, worden (**Khâriq-ul-'âda**) (wonderen) genoemd. Er bestaan acht soorten: mu'jiza, karâma, i'âna, ihâna, sihr, ibtilâ, isâbat al-'ayn (het bozen oog) en irhâs. Een karâma is een buitengewoon iets dat plaatsvindt door middel van een muttaqî (godvrezende) gelovige die al-'ârifu billâh is. Zo'n persoon is een walî (heilige), hij is geen profeet. De Shâfi'î geleerde Abû Ishaq Ibrâhîm al-Isfarâînî heeft sommige karâma ontkend, terwijl aanhangers van de groepering Mu'tazila ze in zijn geheel ontkenden. Ze zeiden dat het kan verward worden met een mu'jiza en dat het om die reden moeilijk zou zijn om in een profeet ge loven. Echter, wanneer een karâma plaatsvindt door middel van een walî, dan beweert hij niet dat hij een profeet is; hij wil geen karâma verrichten.¹⁸ Het is toegestaan om te smeken tot Allâhu ta'âlâ door de profeten en heiligen – ook na hun dood – aan te stellen als bemiddelaar. Op deze manier smeekbeden verrichten worde (**Tawassul**) en (**Istighâtha**) genoemd. Immers, deze mu'jiza's en karâma's duren voort na hun dood. Ar-Ramlî heeft ook hetzelfde gezegd. Imâm al-haramayn zegt het volgende: (Het feit dat de karâma's ook voortduren nadat men gestorven is, wordt enkel ontkend door de sjiïeten.) 'Alî Ajuhûrî, een van de vooraanstaande geleerden van de Mâlikî madhhab, zegt: (Een walî (heilige) is wanneer hij zich op aarde bevindt, net als een zwaard in zijn omhulsel. Wanneer hij sterft is hij net als een zwaard dat uit zijn omhulsel is en neemt zijn vermogen om te beïnvloeden toe.) Deze verklaringen staan ook geschreven in het boek (**Nûr al-hidâya**) van Abû 'Alî Sanjî. Het staat middels het Boek (de Qur'ân al-karîm), de Sunnah en ijmâ' al-ummah vast dat karâma's haqq (waar, juist)

18 Allâhu ta'âlâ schept alles door middel van Zijn 'Âdat al-ilâhiyya (Goddelijke Gewoonte). Soms verbreekt Hij Zijn Gewoonte en schept Hij wonderen of bovennatuurlijke fenomenen op een ongewone wijze omwille van Zijn geliefde dienaren. Wanneer een bovennatuurlijk verschijnsel plaatsvindt door middel van een profeet, dan wordt dit een **mu'jiza** (mv. mu'jizât) genoemd. Wanneer het plaatsvindt door middel van een walî (heilige) (mv. awliyâ') – een dienaar die erg geliefd is door Allâhu ta'âlâ –, dan wordt dit een **karâma** (mv. karâmât) genoemd. Echter, Allâhu ta'âlâ kan ook wonderen scheppen door middel van Zijn vijanden. Zulke wonderen worden **istidrâj** genoemd. Allâhu ta'âlâ verklaart dat Hij istidrâj schept om het Zijn vijanden moeilijker te maken.

zijn. Er zijn honderden, duizenden karâma's van heiligen beschreven in waardevolle boeken.) Hierbij is de vertaling uit (**Barîqa**) voltooid.

In het boek (**Mir'ât al-Madîna**) staat het volgende, te beginnen bij pagina 106: In een sahih (authentiek) hadîth die overgeleverd door de hadîth geleerden Ibn Hudhayma, ad-Dâr Qutnî en at-Tabarânî via 'Abdullah ibn 'Umar, wordt gezegd: (**Het is wâjib (noodzakelijk) geworden voor mij om te bemiddelen voor degene die mijn graf bezoekt.**) Deze hadîth ash-sharîf is ook terug te vinden in het boek (**Kunûz ad-daqâ'iq**) van Imâm al-Munâwî. Hij vermeldt ook de volgende hadîth ash-sharîf die bericht werd door Ibn Hibbân: (**Wanneer iemand mijn graf bezoekt na mijn dood, dan is het net alsof hij mij bezoekt wanneer ik in leven ben.**) en de hadîth ash-sharîf bericht door at-Tabarânî: (**Ik zal bemiddelen voor degene die mijn graf bezoekt.**) De volgende twee marfû' hadîth ash-sharîfs zijn praktisch door iedere moslim gekend: de hadîth ash-sharîf overgeleverd door Imâm Bazzâr via 'Abdullah ibn 'Umar (**Het is halâl geworden voor mij om te bemiddelen voor degene die mijn graf bezoekt.**) en de hadîth ash-sharîf die geschreven staat in Muslim ash-sharîf en die bericht is door 'Abdullah ibn 'Umar (**Op de Dag des Oordeels zal ik bemiddelen voor degenen die naar Medina al-munawwara komen om mij te bezoeken.**)

De hadîth ash-sharîf bericht door at-Tabarânî, az-Dâra Qutnî en ['Abdurrahmân] Ibn al-Jawzî (**Wanneer de persoon die na het verrichten van de bedevaart mijn graf bezoekt, dan is het net alsof hij mij bezoekt tijdens mijn leven.**) is een grootse blijde boodschap. In de hadîth ash-sharîf bericht door ad-Dâra Qutnî (**Als de persoon die de bedevaart uitvoert, mij niet bezoekt, dan zal hij mij gekwetst hebben.**) wijst op de personen die de bedevaart uitvoeren maar het graf van de Profeet niet bezoeken ondanks dat ze geen geldig excuus hebben.

'Abdul'azîz, de rector van de Islamitische Universiteit van Medina al-munawwara, schrijft in zijn boek (**Tahqîq wa îdhâh**) dat er geen bewijzen zijn voor de bovengenoemde hadîth ash-sharîfs waarin wordt aangespoord om te bezoeken. Hij zegt: "Shaykh al-islâm Ibn Taymiyya heeft verklaard dat al deze [hadîth ash-sharîfs] mawdû' zijn." Echter, in het achtste volume van de sharh van (**Mawâhib**) geschreven door az-Zarkânî en op het einde van het vierde volume van het boek (**Wafâ' al-wafâ'**) van as-Samhûdî worden de bronnen van deze hadîth ash-sharîfs uitvoerig beschreven; er staat vermeld dat het hasan¹⁹ hadîths zijn en dat de uitspraak

19 Zie hoofdstuk 6 in het tweede volume van **Endless Bliss** voor de verschillende

van Ibn Taymiyya mawdû' (ongegrond) is. De wahhabietische rector en leerkrachten van de Universiteit van Medina proberen op deze manier de teksten van de Ahl as-sunnah geleerden in een kwaad daglicht te stellen en verspreiden hun eigen geloofsopvattingen over de hele wereld door middel van hun boeken. Ze hebben een nieuwe politieke aanpak om alle volkeren op de wereld, dus zowel de moslims als de anderen, te bedriegen en zichzelf voor te stellen als ware moslims: ze stichtten een islamitisch centrum met de naam **(Râbitat al-âlam al-islâm)**. In elk land kozen ze uit de moslim-gemeenschap onwetende, omkoopbare geestelijken die ze verzamelden in deze centra. Ze betaalden aan elk van hen honderden goudstukken als salaris. Ze gebruiken deze onwetende geestelijken die geen kennis hebben over de boeken van de Ahl as-sunnah geleerden, als instrumenten. Ze verspreiden hun eigen geloofsopvattingen – hetgeen ze de 'fatwâ's van de **(Wereld Moslim Unie)**' noemen – over de hele wereld via deze centra. In een van hun verzonden fatwâ's die ze uitbrachten tijdens de maand Ramadân ash-sharîf van het jaar 1395 AH [1975], zeiden ze: (Het is fard (verplicht) voor vrouwen om het vrijdagsgebed te verrichten. De vrijdagspreek en de preek op feestdagen mogen in elk land in hun eigen taal voorgedragen worden.) Een ketter genaamd Sabri die behoorde tot de volgelingen van Mawdûdî en die lid was van dit centrum van fitnah (chaos) en fasâd (anarchie) in Mekka, nam deze fatwâ onmiddellijk mee naar India. Kort daarna werden vrouwen door onwetende personen die een goede loon hadden en in het bezit waren van een appartement, gedwongen om naar de moskee te gaan. Ze begonnen de khutba (preek) voor te dragen in verschillende talen. Om deze praktijk een halt toe te roepen, maakten de Indische Ahl as-sunnah geleerden, de ware geestelijken (rahimahumullâhu ta'âlâ), fatwâ's klaar uit waardevolle bronnen en verspreiden ze deze. De wahhabieten konden deze wetenschappelijke teksten niet beantwoorden en konden niet op tegen het ware woord. Honderden geestelijken in de regio **(Karala)** in het noorden van India zagen in dat ze in de val waren gelopen en toonden hierop berouw. Zo waren ze weer aan de zijde van de Ahl as-sunnah. Vier van deze waardevolle fatwâ's – die uitgevaardigd zijn door Ahl as-sunnah geleerden en die stoelen op sterke bronnen – zijn offset gedrukt en gestuurd naar alle islamitische landen. De ware geestelijken over de hele wereld waarschuwen de moslims hiertegen en proberen dit rampzalig vuur dat de islam van binnenuit vernietigd, uit te doven. Alhamdulillah (dank aan Allah), de waakzame, reine jongeren over de hele wereld zijn in staat een onderscheid

soorten hadïths.

te maken tussen de waarheid en valsheid.

‘Ibn ‘Âbidîn (rahima-hullâhu ta’âlâ) zegt [in zijn boek (**Radd al-muhtâr**)] wanneer hij het heeft over de vrijdagspreek, de takbîr iftitâh en de smeebden in het gebed: (De khutba (preek) voordragen in een andere taal dan het Arabisch, is net zoals het opzeggen van de takbîr iftitâh [“Allâhu akbar”] in een andere taal wanneer men begint met het gebed. De takbîr iftitâh is net zoals de andere dhikrs in het gebed. Het is makrûh tahrîma om de dhikrs en smeebden in het gebed te reciteren in een andere taal dan het Arabisch. Hadrat ‘Umar heeft dit verboden.) Wanneer hij de wâjibs van het gebed beschrijft, zegt hij: (Een makrûh tahrîma uitvoeren is een grote zonde. Degene die hiermee voortdoet, zal zijn ‘adâla²⁰ verliezen.) In (**Tahtâwî**) staat geschreven: (De persoon die kleine zonden blijft begaan, zal een fâsiq (zondaar) worden. Men dient niet te bidden achter fâsiq imâms of imâms die bid’ahs begaan; men dient het gebed in een andere moskee te verrichten.) De Sahâba al-kirâm en de Tâbi’în al-izâm (rahima-humullâhu ta’âlâ) hebben in Azië en Afrika de hele khutba (preek) altijd in het Arabisch voorgedragen. Het geheel van de khutba of een deel ervan in een andere taal voorlezen is immers makrûh (afkeurenswaardig) en een bid’ah (innovatie), hetgeen een grote zonde is. Nochtans kenden de luisteraars de Arabische taal niet, ze begrepen de khutba’s niet. Ze hadden ook geen religieuze kennis. Het moest hen onderwezen worden. Desondanks hebben ze de khutba volledig in het Arabisch voorgedragen. Om deze reden konden de shaykh al-islâms in het Ottomaanse Rijk en de grote wereldwijd gekende islamitische geleerden – hoewel ze de khutba’s ook ontzettend graag in het Turks wilden laten voordragen zodat de jamâ’ah het kon begrijpen – gedurende zeshonderd jaar dit niet toelaten, aangezien zij wisten dat het niet toegestaan was.

In de hadîth ash-sharîf overgeleverd door Imâm al-Bayhaqî via Abû Hurayra (radiyallâhu ‘anh) wordt gezegd: (**Wanneer een persoon mij begroet, geeft Allâhu ta’âlâ mijn ziel terug aan mijn lichaam. Ik hoor zijn begroeting.**) Imâm al-Bayhaqî (rahima-hullâhu ta’âlâ) heeft – zich basierend op deze hadîth ash-sharîf – gezegd dat de profeten (‘alayhimussalâm) in hun graf levend zijn met een leven die onbekend is voor ons.

‘Abdul’azîz ibn ‘Abdullah, een wahhabiet in Medina, vermeldt op pagina 66 van zijn boek (**Al-haj wa’l-‘umra**) deze hadîth ash-sharîf en

20 ‘Rechtvaardigheid’; zo’n persoon is niet betrouwbaar wat betreft religieuze kwesties en wordt niet aanvaard als een getuige.

zegt dat deze hadîth aantoonde dat hij (‘alayhissalâm) een overledene is. Op dezelfde pagina zegt hij evenwel dat hij in zijn graf levend is met een ongekend leven. Zijn uitspraken spreken elkaar tegen. Echter, deze hadîth ash-sharîf geeft aan dat zijn gezegende ziel wordt teruggegeven en dat hij de groeten beantwoordt. Verder wordt in twee hadîth ash-sharîfs op pagina 73 van hetzelfde boek gezegd dat men bevolen wordt het volgende op te zeggen: **(Assalâmu ‘alaykum ahl-al-diyâr-i minal mu’minîn)** wanneer men een graf bezoekt. Deze hadîth ash-sharîfs bevelen ons om de graven van alle moslims te begroeten. Iemand die hoort, kan men begroeten en met hem kan gesproken worden. Aan de ene kant vermelden ze deze hadîth ash-sharîfs en aan de andere kant zeggen ze dat een overledene niet kan horen. Mensen die geloven dat overledenen kunnen horen, verklaren zij ‘mushrik’ (afgodendienaar). Ze geven een verkeerde ta’wîl (interpretatie) aan âyat al-karîma’s en hadîth ash-sharîfs.

Er zijn veel hadîth ash-sharîfs waarin vermeld wordt dat Rasûlullah in zijn graf levend is met een ongekend leven. De volgende hadîth ash-sharîfs staan geschreven in de zes beroemde [hadîth] boeken: **(Ik hoor de salawât die opgezegd wordt bij mijn graf. De salawât die op een afstand wordt opgezegd, wordt aan mij doorgegeven.)** en **(Wanneer een persoon bij mijn graf voor mij een salawât opzegt, dan stuurt Allâhu ta’âlâ een engel die mij inlicht over deze salawât. Ik zal op de Dag des Oordeels bemiddelen voor deze persoon.)**²¹

Wanneer een moslim een bezoek brengt aan het graf van een overleden moslim die hij tijdens zijn leven kende en hij deze overleden persoon begroet, dan herkent de persoon in het graf degene die de groet uitsprak en beantwoordt hij hem. In een hadîth ash-sharîf die bericht wordt door Ibn Abiddunyâ wordt gezegd dat een overleden moslim de persoon die hem begroette herkent, dat hij hierom blij wordt en een antwoord geeft. Als iemand overleden personen die hij niet kent begroet, dan verheugen ze zich hierom en geven ze een antwoord. Vrome moslims en martelaren (rahima-humullâhu ta’âlâ) herkennen en beantwoorden de persoon die hen begroet; is het dan mogelijk dat Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) deze persoon niet herkent? Net zoals de zon in de hemel zijn licht verspreidt naar alle kanten, zo geeft Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam)

21 Een salawât is een smeekbede ten gunste van de Profeet (sallallâhu ‘alayhi wa sallam). Er zijn talloze salawâts. Een hiervan is als volgt: **(Allâhumma salli ‘alâ sayyidinâ Muhammadin wa ‘alâ âl-i sayyidinâ Muhammad.)**

ogenblikkelijk een antwoord op de groeten die op éénn moment overall worden opgezegd.²²

In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Na mijn dood hoor ik net zo goed als wanneer ik in leven ben.)** In een andere hadîth ash-sharîf overgeleverd door Abû Ya'îlâ wordt gezegd: **(Profeten ('alayhimussalâm) zijn levend in hun graf. Ze verrichten het gebed.)** Ibrâhîm ibn Bishar, sayyid Ahmad ar-Rifâ'î en vele andere awliyâ' (heiligen) hebben Rasûlullah's antwoord gehoord nadat ze hem hadden begroet.

Toen ze aan hadrat Jalâladdîn as-Suyûtî vroegen of het klopt dat sayyid Ahmad ar-Rifâ'î Rasûlullah's gezegende hand heeft gekust, schreef hij als antwoord hierop zijn boek **(Sharaf al-muhkam)**. In dit boek heeft hij met 'aqlî (rationele) en naqlî (door middel van transmissie) bewijzen aange-toond dat Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) in zijn graf levend is met een ongekend leven en dat hij de groeten hoort en deze beantwoordt. Tevens heeft hij in dit boek vermeld dat Rasûlullah tijdens de nacht van Mi'râj Mûsâ ('alayhissalâm) in zijn graf heeft zien bidden.

In een hadîth ash-sharîf overgeleverd door 'Â'isha as-Siddiqâ (radiyallâhu 'anh) wordt gezegd: **(Ik voel de pijn van het vergiftigd vlees dat ik had gegeten in Khaybar. Vanwege dat vergif is mijn aorta nu niet meer in staat om te functioneren.)** Deze hadîth ash-sharîf toont aan dat Allâhu ta'âlâ Muhammad ('alayhissalâm), de meest superieure van alle mensen, naast profeetschap ook de graad van martelaarschap heeft geschonken. In de ma'âl van de 169^e âyat van sûra Âl-i 'Imrân wordt gezegd: **(Beschouw degenen die op de weg van Allah gedood zijn, niet als doden! Zij zijn levend bij hun Rabb (Heer). Zij krijgen rizq (levensvoorzieningen).)** Het lijdt geen twijfel dat deze grote Profeet die vergiftigd werd op Allah's weg, de hoogste graad bezit van de eervolle positie die vermeld wordt in deze âyat al-karîma.

In een hadîth ash-sharîf overgeleverd door Ibn Hibbân wordt gezegd: **(De gezegende lichamen van de profeten ('alayhimussalâm) rotten niet. Als een gelovige een salawât voor mij opzegt, dan brengt een engel deze salawât naar mij en zegt: "Die en die zijn zoon uit jouw ummah heeft een salawât opgezegd voor jou en heeft jou begroet.")**

In een hadîth ash-sharîf overgeleverd door Ibn Mâja wordt gezegd: **(Lees op vrijdagen veel salawâts voor mij op! De opgelezen salawât**

22 Zie hoofdstuk 17 in het vijfde volume van **Endless Bliss** voor informatie over hoe men zich moet gedragen tijdens het bezoeken van een graf.

wordt onmiddellijk aan mij doorgegeven.) Abuddardâ (radiyallâhu ta'âlâ 'anh), een van de personen die dit had gehoord, vroeg: "Wordt het ook doorgegeven aan u na uw dood?" De Profeet ('alayhissalâm) antwoordde: **(Ja, het wordt ook aan mij doorgegeven na mijn dood. Immers, het is harâm (verboden) voor de aarde om de lichamen van profeten te laten rotten. Zij zijn levend na hun dood en worden voorzien van rizq.)** [Deze hadîth ash-sharîf staat ook geschreven aan het eind van het boek **(Tazkira al-mawtâ wa'l-qubûr)** van Thanâullah Pâni-putî. Dit boek is in het Perzisch. Het werd in 1310 AH [1892] gedrukt in India, en in 1990 in Istanbul door de uitgeverij Hakikat Kitâbevi.]

Nadat hadrat 'Umar (radiyallâhu 'anh) Quds ash-sharîf (Jeruzalem) had genomen uit de handen van de ongelovigen, ging hij direct naar de Hujra as-Sa'âda (het Gezegende Graf van de Profeet); hij bezocht zijn graf en begroette hem. Hadrat 'Umar ibn 'Abdul'azîz, een van de vooraanstaande heiligen, stuurde een beambte vanuit Damascus naar Medina, en liet bij het Gezegende Graf salât en salâm reciteren. Wanneer hadrat 'Abdullah ibn 'Umar terugkwam van een reis, ging hij direct naar het Gezegende Graf; eerst bezocht en begroette hij Rasûlullah, daarna Abû Bakr as-Siddîq en dan zijn vader. Imâm Nâfi' heeft gezegd: (Ik heb meer dan honderd keer gezien dat hadrat 'Abdullah ibn 'Umar naar het Gezegende Graf ging en zei: "Assalâmu 'alayka yâ Rasûlallah!") Op een dag ging hadrat 'Alî (radiyallâhu 'anh) binnen in de Masjid ash-Sharîf en begon te huilen toen hij het gezegende graf van hadrat Fâtima (radiyallâhu 'anhâ) zag. Daarna ging hij naar de Hujra as-Sa'âda, waarna hij nog meer hilde. Hij zei: (Assalâmu 'alayka yâ Rasûlallah wa assalâmu 'alaykumâ yâ mijn twee broeders!) waarbij hij [de Profeet ('alayhissalâm) en] hadrat Abû Bakr en hadrat 'Umar (radiyallâhu ta'âlâ 'anhumâ) begroette.

Volgens Imâm al-a'zam Abû Hanîfa dient men eerst de bedevaart uit te voeren en daarna naar Madina al-munawwara te gaan en Rasûlullah te bezoeken. Hetzelfde staat geschreven in de fatwâ van Abu'l-Layth as-Samarqandî.

Qâdî 'Iyâd – de schrijver van het boek **(Shifâ')** –, de Shâfi'î geleerde Imâm an-Nawawî en de Hanafi geleerde Ibn Humâm (rahimahumullâhu ta'âlâ) hebben gezegd dat het middels ijma' al-ummah vaststaat dat men het Gezegende Graf moet bezoeken. Volgens sommige geleerden is het wâjib (noodzakelijk). In feite staat ook in het wahhabetische boek **(Fath al-majîd)** geschreven dat het sunnah is om graven te bezoeken.

In de ma'âl van de 63^e âyat al-karîma van sûra an-Nisâ wordt gezegd: **(Als zij, nadat zij hun nafs kwaad hebben aangedaan, tot jou komen en vergiffenis vragen van Allâhu ta'âlâ, en de Booschapper van Allah voor hen vergiffenis vraagt, dan zullen zij voorzeker Allâhu ta'âlâ Berouwaanvaardend en Genadevol aantreffen.)** Deze âyat al-karîma geeft aan dat Rasûlullah (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam) zal bemiddelen en dat zijn shafâ'ah (bemiddeling) zal aanvaard worden. Het beveelt ons ook om van verre plaatsen te komen en het Gezegende Graf te bezoeken, en om shafâ'ah te vragen.

In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Enkel voor het bezoeken van drie moskeeën is het gepast om een lange reis te ondernemen.)** Deze hadîth geeft aan dat het beloning oplevert om een lange reis te ondernemen om de Masjid al-harâm in Mekka, de Masjid an-Nabawî in Medina en de Masjid al-Aqsâ in Quds te bezoeken. Om deze reden zullen degenen die op bedevaart gaan en het Gezegende Graf in de Masjid an-Nabawî niet bezoeken, deze thawâb (beloning) ontnomen worden.

Imâm Mâlik heeft gezegd: (Het is makrûh voor degenen die het Gezegende Graf bezoeken, om erg lang blijven bij de Hujra as-Sa'âda.) Imâm Zaynal'âbidîn ging tijdens zijn bezoek aan het Gezegende Graf, staan aan de zuil bij de Rawda al-mutahhara; hij ging niet verder. Tot de dood van hadrat 'Â'isha, ging men tijdens het bezoek staan aan de buitenzijde van de deur van de Hujra as-Sa'âda, in de richting van de qiblah.

In een hadîth ash-sharîf wordt gezegd: **(Maak van mijn graf geen [plaats van] feest!)** De hadîth geleerde hadrat 'Abdul'adzîm al-Munzirî heeft deze hadîth ash-sharîf als volgt verklaard: (Beschouw het niet voldoende om mijn graf slechts een keer per jaar te bezoeken, net zoals de 'Eid (feest)dagen! Probeer mij in alle tijden te bezoeken!) De hadîth ash-sharîf **(Maak van jullie huizen geen begraafplaats!)** betekent dat we onze huizen niet moeten doen lijken op begraafplaatsen door er niet in te bidden. Hieruit kunnen we afleiden dat de betekenis die al-Munzirî gegeven heeft, klopt. Immers, op een begraafplaats is het niet toegestaan om het gebed te verrichten. Er werd ook gezegd dat de hadîth ash-sharîf deze betekenis kan hebben: (Leg voor het bezoeken van mijn graf geen bepaalde dag vast zoals bij een feest!) Joden en christenen kwamen tijdens hun bezoek aan de graven van hun profeten, samen; ze bespeelden muziekinstrumenten, zongen en vierden feest. Deze hadîths geven aan dat wij ons niet zoals hen dienen te gedragen; met andere woorden, dat we tijdens ons bezoek

geen ney en trom dienen te bespelen zoals er harâm zaken worden begaan tijdens feesten, en dat we ons niet dienen te verzamelen en ceremonies dienen te houden. Tijdens het bezoeken dienen we een groet uit te spreken, smeebeden op te zeggen zonder er lange tijd te blijven staan.

Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (rahima-hullâhu ta'âlâ) heeft gezegd dat het bezoeken van het Gezegende Graf de meest waardevolle sunnah is. Volgens sommige geleerden is het wâjib (noodzakelijk). Om deze reden is het toegestaan om in de Shâfi'î madhhab een nadhr (gelofte) te maken in de vorm van het bezoeken van het Gezegende Graf.²³

In het boek (**Mir'ât al-Madîna**), vanaf pagina 1282, wordt het volgen-de gezegd: (Met de woorden (**Als ik jou niet had geschapen, dan zou Ik niets geschapen hebben.**) heeft Allâhu ta'âlâ aangegeven dat Muhammad ('alayhissalâm) Habîbullah (de Geliefde van Allah) is en dat Hij hem erg liefheeft. Deze hadîth al-qudsî is ook terug te vinden in de 122^e brief in het derde volume van de (**Maktûbât**) van Imâm ar-Rabbânî (rahima-hullâhu ta'âlâ). Zelfs een ordinaire persoon zal iets dat gevraagd werd niet weigeren omwille van zijn geliefde. Als iemand zegt: "O Rabb (Heer)! Ik vraag aan Jou omwille van Jouw Habîb (Geliefde) Muhammad ('alayhissalâm).", dan zal zijn verzoek niet geweigerd worden. Het is echter niet waard om voor banale wereldse zaken, bemiddeling te vragen omwille van Rasûlullah (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam).

Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (rahima-hullâhu ta'âlâ) heeft gezegd: "Ik was in Medina. Shaykh Ayyûb as-Sahtiyânî, een van de sulahâ' (vromen), ging binnen in de Masjid ash-sharîf. Ik ging samen met hem naar binnen. Hadrat Shaykh richtte zich naar het Gezegende Graf en stond met zijn rug richting de qiblah. Daarna ging hij naar buiten." Hadrat Ibn Jamâ'a schreef in zijn boek (**Mnasak al-kabîr**): Tijdens het bezoeken dient men eerst naast de minbar twee rak'ah gebed en du'â (smeebede) te verrichten, daarna gaat men bij de qiblah zijde van de Hujra as-Sa'âda staan, waarbij het gezegende hoofd van de Profeet ('alayhissalâm) aan zijn linkerzijde komt te staan en men gaat staan op een afstand van twee meter van de muur van (**Marqad ash-sharîf**), vervolgens gaat men stilletjesaan zodanig staan dat de qiblah muur achter zich bevindt en richt men zich tot de (**Muwâjaha as-Sa'âda**) en begroet men hem ('alayhissalâm). In alle vier madhhab's wordt het op deze wijze gedaan.

In (**Hadîqa**), bij de bespreking van de 23^e ramp van de tong, wordt

23 Zie hoofdstukken 5 en 6 in het vijfde volume van **Endless Bliss**.

gezegd: (Het is makrûh tahrîma om tijdens het verrichten van du'â (smeekebede) van Allâhu ta'âlâ iets te vragen omwille van het recht van de profeten of omwille van het recht van een levende of dode heilige. Met andere woorden, Allâhu ta'âlâ is niet verplicht de wens van enig iemand te verwezenlijken. Er werd gezegd dat geen enkel schepsel rechten heeft op Allâhu ta'âlâ. Dit klopt, maar Allâhu ta'âlâ heeft aan Zijn geliefde dienaren een belofte gedaan en heeft hen een recht gegeven op Hem, dat wil zeggen dat Hij hun wensen zal aanvaarden. Hij heeft in de Qur'ân al-karîm verklaard dat Hij Zijn dienaren een recht op Hem heeft geschonken. Bijvoorbeeld, in de ma'âl van een âyat al-karîma wordt gezegd: **(Het is een recht op ons geworden om de gelovigen te helpen.)** In de (**Bazzâziyya**) fatwâ staat het volgende: (Het is toegestaan om iets te vragen omwille van een overleden of levende heilige, of een profeet, door zijn naam te vernoemen.) In de sharh van (**Shir'a**) wordt gezegd: (Men dient du'â te verrichten [tot Allâhu ta'âlâ] door Zijn profeten en vrome dienaren aan te stellen als bemiddelaar. Dit staat ook geschreven in (**Hisn al-hasîn**.) Zoals we zien, hebben de islamitische geleerden gezegd dat het toegestaan is om du'â te verrichten tot Allâhu ta'âlâ omwille van het recht en eerbied die Hij geschonken heeft aan Zijn geliefden. Er is geen enkele geleerde die heeft gezegd dat het shirk (afgoderij) is om te veronderstellen dat dienaren rechten hebben op Allâhu ta'âlâ en omwille van deze rechten du'â te verrichten. Enkel de wahhabieten beweren dit.

Ondanks dat ze de Bazzâziyya fatwâ prijzen in het boek (**Fath al-majîd**) en diens fatwâ's aanvoeren als bewijsstukken, gaan ze er hier ook tegen in. In (**Barîqa**), wederom bij de bespreking van de rampen van de tong, wordt gezegd: (Omwille van het recht van een profeet of een heilige betekent 'zijn profeetschap is juist' of 'zijn heiligheid is juist'. Ook onze Profeet heeft met deze intentie (**Omwille van het recht van Jouw Profeet Muhammad**) gezegd en heeft tijdens de veldslagen heeft hij van Allâhu ta'âlâ hulp gevraagd omwille van het recht van de armen onder de Muhâjirûn. Er zijn veel islamitische geleerden geweest die smeekbeden hebben verricht (omwille van het recht van de personen aan wie U het heeft gegeven wanneer ze het vroegen) en (omwille van het recht van Muhammad al-Ghazâlî); zij hebben dit ook geschreven in hun boeken. Het boek (**Hisn al-hasîn**) zit vol met zulke smeekbeden. In de tafsîr (**Rûh al-bayân**) wordt bij de 18^e âyat van sûra al-Mâ'ida gezegd: In de hadîth ash-sharîf bericht door 'Umar al-Fârûq (radiyallâhu 'anh) wordt gezegd: (**Toen Âdam** ('alay-

hissalâm) zich had vergist, zei hij: “O Rabb (Heer)! Vergeef mij voor het recht van Muhammad (‘alayhissalâm).” Allâhu ta’âlâ vroeg: “Ik heb Muhammad nog niet geschapen. Hoe ben je over hem te weten gekomen?” Hij antwoordde: “O Rabb! Toen Je mij geschapen had en mij van Jouw ziel had geschonken, had ik mij hoofd opgeheven. Op de [onderste] muren van de ‘Arsh (Godelijke Troon) zag ik dat er (Lâ ilâha illallah Muhammadun rasûlullah) geschreven stond. Jij zou naast Jouw naam enkel de naam van wie Je het meest houdt, schrijven. Met dit in mijn gedachte, begreep ik dat Je erg veel van hem hield.” Allâhu ta’âlâ zei hierop: “O Âdam, je hebt juist gesproken. Van al Mijn schepselen, houd ik het meest van hem. Ik heb jou vergeven omwille van hem. Als Ik Muhammad niet had geschapen, dan zou Ik jou niet geschapen hebben.”) Deze hadîth ash-sharîf is terug te vinden in het boek (Dalâ’il) van Imâm al-Bayhaqî, alsook in het boek (Ghâliyya) van Âlûsî.

Op pagina 259 van het boek (Fath al-majîd) staat geschreven dat hadrat Imâm Zaynal’âbidîn ‘Alî (rahima-hullâhu ta’âlâ) bij het zien van een persoon die het graf van Rasûlullah bezocht en er smeekbede verrichte, deze persoon onderbrak en dat hij de volgende hadîth oplas: **(Zeg salât voor mij op! Waar jullie je ook bevinden, de groet die jullie uitgesproken hebben, wordt aan mij doorgegeven.)** Deze gebeurtenis wordt verkeerd beschreven. De tekst gaat verder: (Hieruit kan begrepen worden dat het werd verboden om een graf te bezoeken om er smeekbeden en salât op te lezen. Dit komt voor een deel neer op het veranderen van graven in feestplaatsen. Het is voor de persoon die de Masjid an-Nabawî betreedt om er te bidden, verboden om naar het graf te gaan om te begroeten. Geen enkele Sahabî (Metgezel) heeft dit gedaan. Bovendien verhinderden zij de mensen die dit deden. De Profeet wordt enkel ingelicht over de salât en salâm die zijn ummah opleest. Andere zaken worden niet aan hem doorgegeven.) Op pagina 234 staat eveneens geschreven dat de Saoedische regering bij de **(Hujra as-Sa’âda)** binnen in de Masjid an-Nabawî soldaten heeft geplaatst om dit te voorkomen.

Yûsuf an-Nabhânî weerlegt deze onwaarheden in zijn boek **(Shawâhid al-haq)** op verschillende plaatsen. Op pagina 80 zegt hij: Imâm Zaynal’âbidîn (radiyallâhu ‘anh) heeft het bezoeken van het gezegende graf van Rasûlullah niet verboden. Hij heeft bezoeken die niet overkomstig waren met de islam en op een oneerbiedige manier gebeurden, verboden. Zijn

kleinzoon Imâm Ja'far as-Sâdiq ging tijdens zijn bezoek aan de Hujra as-Sa'âda, staan bij de zuil aan de Rawda al-mutahhara, begroette Rasûlullah en zei: "Zijn gezegende hoofd bevindt zich aan deze kant." (**Maak van mijn graf geen** [plaats van] **feest!**) betekent: (Bezoek mijn graf niet op bepaalde dagen zoals bij feestdagen! Bezoek het in alle tijden.) Op pagina 88 en 106 staat geschreven: (Abû 'Abdullah al-Qurtubî zegt in zijn (**Tadhkirah**): De daden van de ummah van Rasûlullah worden elke ochtend en elke avond aan hem doorgegeven.) Op pagina 89 en 116 staat geschreven: (Kalief Mansûr vroeg tijdens zijn bezoek aan Rasûlullah, aan Imâm Mâlik: "Moet ik met mijn gezicht in de richting van het graf staan of in de richting van de qiblah?") Imâm Mâlik zei: "Hoe kun je je gezicht afwenden van Rasûlullah? Het is dankzij hem (sallallâhu 'alayhi wa sallam) dat jij en jouw vader Âdam werden vergeven.") Op pagina 92 staat geschreven: (De hadîth ash-sharîf (**Bezoek graven!**) is een gebod. Indien er tijdens het bezoeken harâm zaken worden begaan, dan kan het bezoeken niet verboden worden; het begaan van harâm zaken moet verboden worden.) Op pagina 98 staat geschreven: (Imâm an-Nawawî zegt in zijn boek (**Adhkâr**): Het is sunnah om de graf van Rasûlullah en die van de vromen vaak te bezoeken en om bij elk bezoek lang te staan naast het graf.) Op pagina 100 staat geschreven: (Ibn Humâm schrijft in zijn boek (**Fath al-qadîr**) de hadîth ash-sharîf overgeleverd door ad-Dâr Qutnî en al-Bazzâr. In deze hadîth ash-sharîf wordt gezegd: (**Als iemand mij bezoekt enkel om mij te bezoeken en niet om iets anders te doen, dan zal hij het recht hebben over mij voor mijn bemiddeling op de Dag des Oordeels.**) Op pagina 118 staat geschreven: (Allâhu ta'âlâ heeft awliyâ' (heiligen) karâmât (wonderen) geschonken. De karâmât van de awliyâ' werden vaak gezien, zelfs na hun dood. Ze zijn na hun dood ook in staat om te helpen. Het is toegestaan om hen als bemiddelaar aan te stellen tegenover Allâhu ta'âlâ. Echter, men dient hulp van hen te vragen op een wijze die overeenkomstig is met de islam. Uitspraken van onwetenden zoals (Ik zal je zoveel geven als je me geeft wat ik vraag) of (... als je mijn zieke verwant geneest) zijn niet toegestaan. Desondanks kunnen we niet geen kufr (ongeloof) of shirk (afgoderij) noemen. Immers, zelfs iemand die erg onwetend is, denkt er niet aan dat een heilige iets kan scheppen. Hij stelt de heilige aan als bemiddelaar opdat Allâhu ta'âlâ iets schept. Hij gaat ervan uit dat hij een geliefde dienaar is van Allâhu ta'âlâ, en zegt: (Vraag aan Allah dat Hij mijn wens verwezenlijkt! Allâhu ta'âlâ weigert jouw smeekbede niet.) Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) heeft namelijk gezegd: (**Er zijn veel mensen die inferieur en waardeloos**

worden beschouwd, maar die de geliefde dienaren van Allâhu ta'âlâ zijn. Wanneer zij iets wensen te doen, dan scheidt Allâhu ta'âlâ dat voorzeker.) Deze hadîth ash-sharîf is ook terug te vinden in het wahhabie-tische boek (**Fath al-majîd**), op pagina 381. Moslims stellen heiligen aan als bemiddelaar, steunend op deze hadîth ash-sharîfs. Imâm Ahmad, Imâm ash-Shâfi'î, Imâm Mâlik en Imâm al-a'zam Abû Hanîfa hebben gezegd dat het toegestaan is om barakah (zegeningen) te verkrijgen door middel van de graven van vrome mensen. De persoon die zegt dat hij tot een van de vier madhhabs van de Ahl as-sunnah behoort en dat hij de Ahl as-sunnah aanhangt, dient hetzelfde te zeggen als wat deze imâms hebben gezegd. Als hij niet hetzelfde zegt, dan kan hieruit begrepen worden dat hij niet behoort tot de Ahl as-sunnah en dat hij een leugenaar is.) In (**Fatâwâ al-Hindiyya**) wordt het volgende gezegd, tijdens het verklaren van het onderwerp 'Op bedevaart gaan in de plaats van iemand anders': (Het is toegestaan om de thawâb (beloning) van een uitgevoerde daad van aanbidding te schenken aan iemand anders. Zo kan de thawâb van het gebed, vasten, sadaqa (aalmoes), bedevaart, het reciteren van de Qur'ân al-karîm, het verrichten van dhikr (het gedenken van Allah), het bezoeken van de graven van de profeten, martelaren, heiligen en vromen, en het geven van een doodskleed aan een overledene, en de thawâb van alle soorten goede daden geschonken worden.) Ook uit deze woorden begrijpen we dat het beloningen oplevert om de graven van heiligen te bezoeken. [Er bestaan verschillende soorten dhikr. Een daarvan is: (Allâhu akbar, Allâhu akbar. Lâ ilâha illallâhu wallâhu akbar. Allâhu akbar wa lillâhil hamd.) Dit wordt de (**Takbîr at-tas-hrîq**) genoemd. Men dient deze veelvuldig op te zeggen. Ook de (**Du'â** (**smeekbede**) van **istighfâr**) is een erg nuttige dhikr.]

De tot hier toe genoemde bewijsstukken staan uitvoerig beschreven in onze Arabische en Engelstalige boeken. Allâhu ta'âlâ beveelt de moslims om zich te verenigen. Zodus, iedere gelovige dient de i'tiqâd (geloofsprincipes) van de (**Ahl as-sunnah wa'l-jamâ'ah**) te leren, te geloven volgens hetgeen deze grote geleerden hebben beschreven in hun boeken en zich te verenigen op dit juiste en ware pad. Onze Profeet (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam) heeft verklaard dat het juiste pad enkel bestaat uit het pad van de (**Ahl as-sunnah**). We moeten erg waakzaam zijn om niet misleid te worden door afgedwaalde personen die de moslims willen misleiden en door de schoonschijnende teksten van onwetende geestelijken die de handel drijven van religieuze boeken; en om niet af te dwalen van de eenheid van de

(Ahl as-sunnah). Allâhu ta'âlâ verklaart in de 114^e âyat van sûra an-Nisâ duidelijk dat degenen die afdwalen van de eenheid van de moslims naar de Hel zullen gaan. Dat de persoon die een van de vier madhhabs niet volgt, afgedwaald zal zijn van de eenheid van de Ahl as-sunnah, en dat zo'n la madhhabî persoon oftewel afgedwaald oftewel ongelovig zal worden, staat geschreven in de hâshiya van **(Durr al-mukhtâr)** van de grote geleerde Ahmad at-Tahtâwî en in het boek **(Al basâ'ir 'alâ munkirit-tawassul-i bil-maqâbir)**, samen met de bewijsstukken. Dit boek dat een weerlegging is op het boek **(Fath al-majîd)**, is gedrukt in Pakistan; de tweede druk vond plaats in Istanboel.

In het boek **(At-tawassul-u bin Nabî wa jahalat al-wahhâbiyyîn)** wordt aangetoond dat Ibn Taymiyya is afgedwaald van de **(Ahl as-sunnah)** madhhab. De mengeling die bestaat uit de afgedwaalde teksten van Ibn taymiyya en de leugens en belasteringen van de Britse spion Hempher, worden **(Wahhabisme)** genoemd.²⁴

3-Ze zeggen: (Het is shirk (afgoderij) en kufr (ongeloof) om een grafombe maken bovenop een graf, kaarsen aan te steken voor degenen die de graftombes dienen en daden van aanbidding verrichten en om sadaqa weg te geven als nadhr (gelofte) ten gunste van de zielen van de overledenen. De inwoners van de Haramayn (Mekka en Medina) hebben tot nu toe koepelgewelven en muren aanbeden.)

Als een graftombe wordt geplaatst op een graf voor versiering en om te pronken, dan is dit harâm (verboden); als het wordt gedaan omdat het graf niet bouwvallig wordt, dan is het makrûh (afkeurenswaardig); en als het gedaan wordt om te vermijden dat dieren of dieven het graf openen, is het toegestaan. Men dient er echter geen bezoekplaats van te maken; met andere woorden, men dient niet te zeggen dat men het kan bezoeken op bepaalde tijden.

Het is niet makrûh om een overledene te begraven in een gebouw dat eerder werg gebouwd. De Sahâba al-kirâm begroeven Rasûlullah en zijn twee kaliefen in een gebouw. Niemand onder hen verzette zich hiertegen. In een hadîth ash-sharîf wordt vermeld dat hun unanimitéit geen dalâlâh (afdwaling) kan zijn. De grote islamitische geleerde Ibn 'Âbidîn zegt op pagina 232 van het vijfde volume van de hâshiya van **(Durr al-mukhtâr)**: (Sommige geleerden hebben gezegd dat het makrûh is om een kleed te

24 Zie het boek **Confessions of a British Spy**, beschikbaar bij de uitgeverij **Hakikat Kitâbevi** te Fatih, Istanboel.

spreiden of een hoofddekseel of tulband te plaatsen op de graven van vrome mensen en heiligen. In (**Fatâwâ al-hujja**) wordt vermeld dat het makrûh is om een kleed te spreiden over een graf. Echter, voor ons, als het wordt bedekt met een kleed om de waarde van degene in het graf aan iedereen te tonen, om te vermijden dat hij wordt beledigd en om ervoor te zorgen dat de bezoekers zich respectvol en fatsoenlijk gedragen, is het toegestaan. Daden en handelingen die niet verboden werden door de (**Adilla ash-shar'iyya**) wordt beoordeeld naargelang de intentie. Juist, het klopt dat er in de tijd van de Sahâba al-kirâm geen graftombes werden gebouwd boven graven en er geen sarcofagen en kleden werden geplaatst. Echter, er was ook niemand die zich verzette tegen het feit dat Rasûlullah en Shaykhayn [hadrat Abû Bakr en hadrat 'Umar (radiyallâhu 'anhuma)] werden begraven in een kamer. Omwille van deze reden, om de geboden (**Loop niet over graven!**) en (**Wees niet oneerbiedig tegenover jullie doden!**) na te leven en omdat deze zaken niet werden verboden, kunnen deze geen bid'as zijn dat ze nadien worden uitgevoerd. In alle fiqh boeken staat geschreven dat men na de tawâf van afscheid meteen de Masjid al-harâm dient te verlaten om zo eerbied getoond te hebben tegenover de Kâ'ba al-mu'azzama. De Sahâba al-kirâm deed dit echter niet. Zij toonden immers in al hun handelingen eerbied tegenover de Kâ'ba. Omdat degenen die later kwamen niet in staat waren eerbied in die mate te tonen, hebben onze geleerden gezegd dat men eerbied moet tonen door de masjid te verlaten door achterwaarts te stappen. Zo werd het ook toegestaan om een graf te bedekken met een kleed en een graftombe te bouwen om eerbiedig te zijn tegenover de graven van de vromen en heiligen, net zoals de Sahâba al-kirâm waren. De grote geleerde hadrat 'Abdulghanî an-Nablusî schrijft dit uitvoerig in zijn boek (**Kashf an-nûr**.) (**Kashf an-nûr**) en het boek (**Tanwîr al-khalak fi imkân-i ru'yatin-nabî jihâran wa'l-malak**) van Jalâluddîn as-Suyûtî (rahimahullâhu ta'âlâ) werden tezamen in 1393 AH [1973] in het Arabisch gepubliceerd in Istanboel samen met het boek (**Minhat al-wahbiyya**). In Saoedi-Arabië wordt een graftombe (**Mashhad**) genoemd. De (**Baqi'**) begraafplaats in Medina al-munawwara waren er veel mashhads. De wahabieten hebben ze allemaal vernield. Geen enkele islamitische geleerden heeft gezegd dat het shirk (afgoderij, polytheïsme) of kufr (ongeloof) is om een graftombe te bouwen of om graftombes te bezoeken. Dat een persoon een graftombe vernielde, was nooit gezien.

Ibrâhîm al-Halabî (rahima-hullâhu ta'âlâ) zegt aan het einde van het

boek (**Halabî al-kabîr**): (Als een persoon van zijn akker een begraafplaats maakt en iemand hier een grafombe bouwt om een overledene te begraven, dan is het toegestaan als er een lege plek is op de begraafplaats. Als er geen andere plek beschikbaar is, dient de grafombe vernield te worden en moet men op deze plaats een graf graven. Immers, deze ruimte behoort tot een waqf dat toegewijd is om een begraafplaats te maken.) Als een grafombe zou beschouwd worden als shirk (afgoderij) of een afgodsbeeld, dan zou deze in alle gevallen moeten vernield worden.

De allereerste islamitische grafombe op aarde is de hujra al-mu'attara waar Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) begraven ligt. Onze meester Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam) overleed in de kamer van zijn erg geliefde echtgenote, onze Moeder der gelovigen, 'Â'isha (radiyallâhu 'anhâ), in de voormiddag van maandag, 12 Rabî' al-awwal 11 AH. Hij werd woensdagnacht begraven in deze kamer. Hadrat Abû Bakr en hadrat 'Umar (radiyallâhu ta'âlâ 'anhumâ) werden eveneens begraven in deze grafombe. Niemand van de Sahâba al-kirâm verzette zich hiertegen. Ze komen nu in opstand tegen deze unanimitieit van de Sahâba al-kirâm. Hoewel het ontkennen van de (**Ijmâ' al-ummah**) door een verkeerde ta'wîl (interpretatie) te geven aan een twijfelachtige dalîl (bewijs), geen kufr (ongeloof) is, is het wel een bid'ah (innovatie).

De kamer van hadrat 'Â'isha (radiyallâhu 'anhâ) was drie meter hoog, drie meter breed en 4,5 meter lang en was gemaakt uit adobe. Het had twee deuren, een aan de westelijke muur en een aan de noordelijke muur. Toen hadrat 'Umar (radiyallâhu ta'âlâ 'anh) kalief was, bouwde hij een lage stenen muur rondom de Hujra as-sa'âda. 'Abdullah ibn Zubayr (radiyallâhu ta'âlâ 'anhumâ) vernielde deze muur en bouwde het terug met zwarte stenen tijdens zijn kalifaat. Hij liet deze muur bevallig bepleisteren. De muur had geen dak en had een deur aan de noordelijke kant. Toen hadrat Hasan (radiyallâhu ta'âlâ 'anh) overleed in 49 AH, liet hadrat Husayn (radiyallâhu ta'âlâ 'anh) – zoals verklaard werd in hadrat Hasan's testament – het dode lichaam van zijn broer brengen tot aan de deur van de (**Hujra as-sa'âda**) en wilde tawassul en du'â verrichten; er waren personen die zich hiertegen verzetten omdat ze dachten dat ze hem hier gingen begraven. Om het ruoer te voorkomen, werd hij begraven op de Baqî' begraafplaats. De deuren van de kamer en deze in de muur werden dichtgemaakt met steen om te verhinderen dat er in de toekomst zulke lelijke situaties zouden plaatsvinden.

Toen Walîd, de zesde Omajjadische kalief, de gouverneur van Medina was, verhoogde hij de stenen muur en bouwde hij er een kleine koepel over. Wanneer hij kalief was, beval hij in 88 AH [707] ‘Umar ibn ‘Abdul’azîz, die toen de gouverneur van Medina was, om de Masjid ash-sharîf te vergroten; daarbij werd rondom deze muur een tweede muur gebouwd. Deze laatste was vijfhoekig en was voorzien van een dak. Het had geen deuren. [Voor meer informatie, gelieve punt 15 te lezen in het boek (**Advice for the Muslim**).]

In het wahhabietische boek (**Fath al-majîd**) wordt op pagina 133 en de daaropvolgende pagina’s het volgende gezegd: (De persoon die zegeningen wil ontvangen (tabarruk) door middel van een boom, steen, graf of soortgelijken, zal een mushrik (afgodendienaar) worden. Door koepels te bouwen over graven, heeft men deze omgevormd tot afgodsbeelden. Ook de mensen van de Jâhiliyya tijdperk aanbaden vrome mensen en beelden. Al deze zaken – en zelfs nog erger – worden vandaag de dag gedaan bij graftombes en graven. Proberen zegeningen te ontvangen door middel van de graven van vrome mensen is net zoals het aanbidden van de afgodsbeeld al-Lât²⁵. Deze muhsriks (afgodendienaren) gaan ervan uit dat heiligen hun smeekbede horen en dat ze deze kunnen beantwoorden. Ze zeggen dat ze de doden benaderen door een nadhr (gelofte) te doen en sadaqa (aalmoes) te geven voor de graven. Al deze zaken zijn zware vormen van shirk (afgoderij). Ook al geeft een mushrik zichzelf een andere naam, hij blijft nog een mushrik. Welke benaming ze het ook geven; op een eerbiedwaardige en liefdevolle wijze smeekbeden verrichten tot de doden, dieren slachten, geloftes doen en andere gelijkaardige zaken uitvoeren, komt neer op shirk. De muhsriks van vandaag noemen deze handelingen van hen ‘ta’zîm’ (eerbied) en ‘tabarruk’ en zeggen dat het toegestaan is. Deze twijfels van hen zijn verkeerd.)

We hebben reeds enkele antwoorden die de islamitische geleerden hebben gegeven op deze belastingen en deze aanvallen op de Ahl as-sunnah moslims, vertaald naar het Turks en hebben deze geschreven in enkele boeken van ons. We zullen nu een stuk vertalen uit het eerste hoofdstuk van het boek (**Usûl al-arba’a fî tardîd al-wahhâbiyya**). Wanneer het aandachtig wordt gelezen, zal men meteen begrijpen dat de wahhabieten misleid en van het rechte pad afgedwaald zijn, en dat ze de moslims sleuren naar de

25 Een van de voornaamste afgodsbeelden die aanbeden werd door de Arabieren in de pre-islamitische periode, genaamd de ‘Jâhiliyya Tijdperk’.

afgrond.

De Qur'ân al-karîm, hadîth ash-sharîfs, de uitspraken en handelingen van de Salaf as-sâlihîn en de meeste geleerden hebben aangegeven dat het toegestaan is om iemand of iets anders dan Allâhu ta'âlâ te eerbiedigen (ta'zîm). In de ma'âl van de 32^e âyat van sûra al-Hajj wordt gezegd: **(Als iemand de Sha'âir van Allâhu ta'âlâ eerbiedigt, dan komt deze handeling voort uit de taqwâ (godsvrees) van de harten.)** Om deze reden werd het wâjib (noodzakelijk) om de sha'âir van Allâhu ta'âlâ te vereren. Sha'âir betekent 'tekenen, voorbodes'. 'Abdulhaqq ad-Dahlawî (rahima Rabbuh) heeft gezegd: (Sha'âir is het meervoud van 'sha'îra', wat 'alâma (voor-bode) betekent. Als een bepaald iets – wat dan ook – iemand aan Allâhu ta'âlâ doet herdenken, dan is dit een sha'îra van Allâhu ta'âlâ.) In de ma'âl van de 158^e âyat van sûra al-Baqara wordt gezegd: **(As-Safâ en al-Marwa behoren tot de sha'âir van Allâhu ta'âlâ.)** Uit deze âyat al-karîma kan begrepen worden dat de sha'âir van Allâhu ta'âlâ niet enkel bestaan uit de heuvels as-Safâ en al-Marwa. Buiten deze twee zijn er nog andere sha'âir. Zo kunnen ook niet enkel de plaatsen 'Arafât, Muzdalifah en Minâ sha'âir genoemd worden. Shâh Waliyyullah ad-Dahlawî zegt op pagina 69 van zijn boek **(Hujjat Allâhi'l-bâligha)**: (De grootste sha'âir van Allâhu ta'âlâ zijn deze vier: de Qur'ân al-karîm, de Kâ'ba al-mu'azzama, de Profeet ('alayhissalâtu wassalâm) en salât (het gebed).) Shâh Waliyyullah (rahimahullâhu ta'âlâ) zegt op pagina 30 van zijn boek **(Altâf al-quds)**: (Houden van de sha'âir van Allâhu ta'âlâ betekent houden van de Qur'ân al-karîm, de Profeet (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam) en de Kâ'ba. Het betekent zelfs houden van alles wat de persoon aan Allâhu ta'âlâ doet denken. Hetzelfde geldt voor het houden van de awliyâ' (heiligen) van Allâhu ta'âlâ.) [Immers, de hadîth ash-sharîf **(Wanneer awliyâ' worden gezien, wordt Allâhu ta'âlâ herdacht.)** staat geschreven in de musnad van **(Ibni Abî Shayba)**, in **(Irshâd at-tâlibîn)** en in **(Kunûz ad-daqaîq)**. Uit deze hadîth ash-sharîf kunnen we afleiden tot ook de awliyâ' behoren tot de sha'âir van Allâhu ta'âlâ. Ook in **(Jâmi' al-fatâwâ)** staat geschreven dat het toegestaan is om een graftombe te bouwen over een graf om de awliyâ' en de 'ulamâ (geleerden) te eerbiedigen. Hadrat Hajar, de moeder van Ismâ'îl ('alayhissalâm) liep heen en weer tussen de twee kleine heuvels as-Safâ en al-Marwa die zich naast de Masjid al-harâm bevinden in de stad Mekka al-mukarrama; om deze reden behoren deze twee kleine heuvels tot de sha'âir van Allâhu ta'âlâ. Deze heuvels zorgen ervoor dat die ge-

zegende moeder wordt herdacht – waarom zouden dan de plaatsen waar de meest verheven onder alle schepselen en de geliefde van Allâhu ta'âlâ, Muhammad ('alayhissalâm), geboren en getogen werd, waar hij daden van aanbedding verrichtte, waartoe hij migreerde, waar hij het gebed verrichtte en overleed; zijn gezegende graftombe en de plaatsen van zijn Âl en Sahâba (Metgezellen), niet behoren tot de sha'âir? Waarom vernielen ze deze plaatsen? [Het woordje Âl betekent hier 'zijn gezegende echtgenoten en Ahl al-bayt'.]

Wanneer men de Qur'ân al-karîm aandachtig en op een gewetensvolle wijze leest, dan merkt men gemakkelijk op dat vele âyat al-karîma's Rasûlullah vereren. In de ma'âl van enkele âyat al-karîma's van sûra al-Hujurât wordt gezegd: **(O jullie die geloven! Wees niet voorbarig bij Allâhu ta'âlâ en Zijn Boodschapper! Vrees Allâhu ta'âlâ! O jullie die geloven! Spreek niet luider dan de stem van de Profeet! Spreek niet tot hem (sallallâhu 'alayhi wa sallam) net als jullie tot elkaar spreken! De beloningen van de daden van aanbedding van degenen die dit doen, zullen vernietigd worden! Allâhu ta'âlâ vult de harten van zij die in de aanwezigheid van Rasûlullah hun stem verzachten, met taqwâ (godsvrees). Hij vergeeft hun zonden en schenkt veel beloning. Zij die hem van buitenaf luidop roepen, kunnen niet denken. Als ze wachten totdat hij naar buiten komt, dan zou dit beter zijn voor hen.)** De persoon die deze vijf verzen op een gewetensvolle manier leest en hierover nadenkt, zal goed begrijpen hoeveel Allâhu ta'âlâ de eerbied voor zijn geliefde Profeet prijst; hij zal zien dat Hij zijn ummah met nadruk beveelt om nederig en respectvol te zijn tegenover hem ('alayhissalâm). De persoon die beseft dat alle daden van aanbedding van zij die hun stem tegenover hem verheffen, zullen verdwijnen, kan de mate van het belang hiervan zich wel voorstellen. Deze âyat al-karîma's waren als straf gekomen voor de zeventig personen van de stam (**Banî Tamîm**); zij waren naar Medina gekomen en hadden Rasûlullah van buiten schreeuwend aangeropen op een onrespectvolle manier. Sommige mensen zeggen van zichzelf dat ze afstammen van het geslacht van Banî Tamîm. Het is om deze reden dat Rasûlullah de volgende hadîth ash-sharîfs uitsprak: **(Degenen die grof zijn en martelen, bevinden zich in het oosten.)** en **(De duivel zal fitnah vanaf daar opwekken.)**, met zijn gezegende hand wijzend in de richting van Nadjd. Onder de lâ-madhhabî's zijn er ook (**Najdî's**). Zij hebben deze benaming gekregen omdat ze voortgekomen zijn uit het Nadjd gebied. De fitnah die werd aangekondigd

in de bovenstaande hadîth ash-sharîf doemde duizend tweehonderd jaar later op. Deze personen kwamen vanuit Nadjd naar Hijâz en plunderden de bezittingen van de moslims. Ze vermoordden de mannen en namen hun vrouwen en kinderen gevangen. Ze hebben nog ergere kwaad en verachtelijkheden verricht dan de ongelovigen.

NOOT: In de bovenstaande âyat al-karîma's wordt de aanspreking **(O jullie die geloven!)** verschillende keren herhaald. Hiermee worden alle moslims die tot de Dag des Oordeels zullen komen bevolen om zich fatsoenlijk te gedragen tegenover Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam). Indien dit gebod enkel geldig zou zijn voor de Sahâba al-kirâm (radiyallâhu ta'âlâ 'alayhim ajma'în), dan zou er **(O Sahâba)** staan. Immers, er zijn aansprekingen zoals **(O echtgenoten van de Boodschapper)** en **(O volk van Medina)**. De aanspreking **(O jullie die geloven!)** werd gebruikt om aan te geven dat het gebed, vasten, bedevaart en zakât en andere daden van aanbedding fard (verplicht) zijn voor alle moslims tot de Dag des Oordeels. De uitspraak van de wahhabieten (Rasûlullah (sallallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam) diende gerespecteerd te worden wanneer hij leefde. Na zijn dood moet hij niet gerespecteerd worden en dient men geen hulp te vragen aan hem.) wordt zo weerlegd aan de hand van âyat al-karîma's.

De bovenstaande âyat al-karîma's tonen aan dat ta'zîm (eerbied) tegenover anderen buiten Allâhu ta'âlâ ook noodzakelijk is. In de ma'âl van de 104^e âyat van sûra al-Baqara wordt gezegd: **(O jullie die geloven! Zeg geen: "Râ'inâ." Zeg: "Waak over ons." Luister naar de voorschriften van Allâhu ta'âlâ!)** De gelovigen zeiden tegen Rasûlullah (sallallâhu 'alayhi wa sallam): "Râ'inâ.", met andere woorden 'Waak over ons, bescherm ons.' Het woord râ'inâ wordt echter in de joodse taal gebruikt om te schelden en zwart te maken; de joden gebruikten dit woord voor Rasûlullah (salallâhu ta'âlâ 'alayhi wa sallam) in deze betekenis. Om dit woord ook een slechte betekenis heeft, heeft Allâhu ta'âlâ de gelovigen verboden om dit woord te gebruiken. In de ma'âl van de 33^e âyat van sûra al-Anfâl wordt gezegd: **(Omdat jij je onder hen bevindt, zal Allâhu ta'âlâ hen niet bestraffen.)** Er werd beloofd om niet te bestraffen tot de Dag des Oordeels. Deze âyat al-karîma weerlegt de uitspraak van de wahhabieten: (Hij heeft jullie verlaten. Hij is aarde geworden.)

In de ma'âl van de 34^e âyat van sûra al-Baqara wordt gezegd: **(Wanneer Wij tegen de engelen zeiden: "Verricht een sajda (prostratie) tegenover Âdam.", hebben ze een sajda verricht. Enkel Iblîs (de duivel) heeft**

geen sajda verricht.) In deze âyat al-karîma wordt bevolen om eerbied te tonen tegenover Âdam (‘alayhissalâm). De duivel weigerde om iemand anders buiten Allâhu ta’âlâ eerbied te tonen en beledigde de profeten, en heeft dit gebod zo niet nageleefd. De wahhabieten bevinden zich op het pad van de duivel. De ouders en broeders van Yûsuf (‘alayhissalâm) toonden ook eerbied voor hem door te prostreren tegenover hem. Als respect en ta’zîm (eerbied) voor iemand anders buiten Allah shirk (afgoderij) en kufr (ongeloof) zou zijn, dan zou Allâhu ta’âlâ wanneer Hij Zijn geliefde dienaar beschreef, niet met het woord ‘sajda’ prijzen. Volgens de Ahl as-sunnah is het harâm (verboden) om te prostreren voor iemand anders buiten Allah. Het is harâm omdat het lijkt op de prostratie tijdens de aanbidding, en niet omdat het een teken van respect is!

De duivel verscheen aan Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) altijd in de gedaante van een bejaarde uit Nadjd. Toen de ongelovigen zich in Mekka hadden verzameld op de plaats die (**Dâr an-Nadwa**) werd genoemd en ze hadden besloten om Rasûlullah te vermoorden, verscheen de duivel in de gedaante van een bejaarde uit Nadjd en leerde hij hen hoe ze hem moesten vermoorden. Zij zeiden toen: “Laten we hetgeen de bejaarde uit Nadjd vertelt, uitvoeren.” Sedertdien wordt de duivel (**Shaykh an-Najdî**) genoemd. Hadrat Muhyiddîn al-‘Arabî zegt in zijn boek (**Musâmarât**) het volgende: (Toen de ongelovigen van de Quraysh de Kâ’ba aan het restaureren waren, zei elk van de stamhoofden dat hij de steen, genaamd (**Hajar al-aswad**), op zijn plaats wilde zetten. Ze zeiden: “Laten we de persoon die morgenochtend als eerst [naar de Kâ’ba] komt, aanstellen als rechter en laten we de persoon die hij uitkiest, de steen op zijn plaats zetten.” Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) was de eerste die er kwam. Hij was toen vijfentwintig jaar oud. Ze zeiden: “Degene die aankomt, is amîn (betrouwbaar). We zullen ons houden aan zijn woord.” Hij zei: “Breng een tapijt en plaats de steen hierop. Laat ieder van jullie de tapijt aan de rand vasthouden en hef het op tot de plek waar de steen moet geplaatst worden.” Daarna nam hij de steen met zijn gezegende handen vanop de tapijt en plaatste hij het op zijn plek in de muur. Op dat moment verscheen de duivel in de gedaante van de Shaykh an-Najdî; hij wees naar en steen en zei: “Plaats deze steen ernaast als steun.” Hij zei dit om ervoor te zorgen dat later die broze steen eruit zou gehaald worden, dat de Hajar al-aswad zou loskomen en dat iedereen om die reden Rasûlullah als ongeluk brengend zou zien. Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) merkte dit op en zei: (**A’ûd-**

hu billâhi minash-shaytânir-rajîm.) De duivel verdween onmiddellijk, hij was weggevluht.) Lâ-madhhabî personen verafschuwen Muhyiddîn al-‘Arabî (rahmatullâhi ta’âlâ ‘alayh) omdat deze grote walî (heilige) door middel van zijn tekst de wereld heeft laten weten dat de Shaykh an-Najdî de duivel was. Ze verklaarden hem zelfs ongelovig. Dat de duivel de meester en leider van de lâ-madhhabî personen is, kunnen we ook hieruit afleiden. De wahhabieten vernielen de heilige plaatsen die overgeërfd zijn van Rasûlullah en graftombes om deze reden. Ze zeggen dat deze plaatsen van de mensen mushriks (afgodendienaren) maken. Als het verrichten van du’â tot Allâhu ta’âlâ op gezegende plaatsen shirk (afgoderij) zou zijn, dan zou Allâhu ta’âlâ ons niet bevelen op bedevaart te gaan en zou Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam) tijdens het uitvoeren van de tawâf (rondgang rond de Kâ’ba) de Hajar al-aswad niet kussen; dan zou er geen smeekbeden verrichten worden in ‘Arafât en Muzdalifah, zouden er geen steentjes geworpen worden in Minâ en zou er niet heen en weer gelopen worden tussen as-Safâ en al-Marwa. Deze gezegende plaatsen zouden niet op deze wijze vereerd worden.

Toen op de plaats waar de Ansâr zich had verzameld hun leider Sa’d ibn Mu’âdh (radiyallâhu ta’âlâ ‘anh) was gekomen, zei Rasûlullah (sallallâhu ‘alayhi wa sallam): **(Sta op voor jullie leider!)** Hij (‘alayhissalâm) beval dit zodat ze eerbied zouden tonen tegenover Sa’d. Het is verkeerd om te zeggen: (Sa’d was ziek, het was om hem te helpen van zijn dier te komen.) Immers, dit gebod was voor hen allen. Als het werd gezegd om hem te helpen van zijn dier te komen, dan zou dit gebod enkel van toepassing zijn op een of twee personen en zou er enkel (voor Sa’d) gezegd worden. Het zou dan niet nodig zijn geweest om (voor jullie leider) te zeggen.

Wanneer ‘Abdullah ibn ‘Umar (radiyallâhu ‘anhumâ) voor bedevaart van Medina naar Mekka ging, hield hij halt bij de gezegende plaatsen die hij onderweg tegenkwam en op de plaatsen waar Rasûlullah had gezeten; hij verrichtte gebeden en smeekbeden. Hij verkreeg barakah (zegeningen) door middel van deze plaatsen. Hij plaatste zijn handen op de minbar (preekstoel) van Rasûlullah en wreef deze over zijn gezicht. Imâm Ahmad ibn Hanbal kuste de Hujra as-sa’âda en de minbar om barakah te verkrijgen. Langs de ene kant zeggen de lâ-madhhabî’s dat ze behoren tot de Hanbalî madhhab en langs de andere kant zeggen ze shirk (afgoderij) tegen de zaken die de imâm van deze madhhab heeft gedaan. Hieruit kunnen we begrijpen dat hun bewering dat ze behoren tot de Hanbalî madhhab niet

klopt. Imâm Ahmad ibn Hanbal maakte de hemd van Imâm ash-Shâfi'î nat en dronk het water hiervan op om barakah te verkrijgen. Khâlid ibn Zayd Abû Ayyûb al-Ansârî (radiyallâhu 'anh) wreef met zijn gezicht over het gezegende graf van Rasûlullah. Wanneer iemand hem wilde opheffen, zei hij: (Laat mij! Ik ben niet gekomen voor de stenen en aarde, maar voor de aanwezigheid van Rasûlullah.)

De Sahâba al-kirâm ('alayhimurridwân) waren gewoon om barakah te verkrijgen door middel van zaken die behoorden tot Rasûlullah. Ze verkregen barakah door middel van het water dat hij had gebruikt bij de wudû' (kleine rituele wassing), en door middel van zijn gezegende zweet, hemd, wandelstok, zwaard, schoenen, drinkbeker, ring en alles wat hij had gebruikt. Umm Salama, de Moeder der gelovigen (radiyallâhu 'anhâ) had bij zich een haar van zijn gezegende baard. Wanneer er een zieke bij haar kwam, liet zij de haar in water. Zij haalde het er nadien uit en liet de zieke drinken van dit water. Zij vulden zijn gezegende drinkbeker met water en dronken eruit om genezing te verkrijgen. Het graf van Imâm al-Bukhârî gaf een geur van muskus af; mensen namen wat aarde van het graf om er barakah mee te verkrijgen. Geen enkele geleerde of muftî keurde dit af. Hadîth en fiqh geleerden hebben deze zaken toegelaten. Hierbij is de vertaling uit (**Usûl al-arba'a**) voltooid.

[In de tijd van de Sahâba al-kirâm en de Tâbi'în al-izâm, tot zelfs het eind van het eerste millenium, waren er veel awliyâ' (heiligen) en sulahâ' (vrome mensen). Mensen bezochten hen om zegeningen en smeekbeden te verkrijgen. Zo was het niet nodig om de doden aan te stellen als bemiddelaar (tawassul) en om zegeningen te verkrijgen door middel van levenloze dingen. Het feit dat dit weinig werd gedaan in die tijd, toont niet aan dat het niet toegestaan zou zijn. Als het niet toegestaan zou zijn, dan zouden er mensen zijn die zich hiertegen verzetten. Geen enkele geleerde heeft dit verhinderd. Naarmate het Einde der tijden dichterbij komt, nemen de tekens van ongeloof en bid'as toe. Jongeren werden misleid door vijanden van de islam die zich vermomden als wetenschappers en geestelijken. Zij werden (**Zindiq**) genoemd; degenen die misleiden door zich te vermommen als wetenschappers worden (**Bigotte wetenschappers**) genoemd en degenen die misleiden door zich te vermommen als geestelijken, (**Bigotte geestelijke**). Omdat areligiositeit en afvalligheid de losbandigen en dictators die hun nafs (ego) volgen goed uitkomt, hebben zij dit onheil aangewakkerd. Het aantal geleerden en awliyâ' (rahimahumullâhu ta'âlâ) nam af; de laatste tijd

zijn ze haast niet meer te zien. Om deze reden werd het noodzakelijk om barakah te verkrijgen door middel van de graven van de awliyâ' en spullen die zij hebben achtergelaten. Net zoals het geval is bij elke zaak en elke daad van aanbidding, werden ook deze praktijken vermengd met harâm (verboden) zaken. De islamitische geleerden hebben unaniem verklaard dat men zulke gemengde wettige praktijken niet moet verhinderen, maar dat men deze dient te zuiveren van de bid'as die hiermee vermengd zijn. De uitspraken van de geleerden die hiermee verband houden, staan geschreven in het boek **(Ad-durar as-saniyya fir-raddi 'ala'l-wahhâbiyya)** De twijfels van zij die dit boek lezen, zullen verdwijnen. Het werd in 1319 AH en 1347 AH gedrukt in Egypte; in 1395 AH [1975] werd het offset gedrukt in Istanboel. De wreedheden en martelingen die de wahhabeten de moslims in Hijâz hebben aangedaan, worden uitvoerig beschreven in het laatste gedeelte van het boek **(Advice for the Muslim)**. Moslims plaatsen grafstenen boven een graf. Ze schrijven de naam van de overleden persoon op deze grafsteen. Wanneer mensen dit graf bezoeken, reciteren ze sûra al-Fâtiha en smeebden voor de ziel van de persoon wiens naam geschreven staat op de steen. Iemand die een graf van een walî (heilige) bezoekt, vraagt daarbij ook shafâ'ah (bemiddeling) aan de ziel van de walî en verzoekt hem om voor de persoon smeebede te verrichten.]

7 - LAATSTE OPMERKINGEN

Alle Attributen van Allâhu ta'âlâ manifesteren zich in elk schepsel, tot in de kleinste sporen. Bijvoorbeeld, net zoals zijn Attributen Barmhartigheid en Mildheid zich manifesteren, zo manifesteren zich ook de Attributen Toorn,

8 - MASJID AN-NABAWÎ

De vier verschillende fasen tijdens het vergroten van de Masjid an-Nabawî:

1. Bâb as-salâm
2. Bâb al-Jibrîl
3. Bâb an-Nisâ
4. Bâb ar-rahma
5. Bâb at-tawassul

6. Shabaka as-Sa'âda
7. Hujra as-Sa'âda
8. Muwâjaha ash-sharîfa
9. Mihrâb an-Nabawî
10. Mihrâb al-'Uthmânî
11. Deel bedekt met zand

HOE MOET EEN WARE MOSLIM ZIJN

Het meest belangrijke advies is zijn i'tiqâd verbeteren volgens hetgeen de Ahl as-sunnah geleerden hebben vermeld in hun boeken. Deze geleerden hebben dat wat ze gehoord hebben van de Sahâba al-kirâm geschreven in hun boeken; ze hebben niets geschreven volgens hun eigen visie. Zij die gered zullen worden van de Hel zijn enkel degenen die deze geleerden opvolgen. Moge Allâhu ta'âlâ deze grote persoonlijkheden rijkelijk belonen voor hun inspanningen! Geleerden van de vier madhhabs die de graad van ijtihâd hebben bereikt en de grote geleerden die zij hebben opgeleid, worden (**Ahl as-sunnah**) geleerden genoemd. Nadat men zijn i'tiqâd (îmân) verbeterd heeft, dient men de islam na te leven; met andere woorden, men dient de daden van aanbidding die beschreven staan in de fiqh boeken te leren en uit te voeren, en weg te blijven van de zaken die verboden worden. Men dient de vijf dagelijkse gebeden te verrichten zonder zich laks te gedragen en rekening houdend met diens voorwaarden en de ta'dîl al-arkân. De persoon die een nisâb hoeveelheid aan bezittingen en geld bezit, dient de zakât te geven. Imâm al-a'zam heeft gezegd: (Het is ook noodzakelijk om de zakât te geven van goud en zilver dat vrouwen gebruiken om zich te versieren.)

Men dient zijn waardevol leven niet te verdoen met nutteloze mubâh zaken. Het spreekt voor zich dat men het niet moet verdoen met harâm zaken. Men moet zich niet bezighouden met taghamnî, zang en muziekinstrumenten, en dient zich niet te laten misleiden door het genot die deze de nafs bezorgen. Het zijn net vergiffen die gemengd zijn met honing en omhuld met suiker.

Men dient niet te roddelen (**Ghîbah**). Ghîbah is harâm (verboden). [Ghîbah is een verborgen tekortkoming van een moslim of een dhimmî (niet-moslim medeburger) vertellen achter zijn rug om. Het is noodzakelijk om de zonden van harbî's (niet-moslims in een niet-moslimland), Ahl

al-bid'ah, lâ-madhhabî personen en degenen die openlijk zonden begaan bekend te maken, alsook de kwaadheden van personen die onrechtvaardig zijn en de mensen bedriegen tijdens het aan- en verkopen; om zo de moslims te helpen weg te blijven van hun kwaad en om aan iedereen deze belasteringen van degenen die valse zaken zeggen en schrijven over de islam, te vertellen. Deze zaken doorvertellen wordt niet beschouwd als ghîbah. **(Radd al-muhtâr: 5-263).**]

Men dient geen woorden door te vertellen tussen moslims **(Namîma)**. Er werd vermeld dat zij die deze twee zonden begaan allerlei straffen zullen ondergaan. Liegen en iemand belasteren is evenzeer harâm; men dient hiervan weg te blijven. Deze twee kwalijkheden waren in elke religie harâm. De bestraffingen hiervoor zijn erg zwaar. De gebrekkigheden van moslims verbergen, hun geheime zonden niet openlijk bekend maken en hun fouten vergeven levert veel thawâb (beloning) op. Men dient mededogen te tonen tegenover degenen die onder hem staan, degenen die onder zijn verantwoordelijkheid staan [echtgenote, kinderen, leerling, soldaat en arbeider] en de armen. Men dient hen hun gebrekkigheden niet te verwijten. Men dient deze arme zielen niet te kwetsen, slaan of beledigen omwille van onbenullige zaken. Men dient niemand zijn religie, bezittingen, leven, eer of kuisheid aan te vallen en moet zijn rechten tegenover iedereen en de staat afbetalen. Steekpenningen geven of aannemen is harâm (verboden). Het wordt echter geen steekpenning beschouwd als men het geeft om zich te verlossen van de onderdrukking van een wreedaard of wanneer men hiertoe gedwongen of bedreigd wordt. Echter, zelfs in deze gevallen is het harâm om deze aan te nemen. Iedereen dient zijn eigen gebrekkigheden in te zien en te denken aan de fouten die hij heeft begaan tegenover Allâhu ta'âlâ. Hij moet weten dat Allâhu ta'âlâ zich niet haast om hem te bestraffen en dat Hij zijn rizq (levensvoorzieningen) niet afsnijdt. Men dient de geboden van zijn ouders en de staat die overeenkomen met de islam na te leven; tegen deze die niet overeenkomen met de islam dient men zich niet te verzetten en moet men geen fitnah (onrust) veroorzaken. [Zie de 123^e brief in het tweede volume van het boek **(Maktûbât-i Ma'thûmiyya)**.]

Na het verbeteren van zijn i'tiqâd en het naleven van de geboden en verboden van de **(islam)** dient men in alle overige tijden zich bezig te houden met het gedenken (dhikr) van Allâhu ta'âlâ. Men dient voort te doen met dhikr zoals de grote islamitische persoonlijkheden hebben beschreven. Men moet alles wat de **(Dhikr)** – dus, het herdenken van de naam

en de (**Sifât adh-Dhâtiyya**) van Allâhu ta'âlâ door het hart – verhindert, beschouwen als zijn vijand. Hoe meer men zich vastklampt aan de Sharî'ah (islamitische wetten), hoe meer plezier men haalt uit het gedenken van Allâhu ta'âlâ. Hoe meer men zich laks en lui gedraagt bij het naleven van de Sharî'ah, hoe meer deze plezier afneemt en uiteindelijk verdwijnt.

Het is harâm voor moslimmannen en –vrouwen om met ontblote 'awrah plaatsen op straat te komen, aan balsporten te doen of te zwemmen. Het is eveneens harâm om naar de 'awrah plaatsen van anderen te kijken, en om naar ergens te gaan waar er mensen zijn met ontblote 'awrah plaatsen. [Îslâm Ahlâkî (Ethics of Islam)] Als men tijdens het begaan van harâm zaken ook nog eens zijn gebeden nalaat, dan is dit een zonde ernog bovenop en kufr (ongeloof). Het is harâm om welke muziekinstrument dan ook te bespelen en de Qur'ân al-karîm, mawlîd of adhân (gebedsoproep) melodieus te reciteren (taghannî). Deze reciteren vergezeld van muziekinstrumenten zoals een fluit of een luidspreker, is evenzo harâm. Taghannî betekent de haraka's (klinkers) verlengen waardoor de woorden worden vervormd. De wahhabeten zeggen: (De Profeet is gestorven, hij hoort niet. Bovendien is het shirk (afgoderij) om iemand anders dan Allâhu ta'âlâ te verheerlijken.) Om deze reden verbieden ze het oplezen van mawlîd. Deze geloofsopvattingen van hen komt neer op kufr (ongeloof). Het geluid dat gehoord wordt vanaf de luidspreker aan de minaret is niet de stem van de mu'adhdhin (gebedsoproeper). Het is een geluif afkomstig van een muziekinstrument dat gelijkt op de stem van een mens. Wanneer men dit geluid hoort, dient men niet te zeggen: (De adhân wordt opgelezen.), maar moet men zeggen: (Het gebedstijd is aangebroken.) Immers, het geluid afkomstig van de luidspreker is geen echte adhân. Het is een gelijkenis van de adhân.

In de hadîth ash-sharîfs wordt gezegd: (**Wanneer de Laatste Dag nadert, zal de Qur'ân al-karîm gereciteerd worden vanaf/door middel van mizmârs (instrumenten).**) en (Er zal een tijd komen waarin de Qur'ân al-karîm zal gereciteerd worden door middel van mizmârs, niet omwille van Allâhu ta'âlâ maar voor vermaak.) en (Er zijn veel personen die de Qur'ân al-karîm lezen (of reciteren); de Qur'ân al-karîm vervloekt hen.) en (Er zal een tijd komen waarin de meest verachtelijken onder de moslims, de mu'adhdhins zijn.) en (Er zal een tijd komen waarin de Qur'ân al-karîm zal gereciteerd worden door middel van mizmârs. Allâhu ta'âlâ vervloekt hen.) Mizmâr betekent 'elk soort instrument, fluit'. Ook de luidspreker behoort tot de mizmârs. Mu'adhdhins

dienen deze hadîth ash-sharîfs te vrezen en de adhân niet op te lezen door middel van een luidspreker. Sommige personen die onwetend zijn over de religie menen dat een luidspreker nuttig is en dat het het geluid overbrengt op lange afstanden. Onze Profeet heeft gezegd: **(Voer de daden van aanbidding uit zoals jullie van mij en mijn Sahâba (Metgezellen) hebben gezien! Zij die veranderingen doorvoeren in de daden van aanbidding worden (Ahl al-bid'ah) genoemd. Mensen van bid'ah zullen voorzeker naar de Hel gaan. Geen enkel van hun daden van aanbidding zullen aanvaard worden.)** Het is niet juist om te zeggen: (We voegen nuttige zaken toe aan de daden van aanbidding.) Zulke woorden zijn de leugens van de vijanden van de islam. Of een verandering al dan niet nuttig zal zijn, kan enkel begrepen worden door de islamitische geleerden. Deze diepzinnige geleerden worden **(Mujtahid)** genoemd. Mujtahids brengen geen veranderingen aan door hun eigen visie te volgen. Zij begrijpen of een toevoeging of verandering een bid'ah (innovatie) is of niet. Er werd unaniem verklaard dat het oplezen van de adhân door middel van een (Mizmâr) bid'ah is. Het pad dat de mensen leidt naar de tevredenheid en liefde van Allâhu ta'âlâ is het hart van de mens. Het hart is van nature net als een zuivere spiegel. Daden van aanbidding doen de zuiverheid en glans van het hart toenemen. Zonden doen het hart verzwarten, zozeer dat de fayds (spirituele kennis, licht) en nûrs (spiritueel licht) die overgebracht worden door (onzichtbare stralen) van liefde niet meer worden opgevangen. Sâlih (vrome) mensen zullen deze toestand herkennen en hierom treuren; ze wensen geen zonden te plegen. Ze verlangen ernaar om veel daden van aanbidding te verrichten. In plaats van elke dag vijf keer het gebed uit te voeren willen ze er nog meer gebeden uitvoeren. Zonden begaan voelt zoet en lijkt nuttig voor de nafs (ego, eigen-ik). Alle bid'as en zonden voeden en versterken de nafs die de vijand is van Allâhu ta'âlâ. Een voorbeeld hiervan is het oplezen van de adhân door middel van een luidspreker.

Als de waardevolle tijden waarin kinderen kennis dienen te verwerven verwaarloosd worden, dan zullen de moslimkinderen onwetend zijn en zal er een ongodsdienstige jeugd ontstaan. Als de geestelijken slechts een toeschouwer zijn van deze ramp en zich zwijgzaam opstellen, dan zullen zij hierdoor nog meer zonden begaan hebben. De persoon die de halâl en harâm zaken niet leert of na het leren van deze zaken er geen belang aan hecht, zal kâfir (ongelovig) worden. Hij verschilt niet van de ongelovigen die naar de kerk gaan of van deze die afgodsbeelden en beelden

aanbidden. De grootste vijand van de mens is zijn eigen nafs. Het wil altijd zaken uitvoeren die schadelijk zijn voor de mens. De verlangens van de nafs worden ‘shahwa’ (lust) genoemd. Het uitvoeren van deze shahwa van de nafs bezorgt het erg veel plezier. Het is geen zonde om deze uit te voeren zoveel als nodig. In overmaat uitvoeren zal schadelijk en een zonde zijn. Om de moslimkinderen te verhinderen religieuze kennis op te doen, hebben de vijanden van de islam kinderen in de verleiding gebracht om balsporten te beoefenen in de naam van sport en lichamelijke opvoeding. Balsporten worden snel verspreid onder kinderen omdat het tonen van de ‘awrah plaatsen en het kijken naar deze plaatsen aantrekkelijk is voor de nafs. Moslimouders dienen hun kinderen op een jonge leeftijd onmiddellijk te laten trouwen en hen niet sturen naar gemengde uitstappen of hen laten deelnemen aan balsporten; ze dienen hen te sturen naar een sâlih (vrome) leerkracht zodat ze hun religie en geloof kunnen leren.

HÜSEYN HILMI IŞIK

(rahmatullâhi ‘alayh)

Hüseyn Hilmi Işık (rahmatullâhi ‘alayh), de uitgever van Hakikat Kitâbevi Publicaties, werd geboren in Eyyub Sultan te Istanboel, in 1329 AH [1911].

Van de honderd vierenveertig boeken die hij heeft uitgegeven, zijn er zestig in het Arabisch, vijftewintig in het Perzisch en veertien in het Turks. De overige boeken zijn in het Frans, Duits, Engels, Russisch en andere talen.

Hüseyn Hilmi Işık (rahmatullâhi ‘alayh) werd opgeleid door Sayyid ‘Abdulhakîm Arwâsî (rahmatullâhi ‘alayh), een diepzinnige godsdienstgeleerde die volmaakt was in de deugden van tasawwuf en bekwaam om leerlingen op een geheel volgroeide manier op te leiden. Hij was de bezitter van glorie en wijsheid. Hüseyn Hilmi efendi was een deskundige, grote islamitische geleerde bekwaam om de mensen te leiden naar geluk. Hij overleed in de nacht van 25 oktober 2001 (8 Sha’bân 1422) op 26 oktober 2001 (9 Sha’bân 1422). Hij werd begraven in Eyyub Sultan, zijn geboorteplaats.

To: Hakikat Bookstore

Dear Brothers in Islam.

Assalamu alaikum wa rahmatullahi wa barakatuh.

All praise to Allahu ta'âlâ. Peace be upon the holy Prophet of Islam (sallallahu alaihi wa sallam). May Allah be well pleased with you!

I have written this letter to thank you and praise your good deeds in the straight path you have taken to redeem Islam and Muslims in this modern, blind world.

I have received your worthy and valuable books – ENDLESS BLISS IV, BELIEF AND ISLAM, and THE SUNNI PATH. The books arrived just six days after I wrote a letter asking questions on Qada and Qadar with music. However, I do not know how to thank you as no word, phrase nor letter could convey my feeling to you. In fact, I will never deem of limiting my thanksgiving through words and letters and I hope you will bear with the poor and weak mind of mine.

In the first instant, I had written to express my thanks on Endless Bliss III and also requested for its price and those of other books published by Hakikat Kitâbevi. What a great person you are! You did not ask me to pay for the book. Yet, you sent another without demanding anything. I don't just know what to say as you are pleasing my heart, making me to realise myself as a Muslim and protecting me against the enemies of Islam. There is not much to say than may Allah be pleased with you, favour you, provide for you in abundance and rewards you with everlasting bliss.

As I am focusing my attention on the just received Endless Bliss IV with others, I could deduce that you are presenting Islam in its absolute purity and I am very happy to say in good authority that it has provided answers to most of my questions. This book is a unique book teaching the practical faith and duty of Muslims. It has become my friend when going out, my companion when alone, my teacher when learning and my guidance when praying. All the books are simply too great. With them, I have come to realise that one must not resign himself to luxury, prosperity and the good life but should strive hard and be profoundly learned in Islamic knowledge and to communicate the message of true religion to the people of all ages.

However, I am very sorry and bitterly touched to inform you that my father is not a practising Muslim. This has served as hindrance towards my learning the religion of Islam many years ago. I have remain the victim of the oppressed for years and there is no peace everywhere in the house. All the times, days and years, I have been full of thinking and supplication sorting things with my best ability and planning a way out of this situation.

It was during this time that a young man of my age came to my life. We are so intimate that we usually discuss our private affairs with each other. After discussing about my problem, he advised me to write to your publication. For many years, I have sat desperately to contemplate what makes me a Muslim. I scrutinised to discover how to be a Muslim to truly and unambiguously accept the Holy Quran and its injunctions and to put them into practice; sincerely, in its entirety.

Here in this part of the world, people are very corrupt, there are many heretical groups who make game of religion, trade in religion and converts religion into business in order to fulfil their sensuous desires. Some of those who claim to be Muslim leaders have strayed away and defected from Islam. Many have turned religion into a lucrative business from which they realize millions of Naira (Nigerian currency note). In fact one cannot be too careful. Religion leaders have reduced faith to mere words of mouth which can be decorated with beautiful rhetorics just to attract applause.

After attaching myself to your publication, I have now realized that I need nobody else and I need nothing else in this world except Hadrat HILMI IŞIK. I have come to understand that I have much to regret in the hereafter if I failed to search for true and correct knowledge. And what do I have to tell my Allah to justify my case if I do not learn, practise and serve Islam.

Dear brothers in Islam, I have made up my mind and ready to learn the only religion. I don't want to sit down arms folded watching helplessly as they lead people to ruination. I would therefore will be very pleased if you favourably consider my request of coming to Turkey. I would like to be with you in all spheres of your activities and struggles for Islam since it is my activities and struggles as well. I want to learn the correct dīn and adapt myself to the Hanafi Madhhab under your guidance and by your courtesy.

If my request is accepted, I would like you to give me detail information on how I will make my transport arrangements.

Meanwhile, as I have no provision yet, I will want to work for few years in order to earn my transportation fare.

I would like to say again that I had enclosed a copy of my photograph and asked few questions on Qada and Qadar in my last letter. Happily, Endless Bliss IV has provided an answer to my puzzles on Music.

I will want you to continue sending me more of your valuable books. I

seek your support in combating and safeguarding myself against the corrupt actions and books of the enemies of Islam.

May Allah provide good for you wherever you may be! Âmin.

Wassalam.

Your brother in Islam,

Alabi
c/o Muhammad Shaikh,
P. O. Box 1071
Ogbomoso, Oyo State
Nigeria

VERKLARENDE WOORDENLIJST

Begrippen gerelateerd aan **tasawwuf** kunnen het best geleerd worden uit de **Maktûbât** van hadrat Ahmad al-Fârûqî as-Sirhindî (rahmatullâhi ta'âlâ 'alayh).

'âbid: persoon die veel daden van aanbidding verricht.

Ahl al-bayt: naaste verwanten van de Profeet ('alayhissalâm): (volgens de meeste **islamitische geleerden**) 'Alî (neef en schoonzoon), Fâtima (dochter), Hasan en Husayn (kleinzonen) (radiyallâhu ta'âlâ 'anhum).

Allâhu ta'âlâ: Allah aan wie alle soorten superioriteiten behoren.

Ansâr: de 'helpers'; de Medinese moslims die de Profeet en de Mekkaanse moslims na de **hijra** (van Mekka naar Medina) hebben geholpen met al hun bezittingen, lichamen en alles wat ze hadden.

'Arafât: open vlakte, gelegen op 25 km ten zuidoosten van de stad Mekka.

'Arsh: de Goddelijke Troon en het grootste wat Allâhu ta'âlâ geschapen heeft; het einde van materie dat zich bevindt boven de zeven lagen hemel en de **Kursî**; deze **Kursî** bevindt zich buiten de zevende hemel en onder de 'Arsh.

'Asr as-sa'âda: 'tijdperk der gelukzaligheid'; de tijd van de Profeet ('alayhissalâm) en de vier kaliefen (radiyallâhu ta'âlâ 'anhum).

awliyâ': meervoud van **walî**.

âyat (of âyat al-karîma): heilige vers uit de Qur'ân al-karîm.

'**azîmah**: moeilijke manier om een religieuze daad uit te voeren.

Basmala: de Arabische spreuk 'Bismillâh-ir-Rahmân-ir-Rahîm' (In de Naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle).

bâtil: ongeldig, verkeerd.

bid'ah: innovatie; een handeling, geloof of uitspraak dat oorspronkelijk niet bestond in de islam maar nadien werd uitgevonden.

dhikr: (spreuk van) herinnering; Allâhu ta'âlâ op elk moment gedenken.

dirham: eenheid van gewicht dat overeenkomt met drie gram.

efendi: titel gegeven aan Ottomaanse staatsmannen en voornamelijk religieuze geleerden; een vorm van aanspreking, met de betekenis 'Uw Verheven Persoon'.

faqîh: (mv. fuqahâ') een islamitische geleerde gespecialiseerd in de islamitische wetenschappen genaamd 'fiqh' die de islamitische praktijken bestudeert, alsook de daden van aanbedding, sociale interacties, het islamitische strafrecht, handelsinteracties, islamitische jurisprudentie, civiele en echtelijke rechten, etc.

fard: handeling of iets dat bevolen werd door **Allâhu ta'âlâ** in de **Qur'ân al-karîm**.

fard al-'ayn: fard voor iedere moslim.

fard al-kifâya: fard die moet uitgevoerd worden door tenminste één moslim.

Fâtîha: de uit zeven verzen bestaande eerste sûra (hoofdstuk) van de 114 sûra's van de **Qur'ân al-karîm**.

fatwâ: a) **ijtihâd** (van een **mujtahid**); b) besluit (van een **muffî**) uit de **fiqh** boeken waarin vermeld wordt of iets al dan niet toegelaten is; antwoord gegeven door islamitische geleerden op religieuze vragen; c) rukhsat.

fiqh: jurisprudentie; kennis die beschrijft wat moslims moeten doen en wat ze niet mogen doen; handelingen, 'ibâdât. Zie **faqîh**.

fitnah, fasâd: het wijd verspreid worden van verklaringen en handelingen die schade toebrengen aan de moslims en de islam.

fuqahâ: meervoud van **faqîh**.

ghaban fâhish: (sterk bedrogen worden door het kopen tegen een) hogere prijs dan de marktprijzen; een overdreven hoge prijs.

ghazâ: oorlog tegen de niet-moslims om ze te bekeren tot de islam; een soort van jihâd. Deze soort jihâd kan enkel gevoerd worden door de Staat. Individuele moslims, moslimverenigingen en –groepen zijn niet gerechtigd om deze soort jihâd te voeren.

ghâzî: moslim die deelgenomen heeft aan ghazâ.

hadîth (ash-sharîf): a) een uitspraak van de Profeet (‘alayhissalâm); **al-Hadîth ash-sharîf:** alle hadîths in hun geheel; b) ‘ilm al-hadîth; c) hadîth ash-sharîf boeken; d) **al-Hadîth al-qudsî, as-sahîh, al-hasan:** soorten hadîths (zie Endless Bliss, vol II).

hadrat: eretitel die gebruikt wordt vóór de namen van grote islamitische persoonlijkheden.

hajj: bedevaart naar Mekka.

halâl: handeling of iets dat toegelaten is in de islam.

Hanafi: (aanhanger) van de **madhhab** die gesticht is door Abû Hanîfa.

Hanbalî: (aanhanger) van de **madhhab** die gesticht is door Imâm Ahmad ibn Hanbal.

harâm: handeling of iets dat verboden is in de islam.

hasan: zie **hadîth**

Hijâz: gebied op het Arabisch schiereiland aan de kust van de Rode Zee, waar Mekka en Medina gesitueerd zijn.

hijra: migratie van Mekka naar Medina door de Profeet en zijn volgelingen.

Hujra as-Sa’âda (al-Mu’attara): kamer waar de graven van de Profeet (‘alayhissalâm) en die van de twee kaliefen hadrat Abû Bakr en hadrat ‘Umar, zich bevinden.

‘ibâdah: (mv. ‘ibâdât) (daad van) aanbedding; handeling waarvoor **thawâb** zal gegeven worden in het Hiernamaals.

ijtihâd: (betekenis of conclusie afgeleid door een mujtahid door) inspanning om de verborgen betekenis van een âyat of **hadîth** te begrijpen.

‘ilm: kennis, wetenschap; **‘ilm al-hâl:** (boek over) de islamitische regels (van een **madhhab**) die gekend moeten zijn door iedere moslim; **‘ilm al-usûl:** methodologie wetenschappen, met name die van de **Fiqh** en

Kalâm.

imâm: a) diepzinnige geleerde; b) voorganger in een gezamenlijk gebed; c) kalief.

îmân: geloof, islamitische geloofsprincipes; **Kalâm, I'tiqâd.**

i'tiqâd: îmân.

Jâhiliyya: tijdperk van onwetendheid, d.i. het pre-islamitische Arabië.

jamâ'ah: gemeenschap; alle moslims in de moskee (uitgezonderd de **imâm**); metgezellen; unie.

jâriya: niet-moslim slavin die gevangengenomen werd tijdens de oorlog en behandeld werd als een zuster.

jihâd: oorlog tegen de niet-moslims (of de **nafs**) om hen (of het) te bekeren tot de islam.

Kâ'ba (al-mu'azzama): heilig, kubusvormig gebouw in de grote moskee in Mekka.

Kalâm: kennis van îmân; 'ilm al-kalâm.

Kalîma ash-shahâdah: de formule die begint met "Ash-hadu..."; de eerste van de vijf zuilen van de islam; geloofsbelijdenis.

Khârîjî: (aanhanger) van een afgedwaalde moslimgroepering die zich vijandig opstellen tegenover de Ahl al-bayt en hun nakomelingen.

khutba: preek die door de **imâm** vanuit de preekstoel wordt voorgedragen, tijdens het vrijdagsgebed en de islamitische feestgebeden, en die overal ter wereld in het Arabisch moet voorgelezen worden (in een andere taal voorlezen is zondig).

madhhab: (mv. madhâhib) rechtsschool, wetschool.

Mahshar: het Laatste Oordeel.

makrûh: een ongepaste handeling of iets dat vermeden werd en niet geliefd was door de Profeet ('alayhissalâm); **makrûh tahrîma:** nadrukkelijk verboden, iets dat dicht in de buurt komt van **harâm**.

Mâlîkî: (aanhanger) van de **madhhab** die gesticht is door Imâm Mâlik.

ma'rifah: kennis ingegeven in de harten van **awliyâ'** aangaande de **Dhât** (Persoon, Wezen) en **Sifât** (Attributen) van **Allâhu ta'âlâ**.

Marwa: een van de twee heuvels dicht bij de Masjid al-Harâm.

masjid: moskee; **al-Masjid al-Harâm:** de grote moskee in Mekka;

al-Masjid ash-sharîf (as-Sa'âda, an-Nabawî): de moskee in Medina die gebouwd werd in de tijd van de Profeet ('alayhissalâm), die later enkele keren vergroot werd en waarin zijn gezegende graf zich bevindt.

mawdû': een hadîth is madwû' wanneer niet voldaan wordt aan een van de voorwaarden (voor een hadîth om sahîh te zijn) die vastgelegd zijn door een hadîth geleerde.

Medina al-munawwara: de verlichte stad Medina.

Mekka al-mukarrama: de vereerde stad Mekka.

mîlâdî: volgens de christelijke jaartelling; volgens de Gregoriaanse kalender.

Minâ: dorp dat 6 km ten oosten van Mekka gelegen is.

mubâh: handeling of iets dat noch bevolen noch verboden werd; toegestaan.

mufsid: een handeling of iets dat (met name het gebed) verbreekt.

muffî: grote geleerde die de volmacht heeft om een **fatwâ** uit te vaardigen.

Muhâjirûn: de Mekkaanse moslims die in de beginperiode van de islam eerst migreerden naar Abessinië en later naar Medina, en die de islam omarmden vóór de verovering van Mekka.

mujaddid: versterker, hernieuwer van de islam.

mu'jizah: wonder verricht door een profeet.

mujtahid: grote geleerde die bekwaam is om **ijtihâd** uit te voeren; **mujtahid imâm, mujtahid muffî.**

muqallid: moslim die aan **taqlîd** doet; een volger van een **madhhab imâm.**

mustahab: handeling of iets waarvoor beloning geschonken wordt indien het wordt uitgevoerd, maar dat geen zonde is wanneer het wordt nagelaten, of dat geen ongeloof is wanneer men er niet van houdt.

Mu'tazila: een van de tweeënzeventig afgedwaalde groeperingen in de islam.

Muwâjaha as-Sa'âda: ruimte voor de qiblah muur [ter hoogte van het gezegende hoofd van de Profeet ('alayhissalâm)] van zijn graf, waar de bezoeker staat in de richting van de graftombe.

Muzdalifah: een gebied tussen de stad Mekka en 'Arafât.

nafs: ego, eigen-ik; een kracht in de mens die ernaar verlangt dat de mens zichzelf in religieuze zin schade toebrengt.

najâsat: iets dat religieus onrein wordt beschouwd (voor meer informatie zie het vierde volume van **Endless Bliss**).

nâmahram: iemand van het andere geslacht met wie het niet **harâm** (verboden) is om te trouwen.

nikâh: islamitische huwelijkscontract (voor meer informatie zie het twaalfde hoofdstuk van het vijfde volume van **Endless Bliss**).

pâsha: titel dat door de Ottomaanse Staat werd gegeven aan staatsmannen, gouverneurs en voornamelijk aan officieren met een hoge graad (vandaag de dag, generaal of admiraal).

qâdî: moslimrechter, qadi.

qiblah: gebedsrichting; in de islam, is dit in de richting van de **Kâ'ba**.

Quraysh: Arabische gemeenschap van Quraysh, een voorouder van de Profeet ('alayhissalâm).

Qur'ân al-karîm: de Heilige Koran.

radiyallâhu 'anh: moge Allah tevreden zijn met hem.

rak'ah: reeks van recitaties en rechtstaande houdingen, vooroverbuigingen en prostraties (en zithoudingen) tijdens het gebed, hetgeen minstens bestaat uit twee en hoogstens vier rak'as (in geval van fard gebeden).

Ramadân: de Heilige Maand in de islamitische kalender.

Rasûlullah (Rasûl-Allah): Muhammad ('alayhissalâm), de Boodschapper van Allâhu ta'âlâ.

Rawda al-mutahhara: ruimte tussen de graftombe van de Profeet ('alayhissalâm) en de minbar van de Masjid ash-sharîf.

rukhsah: toestemming; gemakkelijke manier om een religieuze handeling of kwestie uit te voeren.

Safâ: een van de twee heuvels dicht bij de Masjid al-Harâm.

Sahâbî: (mv. Sahâba al-kirâm) moslim die de Profeet ('alayhissalâm) op zijn minst een keer heeft gezien; Metgezel.

sahîh: a) religieus wettig, geldig, overeenkomstig met de islam; b) (van een **hadîth**) sterk overgeleverd, authentiek volgens de voorwaarden die vastgesteld zijn door hadîth geleerden.

salât: a) gebed; (met salâm)= salawât; b) ritueel gebed bestaande uit minstens twee rak'as; 'namâz' in het Perzisch.

salawât: (mv. van **salât**) speciale gebeden waarin zegeningen en hoge graden worden gevraagd voor de Profeet ('alayhissalâm).

sâlih: (mv. **sulahâ**) iemand die vroom is en wegblijft van zonden (tegenovergestelde: **fâsiq** (zondaar)); zie **walî**.

sallallâhu 'alayhi wa sallam: Allah's zegen en vrede zij met hem.

Shâfi'î: (aanhanger) van de **madhhab** die gesticht is door Imâm ash-Shâfi'î.

Shaykh al-Islam: Hoofd van de Directoraat voor Islamitische Zaken.

sjieten: een van de tweeënzeventig niet-soennitische groeperingen in de islam.

shirk: verklaring of handeling die afgoderij veroorzaakt; het toekennen van een partner aan Allâhu ta'âlâ.

sunnah: handeling of iets dat niet bevolen werd door **Allâhu ta'âlâ**, maar dat uitgevoerd werd en geliefd was door de Profeet ('alayhissalâm) als een daad van aanbidding. (Bij de uitvoering ervan wordt beloning geschonken, maar het is niet zondig indien het wordt nagelaten. Wanneer het voortdurend wordt nagelaten, zal het echter zondig zijn. Wanneer men een sunnah minacht, dan leidt dit tot ongelooft.); de **Sunnah:** a) (tezamen met de **fard**) alle sunna's in zijn geheel; b) (samen met het Boek of de **Qur'ân al-karîm**) de **Hadîth ash-sharîf**; c) **fiqh**, islam.

sûra: hoofdstuk uit de **Qur'ân al-karîm**.

Taba' at-tâbi'in: degenen die werden vereerd met het zien van de **Tâbi'in**.

Tâbi'in: de vereerde generatie na de **Sahâba al-kirâm** die werd gezien in de **hadîth ash-sharîfs**; degenen die de **Sahâba al-kirâm** hebben gezien en in hun gezelschap hebben verkeer.

ta'dîl al-arkân: het voor een poosje stil houden van het lichaam nadat men tot rust komt tijdens en tussen de verschillende houdingen in het gebed (voor meer informatie zie hoofdstukken 14 tot en met 16 in het derde volume van **Endless Bliss**).

tafsîr: exegese; wetenschap die de interpretatie van de **Qur'ân al-karîm** bestudeert.

taqlîd: het volgen van en leven volgens een van de vier ware **madhhabs**.

taqwâ: vrees voor **Allâhu ta'âlâ**; terughoudendheid tegenover **harâm** zaken; het praktiseren van 'azîma's (zie **wara'** en **zuhd**).

tasawwuf: soefisme; kennis en (na het opvolgen van de **fiqh** principes) de uitvoering van de manieren van de Profeet ('alayhissalâm), die de îmân versterkt, de uitvoering van **fiqh** vergemakkelijkt en zorgt voor het verkrijgen van **ma'rifah**; '**ilm at-tasawwuf**.

tawâf: daad van aanbidding waarbij men rond de **Kâ'ba** in Mekka loopt tijdens de bedevaart.

tawakkul: het stellen van vertrouwen in Allâhu ta'âlâ. ... zie engels boek

tawhîd: (het geloof in) de Eenheid en Uniekheid van Allâhu Ta'âlâ.

ta'zîr: soort straf zoals beschreven in de islam.

thawâb: beloning.

'**ulamâ:** meervoud van 'âlim (geleerde).

ummah: de gemeenschap, groep gelovigen die behoren aan een profeet; de **Ummah (al-Muhammadiyah)**: de moslimgemeenschap.

usûl: a) methodologie of beginselen van een islamitische wetenschap; b) de methodologieën van de fundamentele islamitische wetenschappen, 'ilm al-usûl; c) îmân, kalâm.

wâjib: handeling of iets dat nooit nagelaten werd door de Profeet ('alayhissalâm), dat bijna even verplicht is als een **fard** en niet dient nagelaten te worden.

walî: (mv. **awliyâ'**) heilige; iemand die geliefd en beschermd wordt door **Allâhu ta'âlâ**; een **sâlih** moslim die ook zijn **nafs** heeft kunnen bedwingen.

wara': (na het vermijden van **harâm** zaken) wegblijven van twijfelachtige zaken (mushtabihât).

zâhid: persoon die **zuhd** bezit; ascetisch persoon.

zakât: het jaarlijks verplicht betalen van een bepaalde hoeveelheid geld of bezittingen aan bepaalde klassen van mensen (voor meer informatie zie het eerste hoofdstuk van het vijfde volume van **Endless Bliss**).

zuhd: ascetisme; zijn hart afwenden van het wereldse; terughoudend-

heid (zelfs) tegenover de **mubâh** zaken.